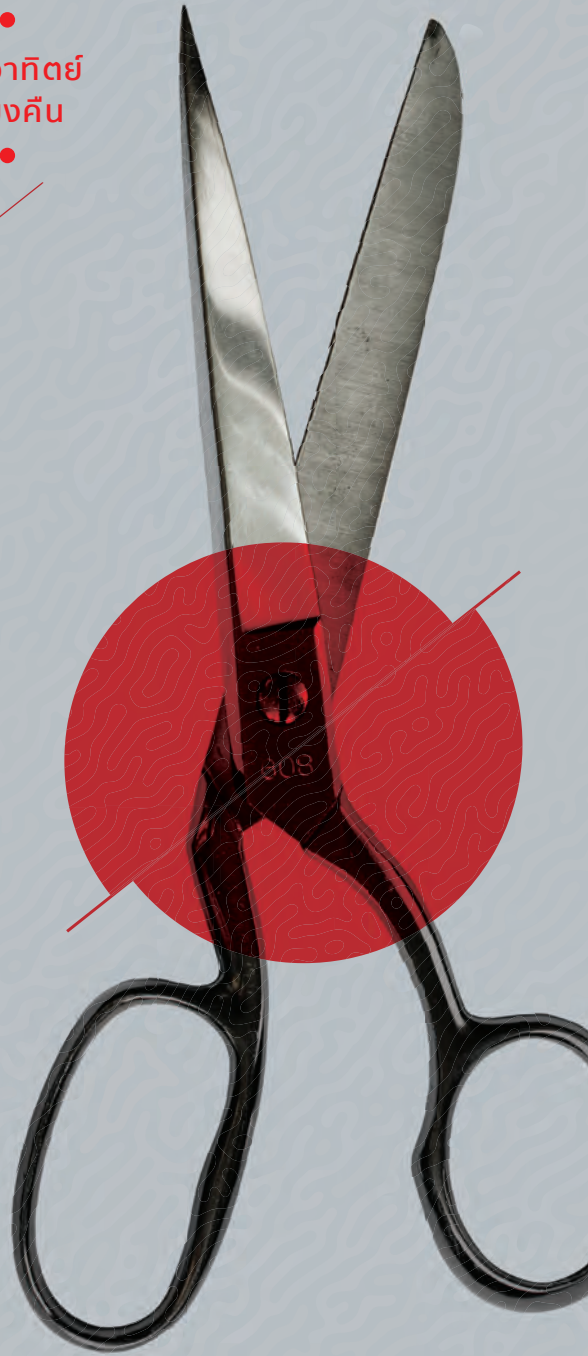

白
夜
行

●
พระอาทิตย์
เที่ยงคืน
●

●
ฮิงาชิโนะ เคโงะ เซียน

●
สุริยงวรวัฑฒิ สิริวิวัฒนกุล IIPIA

●

พระอาทิตย์เที่ยงคืน 白夜行

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เซียน
สุริยงวรวิมล สิริวิวัฒน์กุล แปล

พระอาทิตย์เที่ยงคืน

บทที่ 1

1

เมื่อโผล่พ้นจากสถานีฟุเสะของรถไฟสายคินเทตสึ¹ ก็ดุ่มเดินบนไหล่ทางเลียบบรางรถไฟมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตก ทั้งที่เข้าเดือนตุลาคมแล้ว แต่สภาพอากาศยังคงร้อนอบอ้าวเกินบรรยาย เหตุนี้พื้นผิวถนนจึงแห้งผากทุกหวัระแหง รถบรทุกวิ่งผ่านไปด้วยความเร็ว จังหวะนั่นเอง คล้ายฝุ่นทรายปลิวเข้าตาพอดี เขานิ่งหน้าแล้วยกมือขึ้นขยี้หางตา

ท่วงจังหวะการเดินทางของซาซากากิ จุนโซ ย่ำเท้าหนักแน่น แต่ไหนแต่ไรวันนี้ไม่ใช่วันที่เขาต้องเข้าเวร เดิมที่เขาตั้งใจจะอ่านหนังสือสบายๆ หลังจากไม่ได้หยิบจับอะไรขึ้นมาอ่านนานโข แต่เพราะวันนี้แท้ๆ เขาถึงไม่ได้อ่านบทประพันธ์เล่มใหม่ของมัดสึโมโตะ เซโซ²

---

¹ บริษัทเอกชนที่ให้บริการเกี่ยวกับการคมนาคมทางรถไฟ ครอบคลุมพื้นที่โอซาก้า โตเกียว นาวา มิเอะ โอจิ และกิฟุ

² นักเขียนชาวญี่ปุ่น (21 ธันวาคม ค.ศ. 1909 - 4 สิงหาคม ค.ศ. 1992) ชื่อจริงคือ มัดสึโมโตะ คิโยฮารุ นวนิยายของเขาได้รับรางวัลจากหลายสถาบัน

ทางฝั่งขวามองทะลุไปเห็นสวนสาธารณะ สวนแห่งนี้กว้างขนาดใหญ่ แข่งขันเบสบอลสามเบสพร้อมกันสองแมตช์ได้สบายๆ มีจิ้งเกิลยิม³ ซึ่งเข้าร่วมถึงอุปกรณ์เครื่องเล่นมาตรฐานที่สวนสาธารณะทุกแห่งทั้งนี้ นั่นคือกระดานลื่น ในบรรดาสวนสาธารณะละแวกนี้ ที่นี้ใหญ่ที่สุด สวนสาธารณะมาซุมิ คือชื่ออย่างเป็นทางการของมัน

อีกฟากของสวนสาธารณะมีตึกสูงขนาดเจ็ดชั้นตั้งอยู่ หากมองเผินๆ ก็ไม่รู้สักผิดแผกอะไร แต่ซาซางากิรู้ดีว่าภายในตึกนี้ร้าง เขาเคยสังกัดสถานีตำรวจนิชิฟูเสะ⁴ ซึ่งพื้นที่ในละแวกนี้ก็อยู่ในเขตความรับผิดชอบของเขา ก่อนถูกย้ายมาสังกัดกองบัญชาการสถานีตำรวจนครบาล

ด้านหน้าตึกมีคนยืนรอกันอยู่เต็มไปหมด ภาพที่ปรากฏแก่สายตาคือรถตำรวจหลายคันจอดอยู่ประหนึ่งคนเหล่านั้นนั่งตกอยู่ในวงล้อมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ซาซางากิยังไม่ตรงไปที่ตึกหลังนั้นทันที เขาเลี้ยวขวาเข้าสู่ถนนหน้าสวนสาธารณะ สิ่งปลูกสร้างหลังที่ห้าจากหัวมุมถนนเป็นร้านค้ามีแผ่นป้ายด้านหน้าเขียนว่า อิเคะยากิ⁵ อยู่ เป็นร้านเล็กๆ ขนาดความกว้างเท่ากับหนึ่งห้อง แฉงอิเคะยากิถูกวางไว้ในตำแหน่งที่คนสัญจรผ่านไปมาสะดุดตาได้ง่าย ถัดจากเตาอย่างปลาหมึก มีผู้หญิงร่างอวบอ้วนชวนให้คิดว่าอายุบวกลบแล้วน่าจะอยู่ในช่วงห้าสิบกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ ลึกเข้าไปภายในร้านดูเหมือนจะขายขนมพื้นๆ ที่ทำจากวัตถุดิบราคาถูกลงแต่ไว้แหว่วว่าจะมีเด็กมาซื้อ

“คุณยาย อย่างปลาหมึกให้ผมสักตัวสิ” ซาซางากิส่งเสียง
หญิงวัยกลางคนรีบร้อนเปิดหน้าหนังสือพิมพ์ “อ้อ ได้ค่า”

³ จิ้งเกิลยิม (Jungle Gym) คือ เครื่องเล่นชนิดหนึ่งซึ่งนำท่อโลหะมาประกอบเข้าด้วยกัน นิยมติดตั้งในสนามเด็กเล่น

⁴ พื้นที่ทางทิศตะวันออกของจังหวัดไอซาก้า

⁵ ปลาหมึกย่าง

เธอลุกขึ้นยืน แล้ววางหนังสือพิมพ์เหมะไว้บนเก้าอี้ ซาซางากิคาบฟิซึ⁶ มวนหนึ่ง แล้วจุดไฟด้วยไม้ขีด สายตาจับจ้องหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น พลันสะดุดเข้ากับหัวข้อข่าว ‘รายงานผลการสำรวจความเข้มข้นของสารปรอทซึ่งปนเปื้อนในสัตว์น้ำ’ ช่างกันมีข้อความเล็กๆ เขียนว่า ‘แม้ตลาดต้องการบริโภคปลาเป็นจำนวนมาก แต่ปริมาณที่ได้รับอนุญาตให้จับกลับลดลง’

ศาลได้ประกาศคำพิพากษาเกี่ยวกับโรคมินามาตะ⁷ ในจังหวัดคุมาโมโตะเมื่อเดือนมีนาคม ร่วมด้วยกรณีของโรคมินามาตะในจังหวัดนินงาตะ⁸ โรคยกกะอิชิเซ็นโซกุ⁹ และโรคอิไตอิไต¹⁰ ให้เป็นสี่โรคร้ายแรงต่อสาธารณชนที่เกี่ยวข้องกับมลภาวะ และศาลพิพากษาให้โจทก์ซึ่งเป็นผู้ป่วยชนะความทุกคดี¹¹ คำตัดสินของศาลได้สร้างความตระหนักแก่ประชาชน

⁶ ฟิซึ (Peace) ชื่อยี่ห้อบุหรี่ที่ผลิตในปีน

⁷ โรคนี้เริ่มต้นจากลูกสาวสองคนของช่างต่อเรือในหมู่บ้านลิกิคุระ เมืองมินามาตะ จังหวัดคุมาโมโตะ มีอาการประหลาด เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1956 หลังจากนั้น 3 ปี เหล่าแพทย์ถึงวินิจฉัยได้ว่าเป็นโรคที่เกิดจาก Methyl Mercury ซึ่งเป็นสารประกอบอินทรีย์ของปรอท ทำให้เซลล์สมองถูกทำลายสมองอักเสบ บวม เกิดอาการวิกลจริตอ่อนๆ กรีดร้อง นัยน์ตาขาวขยายเล็กน้อย ลิ้นแห้ง แขนขาปิดงออย่างรุนแรง

⁸ โรคนี้เกิดจากน้ำเสียปนเปื้อนสารปรอทจากโรงงานของบริษัท ไชวะ เองโกะ คาโนเซะ ที่ปล่อยลงสู่แม่น้ำอะคาโนกาว่า

⁹ เกิดจากโรงกลั่นน้ำมันดิบปล่อยควันพิษซึ่งมีสารปนเปื้อนจำพวกซัลเฟอร์ไดออกไซด์และสารประกอบซัลเฟอร์อื่นๆ ออกมา จนก่อให้เกิดโรคหอบหืดและโรคทางเดินหายใจอื่นๆ ในบริเวณเมืองยกกะ จังหวัดมิเอะ

¹⁰ เป็นโรคอันเนื่องมาจากการได้รับสารแคดเมียมเข้าสู่ร่างกาย สารจะไปสะสมที่กระดูก ทำให้กระดูกงอกเจ็บปวดทรมานมาก ผู้มีความเสี่ยงต่อสารนี้คือคนงานเคาะฟันสีรถยนต์ที่ใช้ความร้อนในการอ็อกเหล็กซึ่งมีแคดเมียมผสมหรือเคลือบอยู่

¹¹ เมื่อครั้งเกิดโรคมินามาตะขึ้นใหม่ๆ แพทย์หลายกลุ่มได้ค้นคว้าหาสาเหตุของโรคนี้ และกว่าจะระบุสาเหตุของโรคได้ก็ใช้เวลากว่า 3 ปี นั่นคือน้ำเสียจากโรงงานบริษัท ชิสโอะ แต่บริษัทจ้างคณะแพทย์ออกมาคัดค้านทฤษฎีว่าด้วยสารพิษจากสารประกอบอินทรีย์ของปรอท จนเกิดกระแสปะทะกันทางสังคมอย่างรุนแรง 2 กระแส จนเมื่อ 26 กันยายน ค.ศ. 1968 รัฐบาลจึงยอมรับว่าโรคมินามาตะเป็นโรคที่เกิดจากมลพิษ กลุ่มผู้ป่วยจึงถือโอกาสนี้ยื่นคำฟ้องศาลเรื่อยมา และเมื่อ 20 มีนาคม ค.ศ. 1973 ศาลชั้นต้นคุมาโมโตะมีคำพิพากษาให้โจทก์เป็นฝ่ายชนะ โดยบริษัทต้องจ่ายเงินชดเชยความเสียหาย 18 ล้านเยนให้แก่ครอบครัวผู้ป่วยที่เสียชีวิต รวมทั้งวันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ. 2004 ศาลฎีกาประหารให้รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นรับผิดชอบต่อการเกิดโรคมินามาตะ จนครั้งล่าสุด เมื่อ 19 มิถุนายน ค.ศ. 2006 ผู้บริหารฝ่ายกิจการทั่วไปและทรัพยากรบุคคลของบริษัท ชิสโอะ ได้นัดเจรจากับกลุ่มผู้ป่วยโรคดังกล่าว ซึ่งเป็นปีที่ 50 นับจากการค้นพบโรคนิดนี้ ถือเป็นการต่อสู้ระหว่างกลุ่มผู้ป่วยกับบริษัทเอกชนและเจ้าหน้าที่รัฐบาลคนครั้งยิ่งใหญ่และยาวนานครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น

ที่มีต่อประเด็นสิ่งแวดล้อมเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความหวาดวิตกว่าสัตว์จำพวกปลาซึ่งตนบริโภคอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันจะปนเปื้อนสารปรอทและสารพีซีบี¹² บ้างหรือไม่

แล้วถ้ากินปลาหมึกนี่จะเป็นอะไรหรือเปล่าหนอ ซาซางากิครุ่นคิดขณะทอดสายตาดูหน้าหนังสือพิมพ์

กระทะเทปป์บังโลหะสำหรับใช้ย่างปลาหมึกเป็นแบบแผ่นโลหะสองแผ่นต่อกันเชื่อมด้วยบานพับ โดยให้แผ่นหนึ่งเป็นฝาปิด¹³ ตรงช่องว่างระหว่างรอยต่อส่งไอร้อนผะผ่าว ขณะปลาหมึกที่อาบด้วยไข่ไก่กับแป้งสาดีถูกกดลงกระทะเทปป์บัง โลหะย่างปลาหมึกอบอวลกระตุ้นเจ้าให้ออยากอาหารเมื่อความร้อนได้ที่ เธอจึงเปิดฝาเทปป์บังขึ้น ตอนนี้อะคิยะยากิที่เคยตัวอ้วนกลมกลับแบนราบแนบติดแผ่นเทปป์บังด้านล่าง หลังจากทาซอสบางๆ ตัวปลาหมึกก็ถูกพับครึ่ง แล้วยกขึ้นมาห่อด้วยกระดาษสีน้ำตาล ได้แล้วค่ะ เธอยื่นห่อให้ซาซางากิ

ซาซางากิล้วงเงินออกมาหลังจากเหลือบสายตาไปมองแผ่นป้ายซึ่งเขียนว่าอะคิยะยากิสึบิเบน ขอขอบคุณค่า แม่ค้าวัยกลางคนเอ่ยอย่างเป็นมิตรด้วยสำเนียงคันไซ¹⁴ ก่อนหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้น แล้วทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม

ขณะที่ซาซางากิกำลังจะผละออกจากร้าน หญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินมาหยุดยืนหน้าร้าน สวัสดิ์ค่ะ เธอทักทายแม่ค้าร้านอะคิยะยากิ ท่าทางคงเป็นแม่บ้านในละแวกนี้ ในมือถือตะกร้าสำหรับจ่ายตลาด

“เกิดอะไรขึ้นตรงนั้นหรือ ท่าทางเป็นเรื่องใหญ่ไม่ใช่เล่น มีใครเป็นอะไรหรือเปล่า” แม่บ้านผู้นี้วไปทางตึกร้างหลังนั้น

“คงเกิดเรื่องอะไรสักอย่างนั่นแหละ เห็นรถตำรวจแห่กันมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว คงไม่ใช่เด็กเล่นซนจนเกิดบาดเจ็บขึ้นมาหรอกนะ” แม่ค้าร้านอะคิยะยากิเอ่ย

¹² PCB ย่อมาจาก Polychlorinated Biphenyl

¹³ ปกติแผ่นเทปป์บังมีลักษณะคล้ายถาดโลหะทรงสี่เหลี่ยม บางชิ้นมีหูจับสองข้างด้วย

¹⁴ สำเนียงคันไซ มีลักษณะเด่นของการพูดอยู่ที่น้ำเสียงเวลาพูดจะค่อนข้างหนักแน่นและเป็นจังหวะ

“เด็กหรือ” ซาซางากิหันขวับ “ทำไมถึงมีเด็กไปอยู่ในตึกแบบนั้น
ได้ล่ะ”

“ตึกหลังนั้นกลายเป็นสถานที่เล่นชนของพวกเด็กๆ ไปแล้วละค่ะ
เมื่อที่ฉันเลยคิดว่าว่าเด็กคนใดคนหนึ่งคงได้รับบาดเจ็บจากการเล่นชนแนวๆ
คอยดูเถอะ เด็กๆ ที่ได้รับบาดเจ็บคงถูกพาออกมาจากตึกนั้น”

“อืม ภายในตึกแบบนั้นมีอะไรให้เด็กเข้าไปเล่นด้วยหรือ”

“นั่นสิ ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ยังไงก็เถอะตึกหลังนั้นไม่ใช่สถานที่
สำหรับเที่ยวเล่นสักหน่อย อันตรายจะตาย”

เมื่อซาซางากิจัดการกับอิคะยากิเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงรีบทำมุ่งหน้า
สู่ตึกหลังนั้น หากแม่ค้าเจ้าของร้านอิคะยากิมองตามหลังเขามาละก็ คง
เห็นว่าซาซางากิเป็นแค่ชายวัยกลางคนที่ว่างจัดและชอบสอดรู้สอดเห็น
เรื่องของชาวบ้านเป็นแน่

เจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบกำลังก้มเชือกเอาไว้ตรงหน้าตึก เพื่อ
กันกลุ่มคนชอบมุงออกไปจากพื้นที่ ซาซางากิลอดผ่านเชือกเข้าไปภายใน
แต่มีตำรวจนายหนึ่งมองมาที่เขาด้วยสายตาคงกินเลือดกินเนื้อ เขาจึงขี้นิ้ว
ลงบนหน้าอกตัวเอง เป็นเชิงบอกว่าตรงนี้มีสมุดพกตำรวจสอดอยู่ ทำทาง
ตำรวจในเครื่องบนายนั้นเข้าใจการบู้ยี้ของเขา จึงเพียงสบตาแล้วก้ม
ศีรษะให้เล็กน้อยเป็นการคารวะ

ภายในตึกมีพื้นที่ซึ่งดูคล้ายเก็งคัง¹⁵ ของบ้านทั่วๆ ไปอยู่ การวาง
แปลนตึกหลังนี้อาจเผื่อไว้ติดประตูกระจกบานใหญ่ตั้งแต่แรก ทว่าจาก
สภาพที่เห็นทุกพื้นที่เนืองแน่นไปด้วยแผ่นไม้อัดกับท่อนไม้สี่เหลี่ยมเท่านั้น
แผ่นไม้อัดบางส่วนมีร่องรอยถูกชนออกไปกองไว้ข้างนอกแล้วชนกลับมา
เก็บไว้ข้างในเหมือนเดิม

ซาซางากิรีบเท้าเข้าไปภายในตึก หลังจากหักท่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจ

¹⁵ เมื่อเปิดประตูบ้านแบบญี่ปุ่นเข้าไป จะมีพื้นที่เชื่อมต่อระหว่างพื้นที่นอกประตูกับพื้นยกสูงซึ่งเป็น
ตัวบ้าน มักใช้วางรองเท้าและรม

ซึ่งยื่นฝ่าระวางอยู่ด้านหน้า บรรยากาศภายในมืดทึมอย่างที่คิดไว้ อากาศแจ่มกชื้นชื้นและฝุ่นละอองฟุ้งตลบ เขายืนนิ่งเพื่อให้สายตาชินกับความมืด เสี่ยงสนทนาแว่วดังมาจากที่ไหนสักแห่ง

ครู่หนึ่งจึงเริ่มมองเห็นสภาพโดยรอบสลัวราง ซาซางากิทราบว่าเป็นสถานที่ซึ่งตนกำลังยืนอยู่ น่าจะเป็นพื้นที่สำหรับสร้างโรงลิฟต์ เนื่องจากมีประตูลิฟต์สองบานวางเรียงกันอยู่ด้านขวา และมีวัสดุสำหรับใช้ก่อสร้างกับเครื่องใช้ไฟฟ้าวางสะสมอยู่ข้างหน้า

เบื้องต้นเป็นกำแพง แต่เปิดช่องสี่เหลี่ยมไว้ใช้เป็นทางเข้าออก แม้จะมองเห็นอีกฟากหนึ่งของช่องได้ไม่ถนัดนักเพราะความมืด แต่อาจกำหนดไว้แล้วว่าทางฝั่งนั้นจะถูกสร้างเป็นโรงจอดรถ

มีห้องอยู่ด้านซ้าย บานประตูหยาบๆ ทำจากแผ่นไม้อัดให้ความรู้สึกเหมือนสถานที่นั้นเป็นแหล่งช่องสุ่มซุกซ่อนอะไรบางอย่าง บนนั้นมีตัวหนังสือเขียนไว้ด้วยชอล์กอย่างลวกๆ ว่า ‘ห้ามเข้า’ เจ้าหน้าที่ก่อสร้างคงเป็นคนเขียนไว้กระมัง

ประตูบานนั้นเปิดผางออก ชายสองคนเดินออกมา ทั้งคู่ต่างรู้จักซาซางากิเป็นอย่างดี ด้วยความที่พวกเขาเป็นตำรวจสังกัดเดียวกัน พวกเขาชะงักเมื่อเห็นซาซางากิ

“อ้าว เห็นอัยเย่เลยสิ วันหยุดแท้ๆ ยังต้องออกมาอีก” หนึ่งในนั้นเอ่ยทัก เขาอายุมากกว่าซาซางากิสองปี ส่วนตำรวจหนุ่มอีกนายหนึ่งเพิ่งเข้ามาสังกัดกองสืบสวนสอบสวนที่หนึ่งได้ไม่ถึงปี

“รู้สึกสังหรณ์ไม่ดีมาตั้งแต่เช้าแล้ว ไม่น่าเชื่อว่าสัมผัสที่หกของฉันทจะแม่นยำขนาดนี้” ลีนประโยค ซาซางากิลดเสียงลงเป็นกระซิบกระซาบ “สถานการณ์เป็นยังไงบ้าง”

อีกฝ่ายโน้มหน้า แล้วโบกมือ นายตำรวจอ่อนหัดยืนยิ้มเฉือนอยู่ข้างๆ

“อ้อ อย่างนั้นหรือ ยังไงก็อย่าไปรีบร้อนให้มาก เดี่ยวจะไปกันใหญ่แล้วเมื่อก็เข้าไปทำอะไรข้างในนั้นหรือ”

“คุณหมอมัตสึโนะกำลังเปลี่ยนเสื้ออยู่นะ”

“อ๊ะ เข้าใจละ”

“นี่ เดี่ยวพวกฉันจะเดินวนดูรอบๆ สักหน่อย”

“อืม ฝากด้วยก็แล้วกัน” ซาซางากิมองตามหลังคนทั้งสองไป คงถูกสั่งให้มาปฏิบัติหน้าที่

ซาซางากิสวมถุงมือ แล้วเปิดประตูออกซ้าๆ ความกว้างภายในห้องราวสิบห้าเสื่อ¹⁶ ด้วยแสงอาทิตย์ที่สาดลอดผ่านบานกระจกหน้าต่างเข้ามา ทำให้ภายในห้องไม่มีดีเท่าโถงลิฟต์

ทีมสืบสวนรวมกลุ่มกันอยู่ตรงผนังฝั่งตรงข้ามกับหน้าต่าง แม้บางคนในนั้นจะไม่คุ้นหน้า แต่คงสังกัดสถานีตำรวจนิชิฟูเสะซึ่งห้องที่ในละแวกนี้เป็นเขตความรับผิดชอบ นอกเหนือจากนั้นก็ยังมีแต่หน้าเดิมๆ ที่เห็นกันมาจนเอือม แม้จะอยู่ใจกลางกลุ่ม แต่ชายผู้คบกับเขามายาวนานที่สุดกลับมองมายังซาซางากิเป็นคนแรก เขาคือนาคาสึเกะ หัวหน้าหน่วย ผมตัดทรงโกะบุงาริ¹⁷ สวมแว่นกรอบทองเนื้อเลนส์ครึ่งบนเป็นสีม่วงจางๆ รอยยับบนกลางหน้าผากไม่เคยเลือนหายไปแม้ยามหัวเราะ

นาคาสึเกะพยักพยับปลายคางนิดๆ เป็นเชิงบอกให้เขามาทางนี้ ทั้งที่ปกติมักบอกว่า “สวัสดี” หรือไม่กี่ “มาสายชะมัด” ซาซางากิเคลื่อนไหวเข้าไปใกล้

ภายในห้องนี้ไม่มีสิ่งของที่พอจะมองให้เป็นเครื่องเรือนได้เลยแม้แต่ชิ้นเดียว แต่มีเก้าอี้ยาวหุ้มหนังสังเคราะห์วางอยู่ริมผนังตัวหนึ่ง ความเป็นใหญ่ของมันขนาดผู้ใหญ่นั่งลงไปได้สบายๆ

ศพที่นอนแผ่อยู่บนนั้นเป็นร่างของผู้ชาย

ศาสตราจารย์มัตสึโนะ ฮิเดโอมิ ประจำคณะแพทยศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยคินคิ อยู่ระหว่างการชันสูตรพลิกศพ ศาสตราจารย์มัตสึโนะ

¹⁶ 1 เสื่อ = 1.62 ตารางเมตร

¹⁷ การตัดผมชายให้สั้นประมาณ 1.5 เซนติเมตร

ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นสูตโรคประจำจังหวัดไอซาก้ามากกว่าสี่สิบปีแล้ว
ซาซากากิชะเง้อคอยึดคอยาวเพื่อจ้องศพ

จากสภาพศพคาดคะเนอายุของผู้ตายได้ว่าคงอยู่ในช่วงสี่สิบห้า
ไปจนถึงห้าสิบต้นๆ ส่วนสูงไม่น่าจะเกินร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร รูปร่างให้
ความรู้สึกว่าออกจะอ้วนนิดๆ สำหรับผู้ที่มีความสูงเท่านี้ ผู้ตายสวมเสื้อ
นอกสีน้ำตาล ไม่ผูกเนกไท เนื้อผ้าดูเป็นของดีมีเยื่อ ทว่าบริเวณหน้าอกมี
รอยเลือดสีแดงคล้ำจนเกือบดำขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางราวสิบเซนติเมตร
แม้มีบาดแผลตามที่อื่นๆ ทั่วร่างกาย แต่ไม่มีจุดไหนที่เลือดไหลทะลักออก
มามากเท่าจุดนี้

เท่าที่ซาซากากิเห็น ไม่ปรากฏร่องรอยการต่อสู้ เสื้อผ้ายังอยู่ใน
สภาพเรียบร้อยไม่หลุดลุ่ย ผมเผ้าที่หวีเรียบแปล้ไปด้านหลังก็ยังเป็น
ระเบียบเรียบร้อยไม่ยุ่งเหยิง

ศาสตราจารย์มัตสึโนะร่างเล็กป็นขึ้น แล้วหันมาทางทีมสืบสวน
สอบสวน

“ถูกฆาตกรรมแน่นอน” ศาสตราจารย์ยืนยัน “บาดแผลที่ถูกแทง
มีห้าแห่ง ตรงหน้าอกสองแห่ง หัวไหล่อีกสามแห่ง บาดแผลที่ทำให้ชาย
ผู้นี้ถึงแก่ชีวิตคิดว่าเป็นแผลตรงใต้ราวนมซ้าย ห่างจากกระดูกสันออกไปทาง
ซ้ายไม่กี่เซนติเมตร อาวุธแทงทะลุช่องว่างระหว่างซี่โครงจนผ่านเข้าไปถึง
หัวใจพรวดเดียว”

“สิ้นใจทันทีเลยหรือ” นาคาสึกะถาม

“คงเสียชีวิตหลังจากถูกแทงไม่เกินหนึ่งนาที เลือดไหลทะลักออก
มาจากหลอดเลือดแดงใหญ่ในหัวใจ เพราะแรงดันจากการเต้นของหัวใจ
จนก่อให้เกิดภาวะช็อกจากหัวใจถูกบีบกระยะวิกฤติ¹⁸⁾”

¹⁸ Cardiac Tamponade คือ ภาวะที่มีการคั่งของสารน้ำในช่องเยื่อหุ้มหัวใจ เป็นผลให้แรงดันภายใน
ห้องหัวใจสูงขึ้น ทำให้ประสิทธิภาพในการบีบตัวของหัวใจและการไหลเวียนเลือดลดลง โดยเลือด
ไหลลงสู่ Ventricle ได้น้อยลง และ Stroke Volume ลดลง ถ้าภาวะการบีบกดรุนแรง อาจทำให้
ผู้ป่วยเสียชีวิตได้

“มีเลือดพุ่งกระฉูดออกมาโดนตัวคนร้ายด้วยหรือเปล่า”

“ไม่หรอก คิดว่าคงไม่ถึงขนาดนั้น”

“อาวุธที่ใช้สังหารล่ะ”

ศาสตราจารย์เบะปาก แล้วส่ายหน้าเบาๆ ครั้งหนึ่ง ก่อนจะเอ่ย

“เป็นของมีคมลักษณะยาวเรียว เผลออ้อ อาจเรียวยาวเล็กกว่ามีดพก ผลไม้ทั่วไปนิดหน่อย แต่ยังงี้ก็ตาม อาวุธไม่ใช่ชนิดมีดปลายแหลมทำครัว หรือมีดพกสำหรับกีฬาปืนเขาแน่นอน”

ซาซากากิรู้ดีว่าคำตอบเช่นนี้สั้นน้อยว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจยังหาอาวุธที่ใช้สังหารไม่พบ

“แล้วระยะเวลาการเสียชีวิตล่ะ” คำถามนี้ซาซากากิเป็นคนเปิดประเด็น

“สภาพศพเข้าสู่ภาวะโพสต์มอร์เทมริจิดิตี¹⁹ ทิ้งร่าง อีกร่าง ตำแหน่งของรอยจ้ำเลือดมอร์ติส²⁰ ยังมีการเคลื่อนย้าย ทำให้ระบุได้ไม่แน่ชัด กระจกตาขุ่นมัวสูง อาจเสียชีวิตมาแล้วราวสิบเจ็ดชั่วโมงหรือเกือบหนึ่งวันเต็มๆ ก็เป็นไปได้ หลังจากนั้นจะผ่าชันสูตรพลิกศพ ไม่รู้ว่าถูกรัดตรงไหนบ้างหรือเปล่า”

ซาซากากิหลุบสายตามองนาฬิกาบนข้อมือตัวเอง บ่ายสองสี่สิบ นาทีแล้ว หากคำนวณย้อนเวลากลับไปอย่างง่ายๆ ผู้เคราะห์ร้ายอาจถูก

---

¹⁹ Post-mortem Rigidity (Rigor Mortis) คือ การแข็งตัวของกล้ามเนื้อที่เกิดขึ้นหลังการตาย เมื่อเซลล์ตายจะมีการรวมตัวของสาร Actin และ Myosin ในกล้ามเนื้อแบบ Irreversible ทำให้กล้ามเนื้อแข็งตัว ยึดหยุ่นไม่ได้ เป็นเหตุให้ข้อต่อต่างๆ เคลื่อนที่ งอ หรือเหยียดไม่ได้ตามปกติ

²⁰ Post-mortem Hypostasis (Livor Mortis หรือ Lividity) คือ รอยจ้ำแดงหรือม่วงแดงที่เกิดขึ้นหลังการตาย เมื่อหัวใจหยุดเต้นเม็ดเลือดแดงจะตกลงสู่ที่ต่ำตามแรงดึงดูดของโลก ทำให้เกิดรอยจ้ำแดงในบริเวณที่อยู่ต่ำสุดของร่างกาย หากศพนอนหงาย Hypostasis จะอยู่บริเวณแผ่นหลังและแขนขา ด้านหลัง ส่วนศพที่อยู่ในท่า Upright เช่น ศพที่แขวนคอตาย Hypostasis จะอยู่ที่ปลายแขนขา Hypostasis จะปรากฏให้เห็นหลังการตายประมาณ 30 นาทีถึง 2 ชั่วโมง ในช่วงแรกนั้นหากเปลี่ยนแปลงเคลื่อนย้าย ศพ Hypostasis จะย้ายไปอยู่ที่จุดต่ำสุดของร่างกายในตำแหน่งใหม่ แต่หากผ่านไปเกินกว่า 8 ชั่วโมงหลังการตาย Hypostasis จะอยู่ที่เดิมไม่เปลี่ยนที่แม้จะเปลี่ยนแปลงจุดต่ำสุดไปแล้วก็ตาม เนื่องจากสีของเม็ดเลือดแดงติด (Fix) อยู่ที่เนื้อเยื่อบริเวณนั้นแล้ว

สังหารในช่วงบ่ายไปจนถึงสี่ทุ่มเมื่อคืนวาน

“ถ้าอย่างนั้นจะเริ่มลงมือผ่าเลยไหม”

“เอาสิ” ศาสตราจารย์มัตสึโนะเห็นด้วยกับความคิดของนาคาสึเกะ ขณะนั้นเอง นายตำรวจหนุ่มโคงะวิ่งพรวดพราดเข้ามาในห้อง “ภรรยาผู้ตายเดินทางมาถึงแล้วครับ”

“มาแล้วหรือ นี่ ช่วยตรวจสอบให้แน่ใจก่อน แล้วค่อยพาเข้ามา” โคงะพยักหน้ารับคำสั่งนาคาสึเกะ ก่อนผลุบหายออกจากห้องไป ซาซากากิหันไปถามนายตำรวจรุ่นน้องที่ยืนอยู่ข้างๆ ด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “รู้ว่าผู้ตายเป็นใครจากข่าวของที่ติดตัวศพนั้นหรือ”

ตำรวจหนุ่มพยักหน้าเบาๆ

“เขาพบใบขับขี่กับนามบัตรเอาไว้ด้วย รู้สึกจะเป็นเจ้าของโรงรับจำนำในละแวกนี้เอง”

“โรงรับจำนำเหรอ แล้วข่าวของที่หายไปล่ะ”

“ไม่ทราบเหมือนกันครับ แต่ตอนนี้ยังหากระเป๋าสตางค์ไม่พบ”

เสียงบางอย่างดังขึ้น โคงะเข้ามาในห้องอีกครั้ง จากนั้นก็หันหน้าไปทางด้านหลังแล้วพูดว่า เชิญทางนี้ครับ บรรดาเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงถอยหลังให้ห่างจากศพสองสามก้าว

หญิงผู้นั้นปรากฏตัวขึ้นด้านหลังโคงะ สิ่งแรกที่โดดเด่นเตะตาซาซากากิก็คือสีส้มสดใส เธอสวมชุดเส็กสกายส์ก็อตสีส้มสลับดำ ยิ่งกว่านั้นยังสวมสั้นสูงเกือบสิบเซนติเมตรที่ยกสั้นเท้าเธอให้ลอยสูง และเส้นผมยาวสลวยถูกเซตอย่างงดงาม ประหนึ่งเธอเพิ่งจะก้าวออกมาจากร้านเสริมสวยยังงัยยังงั้น

ดวงตากลมโตถูกขับให้ดูแข็งกร้าวด้วยเครื่องสำอางคมเข้ม กำลังจืดจางไปยังแก้อัยยารวมผนัง เธอยกสองมือขึ้นจรดริมฝีปาก แล้วส่งเสียงคล้ายกำลังสะอึกสะอื้น เธอตกอยู่ในสภาพนั้นหลายวินาทีก่อนจะหยุดอาการสั่นสะท้านของร่างกายได้ บรรดาเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนต่างรู้ดี

ว่าสถานการณ์เช่นนี้พูดอะไรไปก็จริงแต่จะทำให้เรื่องราวแยกลง จึงได้แต่นั่งเงย ฝ่ามือมองความเป็นไปของเหตุการณ์เบื้องหน้า

ครูใหญ่เธอก็เริ่มเคลื่อนไหวกายเข้าไปใกล้ศพช้าๆ แล้วหยุดฝีเท้าหน้าเก้าอี้ยาว ทอดสายตาลงมองใบหน้าของชายที่นอนอยู่บนนั้น แม้แต่ซาซางากิยังสังเกตเห็นได้ว่าขากรรไกรล่างของเธอกำลังสั่นระริก

“สามีคุณใช้ไหม” นาคาสึเกะถาม

เธอไม่ปรึบปากตอบ ได้แต่ยกสองมือขึ้นปิดใบหน้าตัวเอง เรียวนิ้วของเธอสั้นน้อยๆ ปกปิดใบหน้าจนมิด ร่างเธอทรุดฮวบลงกับพื้นราวกับจะเป็นลมล้มพับไป แล้วทั้งตัวลงหมอบสะอื้นอีก ซาซางากิรู้สึกว่่าลักษณะอาการเช่นนี้คล้ายคนกำลังเล่นละคร

เสียงกรีดร้องร่ำไห้ดังเล็ดลอดออกมาจากเรียวนิ้วของเธอ

2

คิริฮาระ โยสุเกะ... คือชื่อของเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย เขาเป็นเจ้าของโรงรับจำนำที่ชื่อ ‘คิริฮาระ’ ว่ากันว่าบ้านของเขาเปิดกิจการควบร้านขายของชำ ซึ่งบ้านหลังนี้อยู่ห่างจากสถานที่เกิดเหตุประมาณหนึ่งกิโลเมตร

เมื่อยาเอโกะ ภรรยายืนยันว่าศพชายผู้นี้เป็นสามีของตนจริง ศพจึงถูกเคลื่อนย้ายออกไปในทันที ซาซางากิเองก็ยื่นมือเข้าไปช่วยทีมจากกองพิสูจน์หลักฐานยกศพขึ้นเปลหาม ขณะนั้นเอง สายตาของเขาสะดุดเข้ากับของบางอย่าง

“สงสัยผู้ตายคงถูกฆาตกรรมหลังกินข้าวเสร็จ” เขาพิมพ์่า

ว่าในขณะรับ นายตำรวจโคงะซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ทวนถามอีกครั้ง

“นี่ไง” สิ้นคำ ซาซางากิซึ่งนิ้วไปตรงเข็มขัดซึ่งคาดอยู่ที่เอวของศพ

“ลองมาดูนี่สิ รูที่เจาะไว้บนเข็มขัดถูกกลัดเลื่อนให้หลวมจากรูที่ใช้กลัดปกติไปตั้งสองรู”

“ฮะ จริงด้วยสิ”

ศิริฮาระ โยซุเกะ คาดเข็มขัดสายสีน้ำตาลยี่ห้อเปอร์วาเลนติน²¹ รูดเข็มขัดลำดับที่ห้า นับจากปลายสุดเป็นรูที่เขาใช้คาดอยู่เป็นประจำ เรื่องนี้เป็นที่แน่ชัดจากร่องรอยขูดขีดของหัวเข็มขัดซึ่งปรากฏบนเข็มขัดด้านหน้า และมีแค่รูดังกล่าวที่ขยายกว้างเพราะถูกใช้งานมานาน แต่เข็มขัดซึ่งคาดอยู่บนเอวศพในขณะนี้กลับถูกคาดเข้ากับหัวเข็มขัดรูที่สาม นับจากปลายสุด

ซาซางากิบอกเจ้าหน้าที่หนุ่มจากกองพิสูจน์หลักฐานซึ่งอยู่ใกล้ๆ ให้ช่วยถ่ายรูปรูปตรงส่วนนี้เอาไว้ด้วย

เมื่อศพถูกเคลื่อนย้ายออกไป เหล่าทีมสืบสวนสอบสวนต่างแยกย้ายกันไปปฏิบัติหน้าที่ตรงจุดอื่นๆ เพื่อตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ ผู้ที่เหลื่ออยู่นอกจากเจ้าหน้าที่จากกองพิสูจน์หลักฐานแล้ว ยังมีซาซางากิกับนาคาสึกะ

นาคาสึกะยืนอยู่กลางห้อง พลังกวาดสายตาไปรอบๆ อีกครั้ง มือซ้ายเท้าสะเอว ส่วนมือขวาลูบคาง ลักษณะท่าทางเช่นนี้เป็นนิสัยที่เขาชอบแสดงออกเวลาเย็นครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

“นี่ซาซา” นาคาสึกะเอ่ยขึ้น “คิดว่าไง คิดว่าฆาตกรเป็นคนแบบไหนกัน”

“ไม่รู้สิ” ซาซางากิกวาดสายตาไปรอบๆ ห้องบ้าง “แต่ที่แน่ๆ คนร้ายต้องเป็นคนที่รู้จักมักคุ้นกับผู้ตายเป็นอย่างดี”

ทั้งเสื้อผ้าและทรงผมไม่หลุดลุ่ยยุ่งเหยิง ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ หน้าซำยังถูกจ้วงแทงจากทางด้านหน้าเช่นนี้ ล้วนเป็นสิ่งยืนยันในข้อสันนิษฐานเบื้องต้นของซาซางากิ

²¹ Valentino GARAVANI เป็นนักออกแบบเสื้อผ้าชื่อดังชาวอิตาลี เปิดร้านครั้งแรกที่กรุงโรม ในปี ค.ศ. 1959

นาคาสึเกะพยักหน้า สีน้ําเขาบ่งบอกว่าเห็นด้วยอย่างไร้ข้อโต้แย้ง
“ปัญหาคือผู้ตายกับฆาตกรมาทำอะไรในสถานที่แบบนี้” หัวหน้า
หน่วยเอ่ย

ซาซางากิจับจ้องวัตถุซึ่งอยู่ภายในห้องอย่างพินิจพิจารณาไปที่ละ
อย่างอีกครั้งหนึ่ง ตึกหลังนี้อยู่ระหว่างการก่อสร้าง ภายในห้องนี้น่าจะ
ถูกเอาไว้ใช้เป็นห้องธุรการ และเก้าอี้ยาวสีดำซึ่งมีศพนอนแผ่อยู่ข้างบนก็
เป็นเครื่องเรือนเอาไว้ใช้ให้แขกนั่งเวลามาติดต่อ นอกจากนี้ยังมีโต๊ะโลหะ
หนึ่งตัว เก้าอี้พับสองตัว และโต๊ะสำหรับห้องประชุมแบบพับได้อีกหนึ่งตัว
วางสุ่มไว้ริมผนัง เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นถูกสนิมกัดกร่อน ผุพังผดหมักกันแล
คล้ายมีคนรื้อแย่งเอาไว้ ซึ่งการก่อสร้างตึกหลังนี้จะงักงันไปตั้งแต่เมื่อ
สองปีครั้งที่ผ่านมา

สายตาซาซางากิสะดุดอยู่ตรงจุดจุดหนึ่งบนผนังถัดจากเก้าอี้ยาว
สีดำ ช่องสี่เหลี่ยมจัตุรัสเชื่อมต่อท่อปรับอากาศอยู่ด้านล่างติดกับเพดาน
ในอดีตตรงช่องสี่เหลี่ยมนี้คงถูกปิดทับด้วยตาข่ายโลหะ ทว่าบัดนี้ช่องแอร์
กลับเปิดโล่ง

หากไม่มีท่อปรับอากาศนี้ ปานนี้การพบศพคงล่าช้าออกไปอีก
เพราะผู้พบศพเป็นคนแรกเข้ามาภายในห้องนี้จากทางช่องแอร์

พนักงานสืบสวนสอบสวนประจำสถานีตำรวจนิชิฟูสะเล่าว่า เด็ก
นักเรียนชั้นประถมปีที่สามซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกนี้เป็นผู้พบศพ เนื่องจาก
วันนี้เป็นวันเสาร์ เด็กจึงมีเรียนเฉพาะช่วงเช้า ตกบ่ายเด็กชายกับเพื่อน
รวมห้าคนได้เข้ามาเล่นภายในตึกแห่งนี้ เด็กกลุ่มนี้ไม่ได้จะเข้ามาเล่น
ดอดจ์บอลหรือวิ่งไล่จับภายในตึก พวกเขาคลานเข้าไปในท่อของช่องปรับ
อากาศซึ่งทอดตัวโงยไปทั่วทั้งตึก เพื่อเล่นเกมเขาวงกต แน่ละ ด้วยท่อ
ช่องปรับอากาศหักงอไม่รู้กี่ท่อน เส้นทางอันสลับซับซ้อนทำให้การคลานสี่ขา
ไปตามท่อเป็นเกมที่สนุกสนานสำหรับเด็กผู้ชายซึ่งมีใจรักการผจญภัย
เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ยังไม่กระจ่างว่าพวกเขาเล่นเกมกันด้วยกฎแบบไหน ทว่าดูแล้วมีเด็กเพียงคนเดียวเท่านั้นจากห้าคนที่คลานออกไปยังเส้นทางอื่นกลางคัน เด็กชายพลัดหลงกับเพื่อนคนอื่น ๆ ด้วยความร้อไนใจ เด็กชายจึงคลานวนภายในท่อปรับอากาศไปอย่างสะเปะสะปะ จากนั้นไม่นานเขาก็คลานมาโผล่ที่ปลายท่อซึ่งเชื่อมกับผนังห้องนี้ ดูเหมือนว่าที่แรกเด็กชายไม่ได้คิดว่าชายที่นอนอยู่บนม้านั่งยาวเสียชีวิตแล้ว เพราะเหตุนี้เขาจึงค่อนข้างเป็นกังวล ด้วยเกรงว่าตอนที่เขากำลังจะออกมาจากท่อช่วงจังหวะที่ปีนลงมาจนถึงพื้นจะทำให้ชายผู้นี้ตื่นขึ้นมา แต่ว่าชายคนนี้ก็กลับนอนแน่นิ่ง เด็กชายเกิดความสงสัยจึงลองเข้าไปใกล้ด้วยความหวาดหวั่น ถึงได้เอะใจรอยเลือดซึ่งแผ่ขยายอยู่บนหน้าอกของชายผู้นั้นแทบจะในทันที

เด็กชายวิ่งกลับบ้าน แล้วเล่าเรื่องราวให้คนที่บ้านฟังก่อนบ่ายโมง แต่กว่ามารดาของเขาจะเชื่อเรื่องเล่าของลูกชายก็ใช้เวลาไปกว่ายี่สิบนาที จากบันทึกประจำวันระบุว่า มีการแจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายเข้ามายังสถานีตำรวจนิชิฟูเสะเมื่อเวลาบ่ายโมงสามสิบสามนาที

“โรงรับจำนำ...อย่างนั้นหรือ” นาคาสึเกะจึงงำในลำคอ “เจ้าของโรงรับจำนำมานัดพบกับใครบางคนในสถานที่แบบนี้ด้วยธุระอะไรกันหนอ”

“นั่นหมายความว่าอีกฝ่ายไม่อยากจะใครมาเห็นตัวเองเข้า หรือหากโดนใครเห็นเข้าอาจถูกมองไม่ดีได้ว่าคิริฮาระ โยซุเกะคบกับคนพรรคนี้ด้วยหรือ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ไม่เห็นจะต้องอุตสาหะเลือกสถานที่แบบนี้เป็นที่นัดพบเลยนี้ หากจะเอาสถานที่ที่คุ้นกันแล้วเป็นความลับ และไม่มีใครผ่านมาเห็นก็มีอีกตั้งถมเถิด หนาซ้ำถ้ากลัวใครมาเห็นเข้าจริง ก็น่าจะเลือกสถานที่ที่มันห่างไกลจากบ้านตัวเองมากกว่านี้หน่อยไม่ใช่หรือ”

“นั่นสินะ” ซาซากากิพยักหน้า ยกมือขึ้นลูบคาง ฝ่ามือสัมผัสได้ถึง ความสากเพราะไรหนวด ด้วยความรีบร้อนต้องพรวดพราดออกจากบ้าน จึงไม่มีแม้เวลาให้ถูกคิดเรื่องโกนหนวดโกนเครา

“จะว่าไปคุณผู้หญิงนี่ก็... แต่งตัวสะดุดตาดีแท้” นาคาสึเกะพุ่งเข้า ประเด็นใหม่ วิพากษ์วิจารณ์ยาเอโกะ ภรรยาคิริฮาระ โยซุเกะผู้ตาย “คง ไปไปกว่าสามสิบแล้วกระมัง ส่วนอายุผู้ตายคือห้าสิบสองใช่ไหม รู้สึกอายุ ออกจะห่างกันไปสักหน่อยนะ”

“อืม ผู้หญิงคนนี้ไม่ธรรมดาเลย” ซาซางากิตอบรับเสียงแผ่วเบา
นั่นสิ นาคาสึเกะพยักหน้าย้าสองครั้งติด

“ขึ้นชื่อว่าผู้หญิงแล้วน่ากลัวแทบทั้งนั้น ทั้งที่สถานที่เกิดเหตุอยู่ห่าง จากบ้านไม่กี่ก้าว ยังอุตสาหั้แต่งหน้าเสียจนหาเตอะก่อนจะมา และตอนที่ เธอเห็นศพของสามี ก็ร้องให้ตบตาดำรวจชัดๆ”

“กำลังจะบอกว่าเครื่องสำอางที่โปะอยู่บนหน้าของเธอกับลักษณะ การร้องไห้จะดูเกินจริงไปหน่อยอย่างนั้นหรือ”

“ฉันไม่ได้พูดอะไรขนาดนั้นสักหน่อย” นาคาสึเกะจิกยิ้ม ก่อนจะตี สิ้นข่าวริมเช่นเดิม “ตอนนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจคงสอบปากคำเธอใกล้จะเสร็จ แล้วกระมัง นี่ซาซา โทษทีนะ ช่วยไปส่งเธอที่บ้านให้หน่อยได้ไหม”

“ไม่มีปัญหา” ซาซางากิค้อมศีรษะครั้งหนึ่ง แล้วเดินตรงไปยังประตู เมื่อโผล่พ้นตึกออกมาด้านนอก จำนวนคนที่มาเยือนออมงดูบางตาลง ไปมาก แต่เห็นบรรดานักข่าวมาเยือนสอดส่ายสายตาแทน ดูเหมือนว่าพวก ผู้สื่อข่าวโทรทัศน์ก็มากับเขาด้วย

ซาซางากิกวาดสายตาไล่ไปตามมรดตำรวจที่จอดอยู่เบื้องหน้า ร่วง คิริฮาระ ยาเอโกะอยู่ตรงเบาะหลังของรถตำรวจคันที่สองนับจากด้านหน้า ช่างกันมีนายตำรวจโคบายาชิ ส่วนที่หนึ่งคนขับนายตำรวจโคเงะก้าวขึ้นไปนั่ง ซาซางากิสืบเท้าเข้าไปใกล้ เคาะกระจกตรงประตูที่หนึ่งด้านหลัง โคบายาชิ จึงเปิดประตูลงจากรถ

“เป็นยังไงบ้าง” ซาซางากิถาม

“เพิ่งสอบปากคำเสร็จเมื่อครู่นี้เองครับ หากให้พูดตามตรง ดูท่าทาง เธอจะยังซ็อก จนทำใจยอมรับความจริงไม่ได้” โคบายาชิยกมือป้องปาก กระซิบบกระซิบ

“ตรวจสอบข่าวของติดตัวผู้ตายหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วครับ รู้สึกของที่หายไปน่าจะเป็นกระเป๋าตังค์ นอกจากนั้นก็ไม่มีไฟแช็ก”

“ไฟแช็กหรือ”

“ของดีราคาแพงอย่างดินฮิลล์²² เสียด้วย”

“อืม แล้วเธอบอกหรือเปล่านั้นสามีของเธอหายตัวไปตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ได้ยินว่าผู้ตายออกจากบ้านราวบ่ายสองหรือบ่ายสามโมงเมื่อวานนี้ แต่ไม่ได้บอกว่าจะออกไปไหน กระทั่งถึงเช้าวันนี้ผู้ตายก็ยังไม่กลับบ้าน เธอเป็นกังวลมาก ขณะที่กระวนกระวาย กะว่ารออีกสักหน่อยแล้วจะไปแจ้งตำรวจ พอดีมีคนติดต่อเข้ามาแจ้งให้เธอทราบว่าคุณพบศพสามี”

“ใครเป็นคนเรียกสามีเธอออกไปพบ”

“เธอเองก็ไม่ทราบ เพราะก่อนที่ผู้ตายจะออกจากบ้าน เธอก็จำไม่ได้ว่ามีโทรศัพท์เข้ามาหาสามีหรือเปล่า”

“สภาพสามีของเธอตอนจะออกจากบ้านเป็นยังไงบ้าง”

“ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติหรือต่างไปจากเดิมเลย”

ซาซางากิใช้ปลายนิ้วชี้แก้มแก้ม ข้อมูลจากการสอบปากคำที่ได้มา ไม่ได้ช่วยให้การสืบสวนสอบสวนคืบหน้าไปเลยสักนิด

“สภาพแบบนี้คงสอบปากคำไม่ได้หรอก ว่าฆาตกรน่าจะเป็นใคร”

ใช่ครับ โคบายาชิส่อสีหน้ากระอักกระอ่วนพลางพยักหน้า

“ได้ลองถามดูบ้างหรือเปล่า ว่าจากตึกหลังนี้พอจะทราบอะไรบ้างไหม”

“ลองถามดูแล้วครับ เธอทราบมานานแล้วว่าตึกลักษณะเช่นนี้อยู่ที่นี้ แต่ก็ไม่ว่าตึกหลังนี้สร้างขึ้นมาจากเพื่ออะไร อีกอย่างเธอเพิ่งจะเคยเข้าไปภายในตึกเป็นครั้งแรกก็วันนี้เอง สามีเธอก็ไม่เคยเอ่ยถึงตึกหลังนี้

---

²² Dunhill เป็นสินค้าแบรนด์อังกฤษของบริษัท Alfred Dunhill มีทั้งเสื้อผ้าและเครื่องประดับราคาแพงสำหรับสุภาพบุรุษ

ให้เธอได้ยินเลยสักครั้ง”

ซาซางากิยิ้มขึ้นออกมาอย่างไม่ตั้งใจ “หาตัวเชื่อมโยงไปสู่คนร้าย ไม่ได้สักอย่าง”

“ขอโทษครับ”

“ไม่ใช่ความผิดของนายหรอกน่า” ซาซางากิใช้หลังมือกระทบหน้าอกนายตำรวจรุ่นน้อง “เดี๋ยวคุณนายท่านนี่ ฉันจะเป็นคนไปส่งเอง เดี๋ยวให้โคงะขับรถให้เหมือนเดิมก็แล้วกัน”

“อ้อ เชิญครับ”

ซาซางากิก้าวขาขึ้นรถ แล้วสั่งให้โคงะขับรถมุ่งหน้าสู่บ้านศิริฮาระ

“ช่วยขับอ้อมไปไกลๆ หน่อย ฉันไม่อยากให้พวกสื่อมวลชนตามกลิ่นเข้ามาใกล้บ้านผู้เสียหายได้ในตอนนี้”

เข้าใจแล้วครับ โคงะตอบ

ซาซางากิโน้มตัวเข้าไปใกล้ยาเอโกะ ก่อนจะแนะนำตัวใหม่อีกครั้ง ยาเอโกะเพียงพยักหน้าเบาๆ เป็นการรับทราบ ท่าทางเธอไม่มีกะจิตกะใจ จะจดจำชื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

“ตอนนี้ที่บ้านคงไม่มีคนอยู่สินะครับ”

“เปล่าค่ะ เด็กที่ร้านช่วยเฝ้าบ้านให้ แล้วลูกชายดิฉันก็กลับมาจากโรงเรียนแล้วด้วย” เธอตอบทั้งที่นั่งคอตกอยู่อย่างนั้น

“มีลูกชายแล้วอย่างนั้นหรือ ก็ خوب แล้วครับ”

“ตอนนี้เรียนอยู่ประถมห้าแล้วละค่ะ”

หมายความว่าอายุสิบหรือสิบเอ็ดขวบอย่างนั้นสินะ ซาซางากิ คำนวณในใจ แล้วหันไปมองหน้ายาเอโกะอีกครั้งหนึ่ง โบน้าแลดูหลกตก เพราะพอกด้วยเครื่องสำอาง ผิวพรรณเริ่มหยาบกร้าน ริ้วรอยเส้นเล็กๆ เริ่มปรากฏให้เห็นเด่นชัด จึงไม่แปลก หากหญิงคนนี้จะมียุวกชายโตขนาดนี้แล้ว

“ได้ยินมาว่าเมื่อวานสามีของคุณออกจากบ้านโดยไม่ได้บอกกล่าวอะไรไว้เลย เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยหรือเปล่าครับ”

“บางครั้งคะ บางทีออกไปตีมีข้างนอกโดยไม่ได้บอกดิฉันก็เยอะ ฉะนั้นเมื่อวานท่าที่เขาดูเป็นปกติดี เลยไม่ได้เอะใจอะไร”

“หลังจากออกไปตีมี เขาเคยกลับมาบ้านเอาตอกรุ่นเข้าบ้างไหม”

“นานๆ ทีก็มีบ้างเหมือนกัน”

“ถึงกลับบ้านเช้า เขาก็ไม่เคยโทรศัพท์มาบอกหรือครับ”

“เขาไม่เคยทำอะไรอย่างนั้นหรอกคะ หากเวลาเขาจะกลับบ้านดึก แล้วโทรศัพท์มาบอกดิฉันละก็ ให้อู่ได้เลยว่า เขาต้องมีเรื่องขอร้องให้ช่วย อะไรสักอย่าง เป็นแบบนี้ประจำ ดิฉันเลยชินกับพฤติกรรมของสามีนะคะ แต่ไม่คิดไม่ฝันเลยว่าเขาจะมาถูกฆ่าตายไปแบบนั้น...” ยายเอโกะยกมือปิดปาก

หลังจากรถตำรวจซึ่งมีซาซากากิและคนอื่นๆ โดยสารอยู่วิ่งวนจน อ้อมไกลพอสมควร ก็มาหยุดจอดอยู่ข้างเสาไฟฟ้าซึ่งมีเครื่องหมายเขียนไว้ ว่าเป็นพื้นที่หมู่สามของเขตโอเอะ บ้านเรือนตั้งเรียงรายเลียบไปตามตรอก เล็กตรอกน้อยทั้งสองฝั่ง

“ตรงโน้นครับ” โคงะชี้ไปยังทิศเบื้องหน้าผ่านกระจกมองหลังไป ห้างออกไปราวยี่สิบเมตร แลเห็นแผ่นป้ายเขียนไว้ว่า ‘สถานธนาณุเคราะห์ คิริฮาระ’ ท่าทางพวกสี่อมวลชนจะยังค้นหาข้อมูลไม่ได้ว่าผู้เสียหายเป็น ใคร หน้าร้านจึงร่างไว้ผู้คน

“เดี๋ยวฉันจะเดินไปส่งคุณนายที่บ้าน นายไปก่อนได้เลยไม่ต้องรอ” ซาซากากิหันไปสั่งโคงะ

ส่วนปลายของผืนมู่ลี่ปิดหน้าร้านที่เขียนว่า ‘สถานธนาณุเคราะห์ คิริฮาระ’ ที่ห้อยตกลงมาเท่ากับความสูงประมาณใบหน้าซาซากากิพอดี ยายเอโกะเดินเข้าไปก่อน ซาซากากิจึงลอดผืนมู่ลี่ผ่านตามเข้าไป ถัดจากผืน มู่ลี่ปิดหน้าร้าน มีทางเข้ากับตู้โชว์สินค้า ประตูตรงทางเข้ากรุด้วยกระจก ฝ้า มีตัวอักษรสีทองเขียนในแนวตั้งว่า ‘คิริฮาระ’ ลักษณะตัวหนังสือตัววัด ตามแบบเขียนฟูกัน

ยาเอโกะผลึกประตูออก แล้วเข้าไปภายใน ซาซางากิเดินตามหลัง
เข้าไปติดๆ

“อ้าว กลับมาแล้วหรือ” ผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์ด้านหน้าส่ง
เสียงทัก อายุน่าจะราวสี่สิบไม่ขาดไม่เกิน รูปร่างผอมเพรียว คางบวม เส้นผม
สีดำขลับถูกหวีแสกข้างเอาไว้อย่างเหมาะสม

เฮ้อ ยาเอโกะพ่นลมหายใจออกทางจมูก แล้วทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้
ซึ่งน่าจะจัดเตรียมเอาไว้สำหรับลูกค้า

“เป็นยังไงบ้าง” ชายผู้นี้ถามขึ้น ขณะมองหน้าเธอสลับกับซาซางากิ
ยาเอโกะยกมือขึ้นปิดหน้าก่อนจะเอ่ย “เขาตายแล้ว”

“อะไรกัน...” ใบหน้าชายคนนี้หมองลง รอยยับย่นตรงหว่างคิ้ว
ปรากฏชัดเจน “นั่นก็หมายความว่าถูกฆาตกรรมจริงๆ นะหรือ”

เธอพยักหน้าเบาๆ อืม ยาเอโกะตอบ

“โง่เง่าลึนดี ทำไมเรื่องพรรคนั้นถึง...” เขายกมือขึ้นปิดปาก ทอด
สายตาหลบต่ำประหนึ่งกำลังครุ่นคิดอะไรสักอย่าง ก่อนจะกลับคืนเป็น
เหมือนเดิมอีกครั้งในช่วงพริบตา

“ผมซาซางากิ เจ้าหน้าที่ตำรวจของจังหวัดโอซาก้า สิ่งที่เกิดขึ้น
คงสร้างความสะเทือนใจให้พวกคุณไม่น้อย” เขาหยิบสมุดพกตราประจำ
ตำแหน่งออกมาให้ดู แล้วแนะนำตัวเอง “คุณนายครับ ท่านผู้นี้คือ”

“ผมชื่อมัตสึอุระครับ ทำงานอยู่ที่นี้” เขาดึงลิ้นชักให้เปิดออก แล้ว
ล้วงนามบัตรยื่นให้

ซาซางากิค้อมศีรษะครั้งหนึ่งก่อนรับนามบัตรนั้นมา ช่วงขณะนั้นเอง
ที่สายตาเหลือบไปเห็นพลาสติกปิดแผลพันติดอยู่ตรงนิ้วก้อยข้างขวา
ซาซางากิคิดว่า ท่าทางชายคนนี้ไม่ค่อยมีความจริงใจให้ใครสักเท่าไร

มัตสึอุระ อิชามุ คือชื่อของชายผู้นี้ แถมยังมีตำแหน่งฟ่งท่ายเข้า
มาด้วยคือ ‘ผู้จัดการสถานธนาณูเคราะห์ชิริฮาระ’

“ทำงานที่ร้านนี้มานานแล้วหรือ” ซาซางากิถาม

“เอ่อ ห้าปีได้แล้วครับ”

อายุงานแค่ห้าปีคงพูดไม่ได้ว่ายาวนาน ในใจซาซางากิอยากจะถาม เหลือเกินกว่าก่อนหน้าที่จะเข้ามาทำที่นี่ เขาเคยทำงานที่ไหนมา ไปยังไหน มายังไงถึงเข้ามาทำงานที่นี่ได้ ทว่าเขากลับตัดสินใจข่มกั้นความอยาก ของตัวเองเอาไว้ก่อน เพราะถึงยังไงนับแต่วันนี้เขาคงได้เดินทางมาที่นี่ไม่รู้ กี่ครั้งต่อกี่ครั้งเป็นแน่

“ได้ยินว่าคุณศิริวาระออกไปข้างนอกตั้งแต่เมื่อวานช่วงกลางวัน อย่างนั้นสินะ”

“ครับ คิดว่าน่าจะประมาณบ่ายสองครึ่งเห็นจะได้”

“เขาไม่ได้บอกเลยหรือว่าจะออกไปทำธุระที่ไหน”

“ไม่ได้บอกเลยครับ ท่านประธานเป็นคนชอบทำอะไรคนเดียว ขนาดเรื่องงานยังนานๆ ทีถึงจะมาปรึกษาพวกเรา”

“ตอนที่เขาจะออกจากที่นี่ไป มีอะไรผิดไปจากปกติที่ควรจะเป็นบ้าง ไหม อย่างเช่นเรื่องความรู้สึกแปลกๆ ในแง่ของการแต่งกาย หรือไม่ก็พัก ข้าวของบางอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนออกไปด้วย เป็นต้น”

“อืม ผมไม่ได้เอะใจอะไรเลยครับ” มัตสึอุระโคลงศีรษะ แล้วยกมือ ช้ายลูบท้ายทอย “แต่ผมรู้สึกได้ว่าท่าทางท่านประธานจะเป็นกังวลเรื่อง เวลาที่เดียว”

“หมายความว่าไง เป็นกังวลเรื่องเวลา”

“ก็เมื่อวานผมเห็นท่านประธานก้มมองนาฬิกาข้อมือตั้งหลายครั้ง หรือผมอาจคิดไปเองก็ได้”

ซาซางากิกวาดสายตามองภายในร้านด้วยท่าที่ปกติ ด้านหลังของ มัตสึอุระมีบานเลื่อนปิดสนิท ฟากหลังบานเลื่อนไปคงเป็นห้องเสื่อทาตามิ ด้านซ้ายตรงเคาน์เตอร์มีที่ถอดรองเท้า นับจากจุดนั้นถือเป็นจุดเข้าบ้าน เมื่อก้าวเท้า²³ ขึ้นบ้านก็จะถึงบานประตูซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายทันที หากมอง

²³ พื้นตรงที่ถอดรองเท้ากับพื้นของตัวบ้านแบบญี่ปุ่นมักเป็นพื้นต่างระดับกัน

ให้เป็นห้องเก็บของก็ออกจะแปลกอยู่สักหน่อยในแง่ตำแหน่งภายในบ้าน

“เมื่อวานร้านเปิดทำการถึงประมาณกี่โมง”

“อืม” มัตสึอุระเสตามองนาฬิกาบนผนัง “ปกติแล้วร้านของเราจะเปิดทำการตอนหกโมง แต่ว่าเมื่อวานเปิดทำการจนเกือบๆ จะทุ่มหนึ่งด้วยเรื่องจิปาละ”

“เมื่อวานคุณมัตสึอุระอยู่เฝ้าร้านคนเดียวหรือ”

“ครับ ส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นอย่างนั้น เวลาท่านประธานไม่อยู่”

“หลังจากปิดร้านแล้วล่ะ”

“ผมก็กลับทันที”

“บ้านอยู่ที่ไหน”

“เทราดะมะจิ”

“เทราดะมะจิหรือ เดินทางไปกลับด้วยรถยนต์ส่วนตัวอย่างนั้นหรือ”

“เปล่าครับ ผมกลับด้วยรถไฟฟ้า”

หากรวมเวลาที่ต้องเปลี่ยนขบวนรถไฟด้วย กว่าจะถึงเทราดะมะจิคงใช้เวลาราวสามสิบนาที เมื่อเดินทางออกจากที่นี่หุ่่มกว่าๆ ไม่ว่าจะซ้าสักแค่ไหนก็ต้องถึงบ้านตอนสองทุ่ม

“แล้วครอบครัวคุณมัตสึอุระล่ะ”

“ไม่มีครับ ผมหย่าร้างไปเมื่อหกปีก่อน ตอนนี้ผมใช้ชีวิตอยู่ในอะพาร์ตเมนต์เพียงลำพัง”

“แบบนี้แล้วเมื่อคืนวานพอคุณกลับบ้านไป ก็อยู่คนเดียวตลอดเวลาเลยสินะ”

“ใช่ครับ”

หมายความว่าผู้ชายคนนี้ไม่มีพยานอ้างที่อยู่อย่างนั้นสิ ซาซากากิแน่ใจในประเด็นนี้ หากแต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า

“ส่วนใหญ่คุณนายจะไม่ค่อยออกมาหน้าร้านใช่ไหม” ซาซากากิหันไปถามยาเอโกะซึ่งนั่งเอามือเท้าคางบนเก้าอี้

“ดิฉันไม่เคยยุ่งเรื่องทางบ้าน” เธอตอบด้วยเสียงเบาหวี

“เมื่อวานได้ออกไปข้างนอกหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ อยู่บ้านทั้งวัน”

“ไม่ได้ออกจากบ้านแม้แต่ก้าวเดียวเลยหรือ อย่างออกไปซื้อของ”

ไม่ได้ออกไปไหนเลยค่ะ เธอพยักหน้า จากนั้นก็ค่อยๆ ยืนกายลุกขึ้นยืนคล้ายคนไร้เรี่ยวแรง

“เออ ต้องขอโทษด้วยนะคะ ยังไงดิฉันขอตัวไปพักผ่อนสักหน่อยจะได้ใหม่ รู้สึกร่างกายมันอ่อนล้าจนแทบจะนั่งไม่ติดเก้าอี้แล้วละค่ะ”

“อ้อ ขอโทษครับ เชิญพักผ่อนตามสบาย”

ยาเอโกะถอดรองเท้าออกโดยใช้ขาข้างหนึ่งเขยิบให้หลุด แล้วเอ้อมมือคว่ำที่จับตรงประตูด้านซ้าย ก่อนจะผลักให้มันเปิดออก ขึ้นบันไดด้านหลังประตูจึงเผยออกมาให้เห็น อย่างนี้เอง ซาซางากิเพิ่งจะเข้าใจ

เสียงเท้าย่ำบันไดขึ้นไปด้านบนแว่วเข้ามา ก่อนจะได้ยินเสียงปิดประตูดังขึ้นอีกครั้ง ลึนเสียง ซาซางากิจึงเดินเข้าไปประชิดเบื้องหน้า มัตสึอุระทันที

“เพิ่งได้ทราบข่าวว่าคุณคริสฮาระไม่ได้กลับมาบ้านเมื่อเช้านี้เองใช่ไหม”

“ครับ ทั้งผมและคุณนายต่างเป็นกังวล ทั้งยังรู้สึกว่าเหตุการณ์ออกจะแปลกไปจากปกติอยู่สักหน่อย ตอนนั้นเองที่เจ้าหน้าที่ตำรวจติดต่อเข้ามา...”

“คงตกใจไม่น้อยเลยสิ”

“แหงอยู่แล้วละครับ” มัตสึอุระเอ่ย “ขนาดตอนนั้นผมยังรู้สึกไม่อยากจะเชื่อเลย ยังคิดอยู่เลยว่า คงต้องเข้าใจผิดอะไรกันแน่ๆ คนอย่างท่านประธานนะหรือจะถูกฆาตกรรม”

“ไม่มีเรื่องอะไรมาสะกิดใจเลยหรือ”

“ไม่มีเลยครับ”

“แต่ว่าการดำเนินธุรกิจแบบนี้ ย่อมมีลูกค้ามากหน้าหลายตาเข้ามาหา ไม่มีใครบ้างเลยหรือที่มีความเห็นไม่ลงรอยเรื่องเงินกับเจ้าของร้าน”

“จะว่าไปช่วงนี้ก็มักลูกค้าแปลกๆ อยู่บ้างเหมือนกัน ทั้งที่ทางร้านเราให้ยืมเงินไปเฉยๆ แต่ฝ่ายนั้นก็กลับโกรธแค้นหาว่าเงื่อนไขเราไม่ยุติธรรม แถมยังพูดว่าไม่ว่าจะยังงี้ก็จะฆ่าท่านประธานให้ได้...” มัตสึอุระจ้องหน้าซาซากากิกลับ แล้วส่ายหน้า “แต่ผมก็ไม่คิดหรอกนะครับว่าจะถึงขนาดลงมือฆ่าแกงกันจริงๆ ได้ลงคอ”

“เอาเถอะ ที่บ้านฉันก็เคยทำการค้าขายเหมือนกัน เลยเข้าใจดีว่าทางร้านไม่อยากจะว่าร้ายอะไรลูกค้า แต่ว่านะ หน้าตาของพวกเขาคือการสืบสวนสอบสวนให้ถึงที่สุด ถ้าได้เห็นรายชื่อหรืออะไรที่เกี่ยวข้องกับลูกค้าในช่วงนี้ คงพอช่วยให้มองรูปคดีออกได้ง่ายขึ้น”

“รายชื่ออย่างนั้นหรือ” มัตสึอุระโน้มหน้าราวกับคนขวัญอ่อน

“มันต้องมีอยู่แล้วละ หากไม่มีบัญชีรายชื่อละก็ จะรู้ได้ยังไงว่าใครยืมเงินไปเท่าไร? แถมยังต้องใช้บัญชีรายชื่อในการจัดเก็บสิ่งของที่ลูกค้าเอามาจำหน่ายอีกละ”

“ไอ้ที่ว่ามันก็มีอยู่หรือคะ”

“ขอโทษทีเถอะ ขอยืมบัญชีรายชื่อลูกค้าหน่อยได้ไหม” ซาซากากิยกมือขึ้นประนมตอหน้า “เดี๋ยวฉันจะเอาไปถ่ายสำเนาที่กองสืบสวน ถ้าเสร็จเมื่อไหร่จะรีบเอามาคืนให้ทันที แน่แน่นอนว่าเอกสารเหล่านี้จะไม่ให้บุคคลที่สามมารู้เห็นด้วยเป็นอันขาด จะระมัดระวังทุกกระเบียดนิ้วเลย”

“ถ้าจะให้ผมตัดสินใจเรื่องนี้ละก็...”

“นั่นช่วยไปขออนุญาตจากคุณนายให้หน่อยได้ไหม บอกเธอว่าฉันจะยืมรอกอยู่ตรงนี้”

“อืม” มัตสึอุระครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งพลางโน้มหน้า จนในที่สุดเขาก็พยักหน้ารับคำ “เข้าใจแล้วละ ถ้าอย่างนั้นจะให้ยืมก็ได้ แต่เวลาเอาไปใช้ต้องระมัดระวังหน่อยนะครับ”

“ขอบคุณมาก แต่ไม่ไปบอกคุณนายก่อนจะดีหรือไม่”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เดี่ยวผมจะบอกเธอที่หลังเอง เพราะไม่ว่าจะคิดให้ตายยังไง ท่านประธานก็ไม่ฟื้นคืนมาอยู่ดี”

มัดสีอุระนั่งบนเก้าอี้ หมุนกลับหลังเก้าอี้ของศา แล้วเอื้อมเปิดประตู ตรงตู้เก็บของ เผยให้เห็นสันเพ็มหานาหนักหลายเพ็มเรียงรายอยู่ภายใน ขณะซาซางากิโน้มตัวเข้าไปใกล้สิ่งที่เห็น ประตูตรงต้นบันไดก็เปิดออกอย่างเงียบกริบ เมื่อหางตาเห็นประตูเคลื่อน จึงหันกลับไปมองทางนั้น ภาพตรงหน้าทำให้เขาตกใจไม่น้อย

มีเด็กชายยืนอยู่ตรงด้านหลังประตู อายุคงสิบขวบพอดี เขาปรากฏกายขึ้นในชุดเสื้อกีฬาแขนยาวกับกางเกงยีนส์ ทำให้ร่างกายแลดูเพริ้วบาง สิ่งที่ทำให้ซาซางากิตกใจไม่ใช่เพราะเขาไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของเด็กชายตอนย่ำลงบันไดมา แต่เพราะได้รับแรงปะทะจากความดำมืดที่ซุกซ่อนอยู่ลึกๆ ในดวงตา ช่วงเวลาที่ประสานสายตากับเด็กชาย

“ลูกชายหรือ” ซาซางากิถาม

เด็กชายไม่ปรึภาคตอบ เขาจึงหันไปหามัดสีอุระแทน “ครับ ใช่ครับ”

เด็กชายหยิบรองเท้ายามาสวม ยังไม่ยอมพุดอะไรออกมาเช่นเดิม ใบหน้าไร้ซึ่งอารมณ์และความรู้สึกใดๆ

“เรียกวัจ จะออกไปไหนนะ วันนี้ว่าจะอยู่บ้านดีกว่านะ”

แม้มัดสีอุระจะพุดด้วย ทว่าเด็กชายกลับไม่แยแส ก่อนจะออกจากบ้านไป

“น่าเวทนาจริง คงซ็อกจนทำอะไรไม่ถูกเลยสินะ” ซาซางากิพุด

“คงเป็นอย่างที่คุณตำรวจพุดมานั้นแหละ แต่ว่าเด็กคนนี้ได้เปลี่ยนไปไม่ค่อยจะเหมือนเดิมเท่าไร”

“หมายความว่าไง”

“ให้ตายเถอะ ทำไมเราเป็นคนปากพล่อยอย่างนั้นะ” มัดสีอุระหยิบเพ็มออกมาจากตู้เพ็มหนึ่ง แล้ววางลงเบื้องหน้าซาซางากิ “นี่เป็นบัณูชี

รายชื่อลูกค้าในช่วงนี้”

“ขอเสียมารยาทหน่อยนะ” ซาซางากิรับมา แล้วเริ่มเปิดทีละหน้ากวาดไล่สายตา รายชื่อทั้งชายหญิงเรียงรายละลานตา ขณะสายตาไล่รายชื่อไปเรื่อยๆ ในหัวซาซางากิกลับคิดไปถึงดวงตาอันมีมิติของเด็กชาย

3

ช่วงบ่ายของวันรุ่งขึ้นหลังจากพบศพ ผลการชันสูตรก็ถูกส่งถึงกองบัญชาการสืบสวนสอบสวน ซึ่งตั้งอยู่ในสถานีตำรวจนครบาลนิชิฟูสะ ผลการผ่าชันสูตรระบุยืนยันระยะเวลาการเสียชีวิตและสาเหตุการตายของผู้เสียหายไม่ได้แตกต่างจากการคาดคะเนของศาสตราจารย์มัตสึโนะมากนัก

เพียงแต่ว่าเมื่อซาซางากิไล่สายตาตามคำบรรยายเกี่ยวกับของซึ่งหลงเหลืออยู่ในกระเพาะ ถึงกับเอียงคอด้วยความงุน

เส้นไซบะ เศษชิ้นต้นหอม และเนื้อปลาเฮริง²⁴ ยังไม่ถูกย่อยในกระเพาะอาหาร นั่นหมายความว่าผู้เคราะห์ร้ายเสียชีวิตหลังจากมื้ออาหารราวสองชั่วโมงถึงสองชั่วโมงครึ่ง

“หากข้อมูลนี้ถูกต้องตามความเป็นจริงละก็ แล้วประเด็นเข็มขัดมันยังงัยกันแน่” ซาซางากิถามขึ้น หลังหลบสายตาลงต่ำมองนาฬิกาที่กำลังนั่งกดออก

“เข็มขัดนั้นหรือ”

“ผู้ตายปลดเข็มขัดออกให้หลวมโดยเลื่อนออกไปกัลดห่างจากรู ปกติตั้งสองรู ปกติพฤติกรรมเช่นนี้มักเกิดขึ้นกับคนที่เพิ่งกินข้าวอิ่มใหม่ๆ

²⁴ ปลาทะเลชนิดหนึ่ง อาศัยอยู่ในมหาสมุทรแอตแลนติกเหนือ มีชื่อในภาษาละตินว่า Clupea harengus

แต่นี้ก็ผ่านไปตั้งสองชั่วโมงแล้ว ทำไมเขาถึงไม่ขยับกัลดเข็มขัดให้เข้าที่เหมือนเดิมล่ะ”

“คงลืมหันหลัง อัจฉริยะเพราะมีธุระ”

“แต่ถ้าลองตรวจสอบกางเกงของผู้ตายให้ดี ๆ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับรูปร่างของเจ้าตัวละก็ จะเห็นว่าขนาดกางเกงเป็นไซส์ตะวันตก ตัวค่อนข้างใหญ่ หากผู้ตายปลดเข็มขัดเลื่อนออกให้หลวมตั้งสองช่อง เวลาเดินคงเดินลำบาก กางเกงอาจเลื่อนหลุดลงได้ทุกเมื่อ”

อืม นาคาสึเกะพยักหน้ากลายๆ คิ้วขมวด ตาจับจ้องผลการผ่าชันสูตรที่วางอยู่บนโต๊ะสำหรับประชุม “ถ้าอย่างนั้น查查คิดว่าเพราะอะไรผู้ตายถึงต้องคลายเข็มขัดให้หลวมกว่าเดิมตั้งสองรูล่ะ”

查查างากิสอดสายสายตาไปรอบๆ ก่อนเคลื่อนไหวใบหน้าเข้าไปใกล้ นาคาสึเกะ

“ก็เพราะหลังจากผู้เสียหายเดินทางไปยังสถานที่เกิดเหตุ แล้วมีธุระบางอย่างที่ทำให้เขาต้องปลดเข็มขัดกางเกงออกนะสิ และด้วยสาเหตุนี้พอตอนใส่กางเกงหลังเสร็จธุระถึงได้กัลดห่างจากเดิมสองรู ถึงตอนนี้จะยังไม่รู้ว่าผู้ที่คลายเข็มขัดครั้งหลังเป็นเจ้าตัวเองหรือฆาตกรก็เถอะ”

“มันธุระอะไรกันถึงต้องปลดเข็มขัด” นาคาสึเกะเหลือบตาขึ้นมอง查查างากิ

“ธุระอะไรก็น่าจะรู้อยู่แล้วนี่ มีไม่กี่เรื่องหรอกที่ผู้ชายจะทำธุระโดยการปลดเข็มขัดแล้วถอดกางเกงนะ”查查างากิผุดรอยยิ้มกุ่มกุ่ม

นาคาสึเกะเอนหลังพิงพนัก เสียงจูดไปปัดังแซะ

“อืม ปกติแล้วผู้ใหญ่อย่างเราๆ จะถอดสำห้ไปทำอนาจารในสถานที่สกปรก แถมยังเต็มไปด้วยฝุ่นแบบนั้นได้หรือ”

“เรื่องนี้มัน...เอ่อ ถึงจะไม่ค่อยปกติเท่าไรก็เถอะ”

查查างากิอับจนถ้อยคำ นาคาสึเกะจึงโบกมือประหนึ่งไล่แมลงวัน

“สิ่งที่พูดมานำสนใจคืออยู่หรือก แต่ก่อนจะด่วนสรุปอะไรออกมา

ต้องรวบรวมหลักฐานให้ได้เสียก่อน และเท่าที่เกาะรอยการเดินทางของผู้ตายได้ในตอนนี้ คงต้องพุ่งเป้าที่ร้านโซบะเป็นอันดับแรก”

ในเมื่อราคาสีเกผู้รับผิดชอบคดีนี้เอ่ยออกมาเช่นนี้ก็ไม่มีอะไรต้องคิดคำนึง ซาซางากิก็มึนศีรษะหนึ่งครั้งแล้วพุด เข้าใจแล้วละครับ แล้วผละจากสถานที่แห่งนั้น

หลังจากนั้นไม่นาน เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ควานหาร้านโซบะที่ศิริฮาระ โยซุเกะเคยใช้บริการ จากคำให้การของยาเอโกะ ดูเหมือนเขาชอบไปนั่งร้าน ‘กะกะโนะยะะ’ ซึ่งตั้งอยู่บนถนนย่านร้านค้าหน้าสถานีฟูเสะ เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนสอบสวนลงไปตรวจสอบที่ร้าน ‘กะกะโนะยะะ’ ทันที จนสืบพยานได้ว่าศิริฮาระได้มาที่ร้านราวบ่ายสี่โมงของวันศุกร์

ศิริฮาระนั่งกินโซบะปลาเฮริงที่ร้าน ‘กะกะโนะยะะ’ เมื่อนับถอยหลังจากสภาพการย่อยอาหารในกระเพาะ จะอนุมานระยะเวลาการเสียชีวิตได้ว่า อยู่ในช่วงหกโมงถึงหนึ่งทุ่ม ฉะนั้นการสืบพยานอ้างที่อยู่จึงมุ่งจับตามองช่วงบ่ายห้าโมงจนถึงสองทุ่ม ซึ่งรวมถึงระยะเวลาอีกเล็กน้อยที่ประวิงให้เขาต้องรอเป็นพิเศษ

ทว่าจากคำบอกเล่าของมัตสึฮิระ อิซามุและยาเอโกะ จึงทราบว่ศิริฮาระออกจากบ้านราวบ่ายสองโมงครึ่ง และกว่าจะเดินเข้าไปในร้าน ‘กะกะโนะยะะ’ ก็ปาไปกว่าหนึ่งชั่วโมง ก่อนหน้านั้นเขาไปไหนหนอ เพราะหากเดินจากบ้านถึงร้าน ‘กะกะโนะยะะ’ แม้จะทอดน่องอ้อยอิ่งสักแค่ไหน เวลาแค่นี้ก็น่าจะถึง

คำตอบสำหรับประเด็นนี้ถูกไขให้กระจ่างเมื่อวันจันทร์ มีโทรศัพท์สายหนึ่งต่อเข้ามายังสถานีตำรวจนิชิฟูเสะ นั่นเองที่เป็นกุญแจไขปัญหาในเรื่องนี้ ผู้ที่โทรศัพท์เข้ามาเป็นพนักงานหญิงของธนาคารซังเคียว สาขาฟูเสะ เนื้อหาจากโทรศัพท์บอกว่า ศิริฮาระ โยซุเกะเข้ามาธนาคารก่อนจะปิดทำการเมื่อวันศุกร์ที่แล้ว

ซาซางากิและโคเงะตรงดิ่งสู่ธนาคารสาขาดังกล่าวทันที ธนาคารแห่งนี้ตั้งอยู่อีกฟากหนึ่งของถนนที่ทอดผ่านประตูทางออกด้านทิศใต้ของสถานีคินเทตสึฟูเอะ

หญิงสาวผู้โทรศัพท์แจ้งเบาะแสกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นพนักงานธนาคารที่ให้บริการตรงเคาน์เตอร์ ผมเฝ้าตัดสั้นสอดรับกับไบหน้ากลมมนแลดูมีเสน่ห์ ซาซางากิและโคเงะนั่งลงตรงพื้นที่รับรองแขกซึ่งใช้แผ่นสกรีนตั้งกันแบ่งออกจากพื้นที่อื่นของธนาคารเพื่อสนทนากับเธอ

“เมื่อวานฉันเห็นชื่อเขาบนหน้าหนังสือพิมพ์เลยเป็นกังวลมาตลอดว่าจะใช้คนเดียวกับคิริฮาระคนนั้นหรือเปล่า แล้วพามาเมื่อเช้าฉันเลยลองตรวจสอบชื่อให้แน่ใจอีกครั้ง ก่อนจะปรึกษากับหัวหน้างาน แล้วตัดสินใจโทรศัพท์ไปหาดำรวจนั่นละค่ะ” เธอเล่าขณะยี้ดหลังตั้งตรง

“คุณคิริฮาระเข้ามาที่นี่ประมาณกี่โมงครับ” ซาซางากิถาม

“ก่อนสามโมงเล็กน้อยค่ะ”

“เขามาทำธุรกรรมด้านการเงินเรื่องอะไรหรือ”

พนักงานธนาคารสาวละล้าละลังเล็กน้อย อาจเพราะตัดสินใจลำบากว่าตนสมควรเปิดเผยความลับของลูกค้าได้มากแค่ไหน ทว่าในที่สุดเธอก็ยอมเปิดปาก

“เขามายกเลิกสัญญาฝากเงินประจำ แล้วถอนส่วนนั้นออกไปค่ะ”

“จำนวนเท่าไร”

หญิงสาวอีกอึกอีกครั้ง แลบลิ้นเลียริมฝีปาก แล้วแอบชำเลื่องไปยังหัวหน้างานซึ่งอยู่ห่างออกไป ก่อนกระซิบกระซาบเสียงแผ่ว “ล้านเยนไม่ขาดไม่เกิน”

โอ ซาซางากิห่อปาก เงินจำนวนขนาดนี้ปกติแล้วเชื่อว่าใครจะถือเดินไปไหนมาไหนได้

“คุณซาซางากิได้พูดหรือเปล่าว่าจะถอนเงินจำนวนนั้นไปใช้ทำอะไร”

“อืม เรื่องนั้นเขาไม่ได้พูดอะไรหรอกค่ะ”

“แล้วเงินจำนวนล้านเยนเขาเอาไปทำอะไรก็ออกไป”

“เอ่อ... คงเป็นซองของธนาคารเรากระมัง ฉันเองก็จำไม่ค่อยได้”

หญิงสาวเอียงศีรษะจุ่มจม่อมห่วงความคิดคล้ายกำลังลำบากใจ

“จนถึงตอนนี้ เคยมีที่คุณศิริฮาระรู้ๆ ก็มายกเลิกสัญญาฝากเงินประจำ แล้วถอนเงินออกจากบัญชีคราวละหลักล้านก็ครั้งแล้ว”

“เท่าที่ฉันทราบ ครั้งนี้เป็นครั้งแรก และฉันเองก็เพิ่งเข้ามารับหน้าที่ดูแลเรื่องการฝากเงินประจำของคุณศิริฮาระเมื่อปลายปีที่แล้วนี่เอง”

“ลักษณะท่าทางของศิริฮาระตอนจะถอนเงินออกจากบัญชีเป็นยังไงบ้าง ท่าทางเสียตาย หรือว่าดูเหมือนคนกำลังมีความสุข”

อืม... หญิงสาวเอียงคอครุ่นคิดอีกครั้ง “ก็ไม่เห็นเขาจะเสียตายกับเงินจำนวนนั้นสักเท่าไรเลย เพราะเขายกออกว่าจะเอาเงินที่ถอนไปฝากไว้ที่ธนาคารใกล้ๆ บ้านนะคะ”

“เอาไปฝากใกล้ๆ บ้าน...อืม”

หลังรายงานเนื้อหาเหล่านี้ให้กองบัญชาการสืบสวนสอบสวนทราบ ซาซางากิกับโคงะก็เดินทางไปยัง ‘ศิริฮาระ’ จุดประสงค์เพื่อตรวจสอบว่า ยาเอโกะและมัดสีอุระเอะใจบ้างไหมกับจำนวนเงินที่ศิริฮาระ โยซุเกะเป็นคนถอนออกมา แต่ขณะกำลังเดินเข้าใกล้ละแวกบ้าน ทั้งสองกลับต้องหยุดฝีเท้า ด้วยผู้คนที่แต่งกายไว้ทุกข์ต่างมายืนออกันอยู่ตรงด้านหน้า ‘ศิริฮาระ’

“อ้อ วันนี้จัดงานศพอย่างนั้นหรือ”

“ฉันนี่เดินเล่อจริงๆ เลย ทั้งที่เมื่อเช้านี้ก็ได้ยินมาว่าวันนี้จะจัดงานศพแท้ๆ”

ซาซางากิและโคงะผละห่างออกไปอีกเล็กน้อย แล้วตั้งท่าคอยสังเกตการณ์ ดูเหมือนว่าถึงเวลาเคลื่อนย้ายโลงศพออกจากบ้านไปสู่สถานพอดิ รถบรรทุกศพเคลื่อนมาจอดหน้าบ้าน

ประตูร้านเปิดออก ศิริฮาระ ยาเอโกะปรากฏกายขึ้นเป็นคนแรก

สีหน้าแย่งกว่าตอนที่ซาซางากิเจอก่อนหน้านี้ ทั้งร่างกายยังแลดูลีบเล็กลงไปถนัดตา ตรงข้ามเขากลับรู้สึกได้ถึงเสน่ห์ดึงดูดที่เพิ่มขึ้น หรืออาจเพราะเสน่ห์ชวนมองอันน่าอัศจรรย์ใจที่เธอมียามแต่งกายไว้ทุกซ์

แน่ใจได้เลยว่ายากะโกะมีความคุ้นชินกับการแต่งกายด้วยกิโมโน เพราะแม้แต่ท่วงจังหวะการเดิน ก็แลคล้ายค่านวนไว้เรียบร้อยแล้วว่าเยื้องย่างแบบใดตนจึงจะมีเสน่ห์ชวนมอง จินตนาการบิดวนห่มคลุมห้วงความคิดซาซางากิอยู่ตึงตัง ว่าหากถือว่ามีภาพที่เห็นเป็นการรับบทแม่มา ยาสามีตายตั้งแต่ยังสาวสดสวย ผู้แสดงคงได้รับตุ๊กตาทอง เขาสืบเสาะมาเรียบร้อยแล้วว่าในอดีตหญิงผู้นี้เคยทำอาชีพโฮสต์แถวคิตะชินจิ²⁵

บุตรชายของคิริฮาระ โยซุเกะเดินออกมาเป็นคนที่สอง เขาโอบกอดกอบปใส่ฐูปบิดายืนอยู่ด้านหลังของแม่ เรียวจิ...ซาซางากิผินึกชื่อเด็กน้อยเข้าไปในสมองแล้วเรียบร้อย หากแต่ยังไม่เคยปะทะสังสรรค์

วันนี้คิริฮาระ เรียวจิสีหน้ายังคงไร้อารมณ์แจ่มใส สิ่งใดๆ ที่เรียกว่าอารมณ์ไม่ผุดปรากฏในนัยน์ตาที่จมลึกในความมืดมิด เขาหลบดวงตาไร้ชีวิตชีวาจ้องมองสันเท้าของมารดาซึ่งกำลังก้าวเข้าไปเบื้องหน้า

ตกกลางคืน ซาซางากิกับโคะจะเดินทางมายัง ‘คิริฮาระ’ อีกครั้ง ผืนมูลี่ปิดหน้าร้านเปิดเอาไว้ครึ่งหนึ่ง อยู่ในสภาพเดียวกับตอนที่มาครั้งล่าสุด แต่ประตูกลับเปิดไม่ออกด้วยถูกล็อกกุญแจจากภายใน เนื่องจากตรงด้านข้างประตูมีออกดให้กดเรียก ซาซางากิจึงใช้งานมันโดยไม่รีรอ ดึงต้อง แ่ววเสียงออกดังมาจากด้านใน

“คงออกไปข้างนอกกระมัง” โคะจะเปรย

“ถ้าออกไปข้างนอกจริง ก็ต้องเอาผืนมูลี่หน้าร้านลงสิ”

ไม่นานเสียงปลดล็อกก็ดังขึ้น บานประตูอำออกราวยี่สิบเซนติเมตร มัตสึอุระเยียมหน้าออกมาตรงช่องประตู

“อ้าว คุณตำรวจ” สีหน้ามัตสึอุระส่อแววตกใจนิดๆ

²⁵ พื้นที่ในจังหวัดโอซาก้า จัดว่าเป็นย่านร้านดื่มกินชั้นสูงและใหญ่ที่สุดในโอซาก้า

“พอดีเรามีเรื่องอยากจะสอบถามสักหน่อย ตอนนี่สะดวกหรือเปล่า”
“เออคือ... ยังไงดีล่ะ เดี่ยวผมจะลองไปถามคุณนายดู กรุณารอ
สักครู่นะครับ” พุดจบ มัตสึอุระก็งีบประตุเข้าตามเดิม
ซาซางากิกับโคงะหันมองหน้ากัน โคงะทำหน้าที่เหมือนกำลังคิด
อะไรสักอย่าง

ประตุถูกเปิดออกอีกครั้ง “ได้ครับ เชิญ”
รบกวนด้วยนะครับ ซาซางากิเอ่ยก่อนก้าวเข้าไปในร้าน กลืนรูป
คละคลุ้ง

“งานศพราบรื่นดีไหม” ซาซางากิลองเสียบถามดู เขาจำได้ว่าชาย
ผู้นี้เป็นคนแบกโลงศพ

“ครับ แต่ก็รู้สึกเปลี่ยวๆ อยู่บ้างเหมือนกัน” มัตสึอุระตอบแล้วยกมือ
ลูบผม เขายังคงสวมชุดไว้ทุกข์ แต่ไม่ได้ผูกเนกไท กระดุมเสื้อเชิ้ตเม็ดที่
หนึ่งและสองถูกปลดออก

บานฟูซุมะ²⁶ ตรงด้านหลังเคาน์เตอร์เคลื่อนออก ยาเอโกะเดินออก
มา เธอเปลี่ยนจากชุดไว้ทุกข์มาอยู่ในชุดเส็กสีกรมท่า ทรงผมที่เคยบิด
กะบัง มาบัดนี้เออลงเรียบร้อย

“ขอประทานโทษด้วยที่ต้องมารบกวนในเวลาเหนื่อยยาก” ซาซางากิ
ค้อมศีรษะ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เธอสบายหน้าเบาๆ “ทราบข้อมูลอะไรเพิ่มเติม
หรือ”

“ตอนนี้ทางเรากำลังอยู่ในช่วงรวบรวมข้อมูล ทำให้ได้ทราบเบาแสะ
น่าสงสัยขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง เลยต้องเดินทางมาเพื่อสอบถามเกี่ยวกับเรื่อง
ที่ว่านี้” ซาซางากิชี้นิ้วไปทางบานฟูซุมะที่เธอเพิ่งผละออกมา “ยังงี้เสีย ขอ
ให้ผมได้จูดรูปออกกล่าวเสียหน่อย ตอนนี่ชักอยากทักทายพระพุทธเจ้าสัก
คำสองคำขึ้นมาจริงๆ”

²⁶ ประตุเลื่อนกรอบไม้กรุด้วยกระดาษอย่างหนา

ยาเอโกะส่อสีหน้าประหลาดใจขึ้นมาแวบหนึ่ง ก่อนเหลือบสายตาไปทางมัตสึอุระ แล้วค่อยวกมาจับจ้องซาซางากิดังเดิม

“ได้สิคะ เอ่อ ไม่ได้ขัดข้องอะไรอยู่แล้ว”

“ขอบคุณครับ จันทอรบกวณสักครู่”

ซาซางากิถอดรองเท้าออกไว้ตรงแถวที่ถอดรองเท้าซึ่งอยู่ติดกับเคาน์เตอร์ ขณะเอื้อมมือจับขอบบานเลื่อน พลันสายตาก็หันไปมองบานประตูด้านข้าง ประตูบานนี้ใช้ปกปิดชั้นบันไดสู่ด้านบนนั่นเอง ข้างลูกบิดมีกุญแจแบบคล้องสายคล้องอยู่ ดังนั้นหากใครอยู่ชั้นบนจะไม่สามารถลงบันไดมาเปิดประตูบานนี้ได้

“อาจจะเป็นคำถามที่แปลกอยู่สักหน่อย คล้องสายผูกเอาไว้ทำไมหรือครับ”

“อ้อ เรื่องนั้น...” ยาเอโกะเป็นคนตอบ “เพื่อป้องกันไม่ให้ขโมยเข้าส่วนนี้ได้จากชั้นสองในยามวิกาลนะค่ะ”

“จากชั้นสอง”

“พื้นที่แถบนี้บ้านเรือนค่อนข้างติดกันหนาแน่น มีความเป็นไปได้สูงที่ขโมยกับโจรจะแอบลักลอบเข้ามาทางชั้นสอง ความจริงร้านนาฬิกาที่อยู่ใกล้ๆ กันก็เจอเหตุการณ์แบบนี้เหมือนกัน เหตุนี้แม้ว่าจะมีโจรเข้ามาภายในบ้านจริง ก็จะไม่ลงมาชั้นล่างไม่ได้ สามี่ของฉันเป็นคนเอาสายผูกมาติดเอง”

“เพื่อป้องกันไม่ให้ขโมยลงมาชั้นล่างได้อย่างนั้นหรือ”

“อีกอย่างตู้เซฟก็อยู่ชั้นล่าง” มัตสึอุระส่งเสียงมาจากด้านหลัง “แกมข้าวของที่ลูกค้าเอามาจำหน่ายไว้ก็ถูกเก็บไว้ที่ชั้นล่างทั้งหมด”

“แบบนี้ก็หมายความว่าตอนกลางคืนไม่มีใครอยู่ชั้นบนเลยหรือ”

“ถูกต้อง ฉันให้ลูกชายนอนชั้นหนึ่งด้วยเหมือนกัน”

“เข้าใจละ” ซาซางากิพยักหน้าพลางยกมือลูบคาง “เหตุผลที่ต้องติดสายผูกก็พอเข้าใจได้อยู่ แต่ทำไมเวลาเช่นนี้ถึงต้องล็อกคล้องเอาไว้ด้วยล่ะ ทั้งที่เป็นช่วงกลางวัน แกมพวกคุณก็ไม่ได้ออกไปไหน”

“เอื้อ เรื่องนั้น...” ยาเอโกะตรงดิ่งมาหยุดยืนข้างๆ ซาซางากิ แล้วปลดสายผูกออก “คงเพราะนิสัยเคยตัวกระมังคะ เลยผลลคลั่งสาวยูเออาไว้เหมือนอย่างเคย”

“อะฮ่า อย่างนั้นหรือหรือ”

หมายความว่าเวลานี้ไม่มีใครอยู่ชั้นบนเลยอย่างนั้นหรือ ซาซางากิคิดเมื่อเลื่อนบานพุทมะออก ด้านในเป็นห้องญี่ปุ่นขนาดหกเสื่อ ลึกเข้าไปด้านในแลคล้ายมีห้องอีกห้องหนึ่ง หากไม่มีบานเลื่อนซึ่งเป็นตัวชี้แบ่งระหว่างห้อง ซาซางากิจินตนาการไปว่า ห้องนี้คงเป็นห้องนอนของสองสามีภรรยากระมัง จากคำบอกเล่าของยาเอโกะ เรียวจิเองก็นอนกับผู้ปกครองด้วยเหมือนกัน เมื่อเป็นอย่างนี้ซาซางากิจึงอดไม่ได้ที่จะผลลคิดไปว่า แล้ววิถีชีวิตแบบสามีภรรยาแล้วจะดำเนินเช่นไรหนอ

หิ้งพระวางติดผนังด้านทิศตะวันตก ถัดไปมีกรอบรูปเล็กๆ ใส่ภาพคิริฮาระ โยซุเกะซึ่งสวมชุดสูท โบหน้ายิ้มแย้ม คงเป็นรูปตั้งแต่สมัยยังหนุ่ม ซาซางากิยกดูขึ้นประนม แล้วนั่งหลับตาราวสិวินาที่

ยาเอโกะซงซาใส่ถ้วยแล้วยกเข้ามา ซาซางากิแสดงความขอบคุณในทำนองทับสิ้น แล้วเอื้อมือไปหยิบถ้วยชา โคงะเองก็ทำเช่นเดียวกัน

ซาซางากิลองเลียบเคี้ยวถามยาเอโกะว่าหลังจากวันเกิดเหตุนี้ก็จะไรเกี่ยวกับคดีออกบั้งไหม เธอสายหน้าดิกทันที แม้แต่มัดสี่อูระซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ภายในร้านก็ไม่ยอมปริปากพูดอะไร

ซาซางากิเล่าเรื่องคิริฮาระ โยซุเกะถอนเงินจำนวนหนึ่งล้านเยนออกจากบัญชีอย่างซัดถ้อยซัดคำ ทั้งยาเอโกะและมัดสี่อูระต่างสอสีหน้าตกใจ “ฉันไม่เคยได้ยินสามีพูดถึงเรื่องเงินล้านเยนก่อนนี้เลย”

“ผมเองก็ไม่เคยได้ยินเลยครับ” มัดสี่อูระสมทบ “ท่านประธานมักเป็นคนคิดอะไรแล้วชอบทำคนเดียวก็จริง แต่ถ้าต้องเบิกจ่ายเงินจำนวนมากขนาดนั้นเอาไปใช้ในเรื่องงานละก็ ปกติแล้วท่านประธานน่าจะมาปรึกษาผมบ้าง”

“สามีคุณมักใช้จ่ายเงินไปกับการหาความสำราญใส่ตัวบ้างหรือเปล่า อย่างพวกเล่นการพนัน”

“เขาไม่เคยข้องเกี่ยวกับการพนันเลยแม้แต่ครั้งเดียว ส่วนเรื่องกิจกรรมอย่างอื่นที่ดูเหมือนงานอดิเรกนั้น ฉันก็ไม่เห็นว่าจะมีอะไรเป็นพิเศษ”

“ท่านประธานเป็นคนชอบทำมาค้าขายแค่อย่างเดียวเท่านั้นละครับ” มัดสีอุระนั่งหันข้างขณะเอ่ย

“ถ้าอย่างนั้น เอ่อ...” ซาซางากิลังเลเล็กน้อยก่อนตัดสินใจถาม “ทางฝ่ายโน้นล่ะเป็นยังไงบ้าง”

“ทางฝ่ายโน้น” ยาเอโกะขมวดคิ้ว

“ผมหมายความว่าเรื่องความสัมพันธ์กับผู้หญิงนะ”

อ้อ เธอพยักหน้า ความตึงเครียดจากการที่เส้นประสาทถูกกระตุ้นไม่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดเป็นพิเศษ

“ฉันไม่คิดว่าสามีจะออกไปมีหญิงอื่นนอกบ้านหรอกนะคะ เขาไม่ใช่คนที่จะทำอะไรแบบนั้นได้” เธอกล่าวสรุป

“ที่พูดได้เต็มปากแบบนี้ เพราะความเชื่อใจที่คุณมีต่อสามีต่างหาก”

“ความเชื่อใจ...” ยาเอโกะตวัดหางเสียง คอพับค่ออ่อนกับสิ่งที่ได้ยิน หลังจากนั้นซาซางากิกับโคเงะได้ยิงคำถามอีกหลายชุด แล้วเอ่ยลา การมาเยือนครั้งนี้คงพูดไม่ได้เต็มปากว่าได้ข้อมูลอะไรติดไม้ติดมือกลับไป

ขณะหยิบรองเท้ามาสวม สายตาก็สะดุดเข้ากับรองเท้ากีฬาที่เป็นเประชนิดหน้อยวางอยู่ริมสุดของชั้น คงเป็นของเรียวกิจ ตอนนี้อยู่คนเดียวไม่ต้องสงสัย

ซาซางากิหันไปมองประตูซึ่งถูกคล้องโซ่สายยูเมื่อครู่อีกครั้ง ในหัวพลางคิดว่าตอนนี้เด็กชายกำลังทำอะไรอยู่บนบ้านกันหนอ

4

ขณะการสืบสวนดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ร่องรอยการเดินทางของ คิริฮาระ โยซุเกะก็เริ่มกระจ่างขึ้นทีละน้อย

เขาออกจากบ้านในช่วงกลางวันของวันศุกร์ราวบ่ายสองครึ่ง สิ่งแรกที่เขาทำคือเดินทางไปถอนเงินสดออกจากบัญชีธนาคารซังเคียว สาขาฟูสะ จำนวนหนึ่งล้านเยน จากนั้นจึงนั่งกินโซบะปลาเฮริงที่ร้าน ‘กะกะโนะยะ’ ในละแวกเดียวกัน แล้วออกจากร้านตอนสี่โมงกว่า

ปัญหาอยู่ตรงช่วงหลังผู้ตายออกจากร้าน สอบปากคำพนักงานได้ว่า ความว่า หากจำไม่ผิดรู้สึกที่คิริฮาระ โยซุเกะเดินไปทางทิศตรงข้ามกับ สถานี ถ้าคำบอกเล่าเป็นจริง ย่อมเป็นไปได้มากที่คิริฮาระไม่ได้เดินย้อนกลับไปขึ้นรถไฟ และการที่เขาเดินดิ่งสู่สถานีฟูสะ อย่างน้อยก็เป็น เครื่องยืนยันได้ว่า เขาไปแถวนั้นเพราะต้องการเบิกเงินสด

ทีมสืบสวนได้ลงพื้นที่โดยมุ่งเน้นบริเวณรัศมีรอบสถานีฟูสะและ สถานีใกล้เคียงจุดเกิดเหตุเป็นพิเศษ ผลที่ได้กลับนอกเหนือความคาดหมาย ด้วยค้นพบร่องรอยการเดินทางของคิริฮาระ โยซุเกะไปยังสถานที่ที่ไม่เข้าข่ายว่าเขาจะไป

ประการแรก เขาแวะร้านเค้ก ‘ฮาร์โมนี’ ซึ่งตั้งอยู่บนถนนย่านร้านรวงหน้าสถานีฟูสะ ร้านเค้กแห่งนี้แตกแขนงสาขาออกมา ไม่ใช่ร้านดั้งเดิม “มีพุดดิ้งที่ใส่ผลไม้เยอะๆ โหมม” เขาถามพนักงานขายที่ร้าน อาจเป็นไปได้ว่าสิ่งที่เขาต้องการคือพุดดิ้งอาราโมด²⁷ ด้วยความที่ขนมขึ้นชื่อของ ‘ฮาร์โมนี’

²⁷ Le Pudding a la mode (ฝรั่งเศส) ของหวานชนิดหนึ่งจัดเรียงใส่จานแปล มีคัสตาร์ดพุดดิ้ง วิปครีม หรือไอศกรีม ตกแต่งด้วยผลไม้

เป็นพุดdingชนิดนี้นั่นเอง

แต่โชคไม่ดี ในยามนั้นพุดdingอาราโมดถูกขายหมดเกลี้ยงไปแล้ว
เรียบร้อย ลูกค้าผู้หนึ่งซึ่งที่มสืบสวนอนุมานว่าน่าจะเป็นศิริหาระ โยชูเกะได้
สอบถามพนักงานว่าจะหาซื้อขนมแบบเดียวกันนี้ได้อีกที่ไหนบ้าง

พนักงานสาวแนะนำให้เขาเดินทางไปยังร้าน ‘ฮาริโมนี’ อีกรสาขา
หนึ่ง ซึ่งเดินทางไปได้ด้วยรถประจำทาง จากนั้นเธอได้ยื่นแผนที่ให้ แล้ว
อธิบายวิธีเดินทางคร่าวๆ

เวลานั้นขณะลูกค้ากำลังตรวจดูตำแหน่งที่ตั้งของร้านสาขาที่เธอ
บอกให้แน่ใจ จู่ๆ เขาก็พึมพำออกมา

“อะไรกัน สถานที่แบบนี้ก็มีร้านเหมือนกันอยู่ด้วยหรือ ถ้าอย่าง
นั้น จากนั้นไปคงต้องไปซื้อที่ร้านใกล้ๆ ใกล้ๆ สาขานั้นแทนสินะ อืม แบบนี้
บอกให้เลื่อนเวลาขึ้นมาเร็วๆ กว่านี้ก็ดีหรอก”

ตำแหน่งร้านสาขาที่พนักงานสาวบอกเขาไปคือหมู่บ้านโอเอะนิชิ
เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนเดินทางไปยังร้านแห่งนั้นทันทีเพื่อตรวจสอบ
ปรากฏว่าศิริหาระ โยชูเกะไปที่นั่นจริง เขาซื้อพุดdingอาราโมดติดมือมาสี่ชิ้น
ที่ว่าหลังจากนั้นไม่มีใครล่วงรู้ว่าเขาไปไหนต่อ

เหตุการณ์และข้อเท็จจริงไม่ชวนให้คิดว่าเขานัดเจอกับผู้ชาย เพราะ
ซื้อพุดdingติดมือไปเป็นของฝากตั้งสี่ชิ้น บรรดาหน่วยสืบสวนต่างเห็นพ้องกัน
ว่าสถานที่นัดพบซึ่งศิริหาระเดินทางไปหาเป็นผู้หญิงอยู่ด้วยแน่นอน

ไม่นาน นามของหญิงผู้หนึ่งก็เผยออกมา เธอคือนิชิโมโตะ ฟูมิโยะ
ในบัญชีรายชื่อลูกค้าของร้านศิริหาระ ได้บันทึกเอาไว้ หญิงผู้นั้นอาศัยอยู่ที่
หมู่บ้านโอเอะนิชิ

ซาซากากิพร้อมโคงะตัดสินใจเข้าพบนิชิโมโตะ ฟูมิโยะ

อะพาร์ตเมนต์ที่โยชิโตะไฮท์ตั้งอยู่ท่ามกลางสิ่งปลูกสร้างที่เรียงราย
สลัซซึบซ้อนดูยุ่งเหยิง และบ้านหลังนี้สร้างขึ้นจากแผ่นสังกะสีและวัสดุไม้
แลดูกลมกลืนเหมาะเจาะ ผนังด้านนอกตัวบ้านที่เป็นสีเทาถูกย้อมเชอร์อะ

เป็นสีดำต่างดวงคล้ายปกคลุมด้วยซี่เขม่า เนื้อซีเมนต์ส่วนที่ถูกฉาบทาด้วยสี บัดนี้ปริแตกเหมือนจะกะเทาะหลุดออกจากกันได้ทุกเมื่อ รอยแยกประหนึ่งอสรพิษกำลังคืบเลื้อย

103 คือหมายเลขห้องของนิซิโมโตะ ฟูมิโยะ ด้วยความที่ไม่มีช่องว่างระหว่างตึกนี้กับตึกด้านข้างเลย ทำให้ชั้นหนึ่งทั้งชั้นสลัวราว "ไร้ตะวัน สาดส่อง" จักรยานคันเก่าจนสนิมเขรอะจอดอยู่ตรงทางเดินภายในตัวอาคารที่ทั้งมืดและอับชื้น

ซาซางากิเดินเลียงหลบเครื่องซักผ้าซึ่งถูกวางเอาไว้แถวหน้าประตูของแต่ละห้องพลางมองหาห้องจุดหมาย กระดาษแผ่นหนึ่งมีตัวอักษรนิซิโมโตะเขียนด้วยปากกาเมจิกถูกแปะติดเอาไว้บนประตูลำดับที่สามนับจากห้องเบื้องหน้า ซาซางากิตรงเข้าไปเคาะ

ค่า แ่ววเสียงขานรับจากภายใน บ่งบอกว่าเป็นเด็กผู้หญิง หากแต่บานประตูยังไม่เปิดออกรับ เสียงถามดังออกมาจากข้างในแทน "ใครคะ" ท่าทางตอนนี้จะมีแค่เด็กหญิงผู้นี้อยู่โยงเฝ้าบ้านเพียงลำพัง

"คุณแม่ไม่อยู่บ้านหรือ" ซาซางากิถามลอบบานประตู

ไร้รู้แววของคำตอบ "ใครคะ" เสียงเด็กหญิงเอ่ยถามซ้ำอีกครั้ง ซาซางากิหันไปมองหน้าโคงะก่อนยิ้มเฟื่อน เด็กน้อยคงถูกสั่งมาว่าห้ามเปิดประตูบ้านให้กับคนแปลกหน้าเป็นอันขาดกระมัง แน่ละ คำสอนสั่งจากบิดามารดาเช่นนี้เป็นสิ่งดี

ซาซางากิปรับระดับเสียงให้เบาลงเพื่อไม่ให้ดังไปถึงผู้อาศัยห้องใกล้เคียง แต่ก็พอให้เด็กหญิงซึ่งยืนอยู่หลังประตูได้ยิน "ฉันเป็นตำรวจ พอดีมีเรื่องอยากจะสอบถามคุณแม่ของหนูหน่อย"

เด็กหญิงเงิบงัน อาการเช่นนี้ทำให้ซาซางากิตีความได้ว่าเด็กหญิงกำลังลังเล เมื่อคาดคะเนจากน้ำเสียง อนุมานได้ว่าเธอคงเรียนอยู่ชั้นประถมตอนปลายหรือไม่กี่ชั้นมัธยมต้น เป็นเรื่องธรรมดาของช่วงวัยนี้ที่หากได้ยินคำว่าตำรวจ มักเกิดอาการตื่นเกร็งขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจ

สิ้นเสียงปลดล็อก ประตูก็เปิดออก หากแต่สายโซ่ยังคงคล้องคา
เอาไว้อย่างนั้น ใบหน้าเด็กหญิงรับกับดวงตากลมโตปรากฏให้เห็นตรงช่อง
ว่างของประตูที่เผยออกราวสิบเซนติเมตร ยวงแก้มขาวซีด เนื้อผิวเนียน
ละเอียดราวกับพื้นผิวเครื่องเซรามิก

“แม่ยังไม่กลับ” เด็กหญิงเอ่ยด้วยท่วงเสียงในระดับราบเรียบ วลี
ห้วนกระด้าง

“ไปซื้อของเหรออ”

“เปล่า ไปทำงาน”

“ปกติแล้วจะกลับมาถึงบ้านประมาณกี่โมง” ซาซางากิเหลืออบดู
นาฬิกาข้อมือ ขณะนี้เข็มเดินเลยเลขห้าไปแล้วเล็กน้อย

“คิดว่าคงใกล้จะกลับมาแล้วละ”

“นั่นเหรออ ถ้าอย่างนั้นฉันจะรออยู่ตรงนี้ก็แล้วกัน”

สิ้นความซาซางากิ เด็กหญิงพยักหน้าน้อยๆ ก่อนปิดประตูดังเดิม
ซาซางากิสอดมือเข้าไปตรงกระเป๋าด้านในเสื้อนอก แล้วล้วงถุงหรือออกมา
“ดูเป็นเด็กเข้มแข็งดีจริงๆ” เขาหันไปเอ่ยกับโคงะแผนเบา

“นั่นสิครับ” โคงะรับคำ “ยิ่งไปกว่านั้น...”

บานประตูเปิดผางออกอีกครั้ง ขณะนายตำรวจหนุ่มอ้าปากค้าง
เหมือนกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง คราวนี้โซ่สายยูถูกปลดออกแล้วเรียบร้อย

“ขอบคุณที่ช่วยเหลือได้ไหม” เด็กหญิงร้องขอ

“นั่นเหรออ”

“สมุดพกตำรวจนะ”

“อ้อ” ซาซางากิเพิ่งเข้าใจเจตนาของสาวน้อย จึงผลอคล้ายกล่อม
เนียนบนใบหน้าอันเข้มแข็งเกร็งอย่างไม่ตั้งใจ “ได้สิ เอ้า นี่ไง” เขาหยิบสมุดพก
ซึ่งมีตราเจ้าหน้าที่ตำรวจออกมา แล้วกางหน้าที่ระบุยืนยันว่าเขาเป็น
ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์โดยมีรูปถ่ายติดอยู่

หลังเด็กหญิงเปรียบเทียบใบหน้าในรูปถ่ายกับซาซางากิตัวจริงเสร็จ

“เชิญเข้ามาข้างในก่อนเถอะค่ะ” เธอเอ่ย แล้วผลักประตูให้อ้ากว้างขึ้น
ซาซางากิอดประหลาดใจไม่ได้

“อ้อ ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวพวกลุงยืนรอกอยู่แถวนี้ก็ได้”

เด็กหญิงส่ายหน้า

“ยืนรอกอยู่ตรงนี้ เดี่ยวคนแถวนี้อาจจะคิดไปในทางที่ไม่ดีก็ได้”

ซาซางากิหันไปมองหน้าโคงะอีกครั้ง พยายามอย่างยิ่งไม่ให้ตัวเอง
ผลอยิ้มแย้มๆ ทั้งที่อยากจะทำใจแทบขาด

รบกวนด้วยนะครับ ซาซางากิก้าวเข้าไปภายในห้อง ขณะปากพูด
อย่างคนมีมารยาท สภาพเป็นไปอย่างที่คาดการณ์จากสภาพภายนอก
ไม่มีผิด ห้องมีขนาดคับแคบจนไม่ชวนให้คิดว่าครอบครัวหนึ่งจะอาศัยอยู่
ได้ครบทุกคน เมื่อเข้าไปด้านในจะเห็นอ่างล้างหน้าเล็กๆ ติดอยู่ตรงซอก
ซึ่งถูกกั้นพื้นที่ออกไปด้วยแผ่นกระดานจากห้องขนาดสี่เสื่อครึ่ง ลึกเข้าไป
ด้านในเป็นห้องสไตล์ญี่ปุ่น ความกว้างคงราวหกเสื่อไม่เกินนั้น

พื้นที่ซึ่งถูกแบ่งกันด้วยไม้กระดานมีโต๊ะไว้รสนิยมกับเก้าอี้วางอยู่
เมื่อถูกเชิญเชิญให้นั่ง ทั้งสองจึงทรุดกายลงตรงนั้น เก้าอี้มีเพียงสองตัว
ท่าทางเด็กหญิงจะใช้ชีวิตตามลำพังกับมารดาสองคน โต๊ะถูกห่มคลุม
ด้วยผ้าปูลายสก็อตชมพูตัดขาว ตรงปลายขอบผ้าปูโต๊ะซึ่งเป็นวัสดุทำจาก
พลาสติกไวโนลมีร่องรอยการเผาไหม้ของปลายบุหรี

เด็กหญิงเดินเข้าไปนั่งภายในห้องญี่ปุ่น เอนหลังพิงตู้ แล้วหยิบ
หนังสือขึ้นมาอ่าน ตรงปกหลังของหนังสือมีป้ายฉลากแปะอยู่ คงเป็น
หนังสือที่ยืมมาจากหอสมุด

“อ่านอะไรอยู่หรือ” โคงะชวนคุย

เด็กหญิงนิ่งเงียบ ก่อนจะหันด้านปกของหนังสือให้ดู โคงะยื่นหน้า
เข้าไปใกล้ๆ แล้วจ้อง อ้อ ตำรวจหนุ่มร่าพิงออกมาคล้ายกำลังประทับใจ
ในสิ่งที่เห็น “เรื่องี่อ่านอยู่นี้มันสุดยอดจริงๆ เลยนะ”

“เรื่องอะไรหรือ” ซาซางากิถามโคะ

“นิยายเรื่อง ‘วิมานลอย’²⁸ ครับ”

โอ... คราวนี้ถึงตาซาซางากิเป็นฝ่ายตกใจบ้าง

“เรื่องนี้ฉันเคยดูแต่เวอร์ชันภาพยนตร์”

“ผมก็ได้ดูเหมือนกัน หนังสือหลายๆ เลยละ แต่ว่าไม่เคยจะคิดหยิบต้นฉบับดั้งเดิมที่เป็นนวนิยายขึ้นมาอ่านเลย”

“หมูนี่ฉันเองก็ไม่ค่อยได้หยิบจับอะไรขึ้นมาอ่านสักเท่าไร”

“ผมก็ไม่ต่างเท่าไรหรอก ตั้งแต่อ่าน ‘อะชิตะโนะโจ’²⁹ จบ ก็ไม่ได้หยิบการ์ตูนเรื่องไหนขึ้นมาอ่านอีกเลย”

“อย่างนั้นนี่ นี่การ์ตูนเรื่องโจจบไปแล้วหรือ”

“จบแล้วครับ เพิ่งอวสานไปเมื่อพฤหัสบดีที่ผ่านมาเอง พอเรื่อง ‘เคียวจินโนะชิ’³⁰ กับโจจบลง ก็ไม่เห็นจะมีเรื่องไหนน่าอ่านสักเล่ม”

“มันก็ดีแล้วนี่ โตมาขนาดนี้แล้ว ชินยังมาขึ้นถือการ์ตูนอ่านอยู่ละก็ เสียบุคลิกหมดความน่าเชื่อถือของความเป็นผู้ใหญ่หมด”

“ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ...”

ขณะซาซางากิกับโคะสนทนากันอย่างออกรส เด็กหญิงเอาแต่ก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือ โดยไม่เงยหน้าขึ้นมามองแม้สักครั้ง ดูท่าคงกำลังฆ่าเวลาด้วยการนั่งอดทนฟังบทโต้ตอบไร้สาระแถมยังเง่าไม่เข้าท่าของผู้ใหญ่บ้าง บอๆ สองคน

²⁸ Gone With The Wind ประพันธ์โดย Margaret Munnerlyn Mitchell นักเขียนนวนิยายชาวอเมริกัน ผู้ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ ตีพิมพ์เมื่อ ค.ศ. 1936 นวนิยายเรื่องนี้นับเป็นนวนิยายเรื่องเดียวที่ได้รับความนิยมสูงสุดเท่าที่เคยมีมา เป็นหนังสือปกแข็งที่มีจำนวนจำหน่ายรองจากคัมภีร์ไบเบิล แม้ปัจจุบันก็ยังจำหน่ายได้ประมาณปีละ 200,000 เล่ม นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ออกฉายครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1939 และทำรายได้สูงสุดในประวัติศาสตร์ของฮอลลีวูด รวมทั้งทำลายสถิติการได้รับรางวัลอะแคเดมี่มากที่สุด

²⁹ ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1968 เป็นการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวงการหมัดมวย ผู้เขียนคือ ทาคาโมริ อาซาโอะ

³⁰ ตีพิมพ์ครั้งแรก ค.ศ. 1966 เป็นการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวงการเบสบอล ผู้เขียนคนเดียวกับการ์ตูนเรื่องอะชิตะโนะโจ

แม้แต่โคเงะเองคงรู้สึกเหมือนกัน หลังจากนั้นจึงหุบปากเงียบ แล้วเคาะปลายนิ้วลงผิวโต๊ะระวากับว่าความรู้สึกนี้ได้ห่างหายไปนาน ทว่าเมื่อรู้สึกได้ถึงสายตาของเด็กหญิงซึ่งเงยหน้ามองมาอย่างไม่สบอารมณ์ โคเงะจำต้องหยุดเคาะนิ้วอย่างเสียมิได้

ซาซางากิเผลอมองไปรอบๆ ห้องด้วยความเคยชิน มีเพียงเครื่องเรือนที่จำเป็นและอย่างน้อยทุกบ้านต้องมี รวมไปถึงเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต ไม่มีสิ่งไหนซึ่งพอจะเรียกได้ว่าข้าวของฟุ่มเฟือยแม้แต่ชิ้นเดียว แม้แต่โต๊ะสำหรับเขียนหนังสือหรือชั้นวางหนังสือก็ไม่มี ถึงจะมีโทรทัศน์วางอยู่ตรงริมหน้าต่างเครื่องหนึ่งก็เถอะ หากระบบเสาอากาศสำหรับติดตั้งภายในห้องนั้นเป็นแบบเก่ากว่าครี เขาคิดไปว่าทีวีเครื่องนี้คงเป็นแบบขาวดำ แม้จะกดสวิตช์เปิดไปเป็นชาติ ภาพบนจอก็คงไม่ปรากฏขึ้นมาง่ายๆ หน้าซ้ำภาพที่ปรากฏยังมีริ้วเส้นพาดทับทำให้ดูยากขึ้นไปอีก

ไม่เพียงข้าวของเครื่องใช้ที่มีอยู่น้อยนิดเท่านั้น บรรยากาศภายในห้องยังกลับไม่สดใสทั้งที่มีเด็กผู้หญิงนั่งอยู่ทั้งคน และสิ่งที่ก่อให้เกิดความรู้สึกหมองหม่นแผ่คลุมไปทุกอณูทั่วทั้งห้อง ไม่ได้มีสาเหตุมาจากความเก่าคร่ำครึของหลอดฟลูออเรสเซนต์ซึ่งติดอยู่บนเพดานเพียงอย่างเดียวแน่

ติดกับที่นั่งซาซางากิมีกล่องกระดาษลูกฟูกสองกล่องวางซ้อนกันอยู่ เขาใช้ปลายนิ้วเขี่ยเปิดฝากล่องให้เผยอ แล้วมองเข้าไปภายใน ของเล่นกบซึ่งทำมาจากยางวางซ้อนกันอย่างหนาแน่น เมื่อเป่าลมเข้าไปในกลไก กบของเล่นจะกระโดดได้ พ่อค้าแม่ขายมักเอาไปวางขายตามร้านแผงลอยยามหน้าเทศกาล ดูท่าคงเป็นงานพิเศษของนิชิโมโตะ ฟูมิโยะกระมัง

“คุณหนูชื่ออะไรหรือ” ซาซางากิถามเด็กหญิง การที่เขาถามเช่นนั้นด้วยชินปากที่ชอบเรียกเด็กผู้หญิงว่าคุณหนู ทว่าสำหรับเด็กหญิงแล้วดูไม่ยี่หระกับคำคำนี้เท่าไรนัก

เด็กหญิงตอบทั้งที่สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่หนังสือ “นิชิโมโตะ

ยูกิโฮะ”

“ยูกิโฮะจัง เอ่อ เขียนด้วยตัวคันจิตัวไหนหรือ”

“อักษรหิมะกับตัวโฮะของคำว่าอิโนะโฮะ (รวงข้าว) นะ”

“โอ แล้วเอามาเขียนต่อกันเป็นยูกิโฮะสินะ นับว่าชื่อที่ดีทีเดียว” เขาหันไปพยักพยเปิดให้โคเงะเห็นด้วย

นั่นสิครับ โคเงะพยักหน้ารับคำ แต่เด็กสาวกลับไร้ปฏิกิริยาโต้ตอบ

“หนูยูกิโฮะรู้จักโรงรับจำนำที่ชื่อ ‘คิริฮาระ’ หรือเปล่า” ซาซางากิลองยิงคำถาม

ยูกิโฮะไม่ได้เอ่ยตอบในทันที หลังจากแลบลิ้นเลียริมฝีปาก จึงพยักหน้าน้อยๆ “บางครั้งแม่ก็ไปที่นั่น”

“อืม ดูท่าคงเป็นอย่างนั้น หนูเคยเจอคุณลุงเจ้าของร้านนั้นหรือเปล่า”

“เคย”

“เขาเคยมาที่บ้านหนูหรือเปล่า”

ยูกิโฮะเอียงคอ “คงเคยละมัง” เด็กหญิงตอบ

“เขาไม่เคยมาตอนที่หนูยูกิโฮะอยู่เลยหรือ”

“อาจจะเคย แต่ตอนนี้จำไม่ได้แล้ว”

“เขามาทำอะไร”

“ไม่ทราบ”

การจะมานั่งเล่นตั้งปุ่จฉวนวิสัยชนากับเด็กหญิงที่นี้คงไม่เหมาะสมไม่ควร ซาซางากิคิด อีกอย่างเขาสังหรณ์ว่านับจากนี้ไปจะต้องมีโอกาสได้ตั้งคำถามกับเด็กหญิงผู้นี้อีกหลายครั้งแน่

ซาซางากิกวาดสายตาดูภายในห้องอีกครั้ง แต่ไม่ได้ความหาสิ่งใดเป็นพิเศษ ทว่าเขากลับต้องเบิกตาโพลง เมื่อเหลือบไปเห็นถังขยะข้างๆ ตู้เย็น ขยะยัดอยู่ภายในถึงจนเกือบล้น และชั้นบนสุดมีกระดาษห่อขนมซึ่งพิมพ์เครื่องหมายของร้าน ‘ฮาริโมนี่’ วางอยู่

ซาซางากิหันไปมองยูกิโสะ ก็ประสานเข้ากับสายตาเด็กหญิงพอดี ยูกิโสะหลบตาทันที เข้าสู่ท่วงท่าอ่านหนังสือตามเดิม

ซาซางากิรู้สึกโดยสัญชาตญาณว่าเมื่อครู่เด็กหญิงจ้องมองสิ่งเดียวกันกับเขา

ถัดจากนั้นเล็กน้อย เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นอย่างไม่คาดคิด ปิดหน้าหนังสือฉบับ แล้วเสตามองตรงไปยังประตูทางเข้า

ซาซางากิเงยหูฟัง แว่เสียงฝีเท้าคนเดินลากรองเท้าไปรุ่งแบบมีสายรัดเข้าหู ท่าทางโค่งเองก็คงได้ยินเหมือนกัน ปากเขาเผยอค้างเล็กน้อย

เสียงย่าทำใกล้เข้ามา แล้วมาหยุดตรงหน้าห้อง เสียงโลหะกระทบกันดังก๊อกแก๊ก คงกำลังสอดลูกกุญแจเพื่อไขประตู

ยูกิโสะเดินออกไปตรงหน้าประตู “ไม่ได้ล็อกกุญแจหรอก”

“ทำไมไม่ล็อกประตูเอาไว้ล่ะ ไม่รู้หรือว่ามันอันตราย” เสียงเอ็ดดิงขึ้นพร้อมๆ กับบานประตูที่เปิดออก ผู้หญิงสวมเสื้อสีฟ้าก็ก้าวเข้ามาภายในอายุคงเพิ่งสามสิบห้า เส้นผมถูกรวบมัดเอาไว้ด้านหลัง

นิชิโมโตะ ฟูมิโยะรู้สึกได้ถึงการมาของซาซางากิกับโคงะทันที สีหน้าตระหนกคล้ายไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เห็น เธอหันไปมองลูกสาวกับชายแปลกหน้าสลับกัน

“พวกเขาเป็นตำรวจ” เด็กหญิงบอก

“ตำรวจ...” ใบหน้าฟูมิโยะผุดพรายความหวาดหวั่น

“ซาซางากิสังกัดตำรวจประจำจังหวัดโอซาก้าครับ ส่วนคนนี่คือโคงะ” ซาซางากิผละจากเก้าอี้เพื่อทักทาย โคงะก็ทำอย่างเดียวกัน

ฟูมิโยะแสดงความประหวั่นพรั่นพรึงออกมาให้เห็นชัดเจน ใบหน้าซีดเผือด ตกอยู่ในสภาพละล้าละลังไม่รู้จะหยิบจับอะไรดี เธอยืนแข็งที่อยู่อยุตรงประตูที่ลิ้มปิด ในมือถือถุงกระดาษ

“เรากำลังตามสืบสวนถึงคดีหนึ่งที่เกิดขึ้นพอดีมีเรื่องอยากจะสอบถามคุณนิชิโมโตะสักหน่อย เลยต้องมารบกวนอย่างที่เห็น เราเข้า

มาในบ้านคุณโดยพลการตอนที่คุณไม่อยู่เช่นนี้ต้องขอภัยเป็นอย่างยิ่ง”

“คดี...”

“สงสัยเป็นคดีของคุณลุงโรงรับจำนำ” ยูกิโตะยื่นพูดอยู่ข้างๆ

คล้ายๆ โยชิโตะก็หันหายไปหนึ่งเสี้ยว จากสภาพของทั้งสองคนนี่ ซาซางากิเชื่อมั่นว่าผู้หญิงทั้งสองต่างรู้ว่าคิริฮาระ โยชิโตะเสียชีวิตแล้ว และสองแม่ลูกก็น่าจะได้คุยกันถึงอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการตายของผู้ชาย คนนี้แน่นอน

โคงะลุกขึ้นยืน “เชิญนั่งก่อนเถอะครับ” เขาเชื้อเชิญโยมิโตะ เธอจึงเดินไปนั่งข้างซาซางากิ ทั้งที่ความหวาดหวั่นที่ฉายชัดบนใบหน้ายังไม่จางหาย

สิ่งที่ซาซางากิคิดเมื่อได้เห็นหญิงผู้นี้คือ ช่างเป็นคนที่มีโครงหน้าดีเหลือเกิน แม้หางตาจะหย่อนคล้อยนิดๆ แต่ถ้าได้แต่งหน้าดีๆ แล้วละก็ จัดได้ว่าเป็นผู้หญิงที่งดงามคนหนึ่งเลยทีเดียว หากแต่เป็นผู้หญิงประเภทสวยแต่เย็นชา ยิ่งยูกิโตะด้วยแล้วถอดแบบมาจากแม่อย่างกับแกะ

จริงอยู่หากเป็นชายผู้ล่องเลยวัยกลางคนไปแล้ว ก็ไม่น้อยที่เป็นคนขยันขันแข็งเอาการเอางาน... ซาซางากิเริ่มจินตนาการ แล้วคิริฮาระ โยชิโตะชายวัยห้าสิบสองแล้ว คงไม่แปลกอะไรถ้าเขาจะมีแรงปรารถนาที่ขบถสักๆ อยู่ภายในจิตใจ

“ขอเสียมารยาทหน่อยนะครับ สามี่คุณ...”

“เสียไปตั้งแต่เจ็ดปีก่อนแล้วค่ะ ตอนนั้นเขากำลังทำงานในสถานที่ก่อสร้างพอดีเกิดอุบัติเหตุก็เลย...”

“อย่างนั้นหรือ เรื่องนี้คงสร้างความชื่นชมให้คุณไม่น้อย แล้วตอนนี้ทำงานอยู่ที่ไหนหรือ”

“ทำที่ร้านอูด้งแถวอิมะซาโตะ”

“คิคุยะ” คือชื่อร้านที่เธอบอก เวลาทำงานเริ่มตั้งแต่สิบเอ็ดโมงเช้า ไปจนถึงบ่ายสี่โมงเย็น จันทร์ถึงเสาร์

“ดูตั้งที่ร้านอร่อยใหม่ครับ” คงต้องการผ่อนคลายความรู้สึกของเธอกะมัง โคงะถึงได้เอ่ยถามด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม ทว่าสีหน้าฟูมิโยะยังคงกระด้าง ค่ะ... เธอพยักหน้าครั้งหนึ่ง

“เอ่อ ทราบแล้วใช่ไหมครับว่าคุณศิริฮาระ โยสุเกะเสียชีวิตแล้ว” ซาซางากิตัดสินใจเข้าประเด็น

“ค่ะ” น้ำเสียงแผ่วเบาหลุดออกจากปากเธอ “ตกใจอยู่เหมือนกัน” ยูกิโสะเดินอ้อมไปด้านหลังมารดา แล้วเข้าไปในห้องหูกเสื้อ เด็กหญิงทรุดกายนั่งลง แล้วเอนหลังฟังดูเหมือนเมื่อครู่ทุกระเบียด ซาซางากิถอนหายใจย้อนกลับมาที่ฟูมิโยะใหม่ หลังจากมองตามอาการปฏิกิริยาของเด็กหญิง

“มีความเป็นไปได้มากกว่าคุณศิริฮาระอาจถูกดึงเข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์บางอย่าง ฉะนั้นทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงออกแกะรอยว่าตั้งแต่เขาออกจากบ้านเมื่อช่วงกลางวันของวันศุกร์แล้วจากนั้นเขาเดินทางไปที่ไหนบ้าง พวกเราก็เลยลองมาสอบถามดูว่าเขาได้แวะมาที่นี่บ้างหรือเปล่า”

“เปล่านี้ เอ่อ บ้านฉันนะ...”

อยู่ๆ คำพูดของฟูมิโยะก็มีเหตุให้ต้องชะงัก “คุณลุงโรงรับจำนำมาที่บ้านเราไม่ใช่หรือ” เสียงยูกิโสะดังมาจากด้านข้าง “เอ หรือว่าเป็นคนละครคนกับคุณลุงที่ซื้อชุดตั้งร้าน ‘ฮาร์โมนี’ มาฝากกันคะ”

ซาซางากิรู้สึกได้อย่างแจ่มชัดว่าเวลานี้ฟูมิโยะกำลังสับสน ริมฝีปากเธอสั่นระริก แต่ในที่สุดก็คืนเสียงออกมาจากลำคอจนได้

“อ๊ะ นั่นสินะ เมื่อวันศุกร์คุณศิริฮาระมาที่บ้านจริงค่ะ”

“ประมาณกี่โมงครับ”

“เรื่องนั้น บางที...” ฟูมิโยะลอบมองด้านขวาของซาซางากิ ตรงนั้นเป็นที่วางตู้เย็นแบบสองประตู บนหลังตู้เย็นมีนาฬิกาเรือนไม้ใหญ่วางอยู่ “ก่อนห้าโมงนิดหน่อย... น่าจะใช้กะมัง พอฉันกลับมาถึงบ้านได้ไม่นาน เขาก็มาถึงแทบจะในทันที”

“คุณศิริฮาระมาหาด้วยธุระอะไรครับ”

“คิดว่าเขาไม่มีธุระงการอะไรเป็นพิเศษหรอกค่ะ ได้ยินเขาบอกว่าพอดีผ่านมาแถวนี้ ก็เลยแวะเข้ามาหา ด้วยความที่คุณศิริฮาระทราบดีว่าฉันค่อนข้างใช้ชีวิตอย่างทุกข์ยากกับลูกสาวสองคน เขาจึงไปมาหาสู่กันบ้างเป็นบางครั้ง แถมยังให้คำปรึกษากับฉันในหลายๆ เรื่อง”

“พอดีผ่านมาแถวนี้เลยแวะมาหาอย่างนั้นหรือ แปลกจริง” ซาซากากิขึ้นไปยังกระต๊อบของร้าน ‘ฮาร์โมนี’ ซึ่งอยู่ในถังขยะ “ขณมพวกนี้คุณศิริฮาระเป็นคนถือมาฝากใช่ไหม ตอนแรกคุณศิริฮาระตั้งใจจะซื้อพุดตั้งตรงร้านย่านร้านค้าหน้าสถานีฟูเสะ นั่นหมายความว่าจุดเวลาที่เขาอยู่ในละแวกสถานีฟูเสะ เขาตั้งใจเอาไว้อยู่แล้วว่าจะแวะมาที่บ้านคุณแถมที่นี้ยังอยู่ห่างจากฟูเสะไม่ใช่น้อย จึงอนุมานได้ว่าศิริฮาระตั้งใจมาที่นี่ตั้งแต่แรกอยู่แล้วจึงจะสมเหตุสมผล”

“ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่จะให้ทำยังไงได้ละคะ ก็คุณศิริฮาระเจ้าตัวเขาบอกเอาไว้อย่างนั้นนี่ ว่าพอดีผ่านมาแถวนี้ ก็เลยแวะเข้ามาหา...” พุมีโยะพูดขณะก้มหน้า

“เข้าใจละ ถ้าเป็นอย่างนั้น เราก็คงต้องยึดเอาตามคำพูดของเขาไว้ก่อน ศิริฮาระอยู่ที่นี้จนถึงประมาณกี่โมงครับ”

“อืม... คิดว่าเขาคงกลับก่อนหกโมงนิดหน่อยค่ะ”

“ก่อนหกโมง ไม่ผิดแน่หรือ”

“คงไม่ผิดหรอกค่ะ”

“แบบนี้ก็เท่ากับว่าคุณศิริฮาระอยู่ที่นี้ประมาณหนึ่งชั่วโมง แล้วเขามาคุยเรื่องอะไรหรือ”

“เรื่องอะไรนั้นหรือ... ก็เรื่องทั่วๆ ไปนะคะ”

“เรื่องทั่วๆ ไปก็มีตั้งหลายเรื่อง อย่างเรื่องดินฟ้าอากาศ หรือไม่ก็เรื่องเงิน”

“อ้อ เรื่องสงครามนั้น...”

“สงครามจันหรือ สงครามแปซิฟิก³¹ นะหรือ”

หรือคิริฮาระ โยซุเกะจะถูกส่งตัวไปรบในแนวหน้าสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง พอลองถามดู ฟูมิโยะก็กลับส่ายหน้า

“เป็นเรื่องราวสงครามของต่างประเทศนะค่ะ เห็นคุณคิริฮาระบอกว่าคุณเพราะสงครามนี้เอง ทำให้ราคาน้ำมันดิบถีบตัวสูงขึ้น”

“อ้อ สงครามตะวันออกกลาง³² ล่ะ” เมื่อต้นเดือนที่ผ่านมาได้ข่าวว่าเกิดสงครามในตะวันออกครั้งที่สี่ขึ้น

“เพราะเหตุนี้เศรษฐกิจญี่ปุ่นจึงพลอยอ่อนแอ ในทางตรงข้ามเมื่อราคาสินค้าที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมปิโตรเลียมถีบตัวสูงขึ้น อาจเป็นข่าวดีสำหรับโรงรับจำนำที่มีสินค้าอยู่ในมือมากมายก็ได้ ต่อไปในอนาคตผู้ที่มีอำนาจกับเงินเหนือกว่าคนอื่นเท่านั้น จึงจะอยู่ในโลกนี้ได้... ที่เขาพูดมากก็ประมาณนี้ล่ะค่ะ”

“โอ”

ซาซากากิหรือตาจ้องสีหน้าฟูมิโยะขณะบอกเล่าเรื่องราว ในหัวพลางครุ่นคิดประเด็นนี้เธออาจกำลังพูดความจริงอยู่ก็ได้ หากแต่ปัญหาคือ เหตุใดคิริฮาระถึงได้อุตสาหัสดันดันมาจนถึงที่นี่เพียงเพื่อพูดเรื่องสงครามกันเล่า

เขาได้ลึกลับไปถึงนัยจากคำพูดคิริฮาระที่ว่า ตัวเขามีทั้งเงินและอำนาจ ฉะนั้นจงทำตัวโอนอ่อนผ่อนตามเขาจะดีกว่า จากบัญชีรายชื่อของร้าน ‘คิริฮาระ’ นิชิโมโตะ ฟูมิโยะยังไม่เคยนำเงินไปไถ่ข้าวของซึ่งตนได้จำนำเอาไว้ออกมาเลยแม้แต่ครั้งเดียว สภาพขี้้นแค่นี้ชวนให้คิดได้ว่าผู้ตกอยู่ในสภาวะแร้นแค้นมีจำนวนไม่น้อยในสังคม

ซาซากากิมองยูกิโสะด้วยหางตา “ตอนนั้นคุณหนูอยู่ที่ไหนหรือ”

“อ้อ เด็กคนนี้ชอบไปขลุ่ยอยู่ที่หอสมุดนะ... ใช่มั้ยคะ” เธอหันไปพยักพยับยืนยันกับยูกิโสะ

³¹ จักรวรรดิญี่ปุ่นรุกรานจีนจนเป็นเหตุให้เกิดสงครามโลกครั้งที่สอง

³² นับแต่อิสราเอลก่อตั้งประเทศก็มีความขัดแย้งกับอาหรับจนกลายเป็นสงครามหลายครั้ง

อ้อ... ยูกิโอะตอบ

“อย่างนี้เอง ตอนนั้นไปเยี่ยมนวนิยายเรื่องนี้มาสินะ แล้วไปหอสุมุดบ่อยไหม” เขาหันไปถามยูกิโอะโดยตรง

“สองสามครั้งต่ออาทิตย์ค่ะ” เธอตอบ

“แวะตอนขากลับจากโรงเรียนหรือ”

“ค่ะ”

“ได้กำหนดตายตัวหรือเปล่านั้นจะไปวันไหนบ้าง อย่างวันจันทร์กับวันศุกร์ หรือวันอังคารกับวันศุกร์”

“ไม่ได้กำหนดแน่นอน”

“แบบนี้คุณแม่ไม่เป็นห่วงแยหรือ เวลาคุณหนูกลับบ้านมาดึกๆ ดื่นๆ คุณแม่จะรู้ได้ยังไงกันล่ะว่าไปหอสุมุดหรือแวะไปที่อื่นมา”

“อ้อ แต่ว่าปกติลูกสาวฉันก็จะกลับมาถึงบ้านหกโมงหน่อยๆ อยู่แล้ว” ฟุมิโอะเสริม

“แล้ววันศุกร์ก็กลับมาเวลานั้นหรือ” เขาหันไปถามยูกิโอะอีกครั้ง เด็กหญิงนั่งเงิบ พยักหน้ากลายๆ

“หลังจากคุณศิริฮาระกลับไปแล้ว คุณนายก็อยู่บ้านตลอดเลยหรือ”

“เปล่าค่ะ เอ้อ ฉันออกไปซื้อของที่ร้าน ‘มารุคาเนะยะ’ นะค่ะ”

ร้านสะดวกซื้อ ‘มารุคาเนะยะ’ ใช้เวลาหลายนาทีเหมือนกันกว่าจะเดินจากที่นี่ไปถึง

“เจอคนรู้จักที่ร้านสะดวกซื้อบ้างหรือเปล่า”

ฟุมิโอะหยุดคิด “ฉันเจอภรรยาคุณคิโนะชิตะที่นั่น” เธอตอบ “พอดีเธอเป็นคุณแม่ของเพื่อนร่วมชั้นของยูกิโอะนะค่ะ”

“ทราบที่อยู่สำหรับติดต่อไหมครับ”

“รู้ค่ะ”

ฟุมิโอะหยิบสมุดจดที่อยู่ซึ่งวางอยู่ข้างๆ โทรศัพท์ แล้วกางออกบนโต๊ะ เธอชี้นิ้วไปยังตัวอักษรคิโนะชิตะ “คนนี้แหละ” เธอบอก

ขณะที่โคงะกำลังคัดลอกข้อมูลลงไป ในสมุดบันทึก ซาซางากิก็ตั้งคำถามต่อ “ช่วงที่ออกไปซื้อของ คุณหนูกลับมาถึงบ้านหรือยัง”

“ยังค่ะ เด็กคนนี้ยังไม่กลับมาบ้าน”

“คุณนายกลับมาจากซื้อของประมาณกี่โมง”

“คิดว่าคงเป็นตอนหลังทุ่มครึ่งหน่อยๆ”

“เวลานั้นคุณหนูก็...”

“ค่ะ ลูกสาวฉันกลับมาเรียบร้อยแล้ว”

“หลังจากนั้นก็ไม่ได้ออกไปไหนเลยใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ” พุมิโอะพยักหน้า

ซาซางากิหันไปมองโคงะ แล้วถามด้วยสายตาว่า มีคำถามอะไรอื่นอีกไหม โคงะส่ายหน้าหน่อยๆ เป็นเชิงแทนคำตอบว่า ไม่มี

“ขอโทษจริงๆ นะครับ ที่เข้ามารบกวนนานขนาดนี้ วันหน้าอาจมีเรื่องทำให้ต้องมารบกวนอีก ยังไงซะเมื่อถึงเวลานั้นก็ขอความกรุณาด้วยนะครับ” ซาซางากิลุกขึ้น

ตำรวจฝ่ายสืบสวนทั้งสองนายก็ออกจากห้องไป พุมิโอะถึงขนาดเดินออกมาข้างนอกห้อง เพื่อมายืนส่งนายตำรวจทั้งสอง เมื่อผละห่างจากยูกิโอะ ซาซางากิก็เกิดอยากจะถามคำถามหนึ่งเอาไว้

“คุณนายครับ คำถามนี้ออกจะเสียมารยาทอยู่สักหน่อย ไม่รู้จะถามดีหรือเปล่า กลัวคุณนายจะรู้สึกแยะไปเสียเปล่าๆ”

“อะไรหรือ” เค้าแหวแห่งความวิตกฉายชัดบนสีหน้าพุมิโอะทันที

“มีบ้างไหมที่ถูกคุณศิริฮาระชวนออกไปกินข้าว หรือนัดเจอกันข้างนอก”

พุมิโอะเบิกตาโพล่งเมื่อได้ยินคำถามจากซาซางากิ จากนั้นเธอสบัดหน้าปฏิเสธรุนแรง

“เรื่องนั้นไม่เคยเกิดขึ้นเลยแม่สักครั้ง”

“งั้นหรือ ไม่มีอะไรหรือครับ แค่เผลอคิดไปว่าทำไมคุณศิริฮาระถึง

ได้ทำตัวสนิทสนมกับครอบครัวของคุณนักก็เท่านั้น”

“ก็อย่างที่บอกแหละค่ะ ว่าสิ่งที่เขาทำไปคงล้วนมาจากความสงสาร
เวทนา เอ้อ คุณตำรวจคะ ตอนนี่กำลังสงสัยว่าฉันมีส่วนเกี่ยวข้องกับการ
ตายของคุณศิริฮาระอย่างนั้นหรือ”

“เปล่าครับเปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น ทางเราแค่ตรวจสอบข้อมูลดูเท่านั้น
เอง”

ซาซากากิกล่าวอำลา แล้วผละจากสถานที่แห่งนั้น “กลิ่นมันเหม่งๆ
นะครับ” โคงะเอ่ยเมื่อเลี้ยวตรงมุมถนน พ้นจากรัศมีสายตาที่จะมองเห็น
อะพาร์ตเมนต์หลังนั้นแล้ว นั่นสิ... เขาเห็นด้วยกับนายตำรวจหนุ่ม

“ตอนแรกดูเหมือนฟูมิโยะพยายามปฏิเสธว่าไม่ได้มา ตอนที่เรากลาม
ว่าเมื่อวันศุกร์คุณศิริฮาระได้มาที่นี่หรือเปล่า แต่เพราะยูกิโอะซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ
กันพูดถึงพูดถึง เลยทำให้รู้สึกเหมือนเธอจำต้องพูดความจริงออกมาอย่าง
เสียมิได้ ความจริงยูกิโอะเองก็คงอยากจะช่วยปิดบังเรื่องนี้เอาไว้เหมือนกัน
แต่ด้วยความบังเอิญที่ฉันเหลือบไปเห็นกระดาษห่อพุดดิ่งเข้า เด็กน้อยเลย
คิดว่าขึ้นโกหกต่อไปคงไม่มีประโยชน์กระมัง”

“เด็กคนนี่ช่างฉลาดแกมโกงจริงๆ”

“ปกติเวลาฟูมิโยะเสร็จงานจากร้านอยู่ดั่งแล้วกลับมาถึงบ้านคงราวๆ
ห้าโมง แล้วศิริฮาระก็มาหาในช่วงนั้น ซึ่งเป็นช่วงที่ยูกิโอะไปหอสุมุดพอดี
และคล้อยหลังศิริฮาระกลับบ้านไปแล้ว เด็กหญิงจึงจะกลับบ้านมาพอดี
อะไรกัน ช่วงเวลามันซ้กจะลงล็อกจนผิดสังเกตซะแล้ว”

“อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้อีก แต่ว่านะถ้าหากเป็นผู้รักกันจริงแล้วละก็
ครอบครัวนี้ก็จะได้รับการดูแลเอาใจใส่ที่ดีมากกว่านี้สิ ฉันรู้สึกว่าจะไม่เห็น
จำเป็นจะต้องไปทำงานพิเศษอย่างรับจ๊อบของเล่นแบบนั้นเลย”

“ทางฝ่ายศิริฮาระอาจจะติดกับฝ่ายนี้แค่เล่นๆ ก็ได้ เลยไม่ได้ทุ่ม
สุดตัว”

“ประเด็นนี้ก็สมเหตุสมผลดี”

ตำรวจทั้งสองนายรีบวิ่งไปยังกองบัญชาการสืบสวนสอบสวน ซึ่งตั้งอยู่ภายในสถานีตำรวจนครบาลนิชิฟูเตะ

“อาจเป็นการฆาตกรรมเพราะอากรรมชั่ววูบก็ได้” ซาซากางิออกความเห็น หลังรายงานผลความคืบหน้าให้กับนาคาสึเกะฟัง “คิริฮาระเอาเงินล้านเยนที่เพิ่งถอนออกมาจากธนาคารสดๆ ร้อนๆ ให้ฟูมิโยะดูไม่ผิดแน่”

“แล้วพอเธอได้เห็นเงินจำนวนนี้เกิดอยากได้ขึ้นมาจึงลงมือฆ่าเขาทิ้งหรือ แต่ถ้าเธอฆ่าเขาที่บ้าน การจะลากศพไปยังสถานที่เกิดเหตุคงเกินกำลังผู้หญิงตัวคนเดียว” นาคาสึเกะพูด

“อาจเป็นกลลวงโดยอ้างเหตุผลอะไรบางอย่างเพื่อนัดพบกันที่ตึกร้างหลังนั้น อีกอย่างเธอก็คงไม่คิดเดินท่อมๆ ไปพร้อมกันกับเขาสองต่อสองหรอก”

“บาดแผลบนศพมีความเป็นไปได้ที่แค่พลังกำลังของผู้หญิงก็เหลือเฟือ ผลการชันสูตรก็ระบุไปในแนวนั้น”

“ซ้ำร้ายคิริฮาระเห็นอีกฝ่ายว่าเป็นฟูมิโยะ เลยไม่ได้เฉลียวใจในกลลวงของเธอ”

“ยังไงซะ ก่อนอื่นก็ต้องตรวจสอบพยานอ้างที่อยู่ของฟูมิโยะให้เรียบร้อย” นาคาสึเกะเอ่ยด้วยเสียงขัดถ้อยขัดคำ

เวลานี้ ภายในใจซาซากางิเริ่มพ่วงเล็งฟูมิโยะเข้าข่ายต้องสงสัยที่สุด เขารับรู้ได้ถึงท่าทีหวาดระแวง และเคลือบแคลงจากหญิงผู้นี้ ระยะเวลาการตายของคิริฮาระถูกพิสูจน์ออกมาแล้วว่าอยู่ในช่วงห้าโมงเย็นจนถึงสองทุ่มเมื่อวันศุกร์ที่ผ่านมา และฟูมิโยะเป็นคนที่มีโอกาสลงมือสังหารมากที่สุด

แต่ทว่าผลการสืบสวนกลับกลายเป็นข้อมูลที่สร้างความคาดไม่ถึงให้เกิดขึ้นในบรรดาตำรวจที่สืบสวนสอบสวนโดยสิ้นเชิง เพราะนิชิโมโตะฟูมิโยะมีพยานการอ้างที่อยู่อย่างสมบูรณ์แบบ

5

เบื้องหน้าร้านสะดวกซื้อ ‘มารุคาเนะยะ’ เป็นสวนสาธารณะเล็กๆ มีเพียงชิงช้า กระดานลื่น และบ่อทรายเท่านั้น ด้วยความกว้างของพื้นที่อันจำกัดจึงทำพื้นที่สำหรับเล่นบอลไม่ได้ หากขนาดกำลังดีสำหรับปล่อยให้เด็กเล่นในยามแม่บ้านกระเตงลูกมาด้วยเมื่อออกมาซื้อของ

สวนสาธารณะแห่งนี้เป็นที่ที่เอื้อให้บรรดาแม่บ้านมาจับกลุ่มซุบซิบนินทาได้อย่างเหมาะเจาะ ด้วยความที่เธอถูกตัวเองไปฝากไว้กับคนรู้จัก ทำให้ในระหว่างนั้นจับจ่ายซื้อของได้ ในบรรดากลุ่มแม่บ้านที่ใช้บริการร้าน ‘มารุคาเนะยะ’ น้อยนักที่จะมีคนตั้งใจมาใช้ประโยชน์จากร้านค้านี้จริงๆ

คิโนะชิตะ ยูมิเอะซึ่งอาศัยในละแวกนี้เจอกับนิชิโมโตะ ฟูมิโยะภายในร้านสะดวกซื้อราวหกโมงครึ่งของวันที่ศิริฮาระ โยซุเกะถูกฆาตกรรมทำทางฟูมิโยะเสร็จสิ้นจากการซื้อของแล้ว จึงกำลังเดินไปยังเครื่องคิดเงินเนื่องจากคิโนะชิตะ ยูมิเอะเพิ่งจะเข้ามาในร้าน ภายในตะกร้าจึงว่างเปล่าเอื่อยทักกันเพียงสองสามคำ แล้วทั้งสองก็แยกจากกันไป

เมื่อคิโนะชิตะ ยูมิเอะจ่ายของเสร็จและออกจากร้าน เวลาก็ล่วงไปกว่าหุ้มแล้ว เธอจะว่าจะปั่นจักรยานซึ่งจอดไว้ใกล้ๆ สวนสาธารณะ ขณะกำลังก้าวขาขึ้นคร่อม พัดลมสายตาก็เหลือบไปเห็นฟูมิโยะนั่งอยู่ตรงชิงช้า ฟูมิโยะนั่งไขว่ห้างยิ้มอโลย สภาพที่เห็นคล้ายกำลังครุ่นคิดอะไรสักอย่าง

ไม่ใช่ว่าดูผิดไปเป็นนิชิโมโตะ ฟูมิโยะหรือกระ ต้ารวจเป็นฝ่ายตั้งแง่ ไม่ผิดแน่นอนคะ คิโนะชิตะ ยูมิเอะปฏิเสธหนักแน่น

ทว่าไม่มีใครอื่นที่เห็นฟูมิโยะนั่งชิงช้า ต้ารวจหาพยานบุคคลเพื่อ

มาสนับสนุนคำให้การนี้ไม่ได้ บังเอิญตรงหน้าร้านสะดวกซื้อมีคุณตาเปิดร้านทาโกะยากิเป็นอีกผู้หนึ่งที่เห็นแม่บ้านนั่งไกวชิงช้าอยู่จนเกือบจะสองทุ่ม ซึ่งเวลานี้ทางร้านสะดวกซื้อได้เวลาปิดให้บริการ พิลึกจริง... คุณตาสงสัย รูปร่างลักษณะและอายุของแม่บ้านที่คุณตาร้านทาโกะยากิจำได้นั้น อนุมานได้ว่าเป็นฟูมิโยะไม่ผิดแน่

กลับกัน ทางตำรวจก็ได้เบาะแสใหม่ๆ เกี่ยวกับร่องรอยของคิริฮาระ โยซุเกะเพิ่มเติม เจ้าของร้านขายยาเห็นคิริฮาระเดินอยู่เพียงลำพังช่วงหลังหกโมงของวันศุกร์ จากคำให้การเจ้าของร้าน เขาจะว่าจะร้องทักคิริฮาระ แต่ดูท่าทางกำลังรีบร้อนเหลือเกิน จึงไม่ได้ทักทายอะไรออกไป และสถานที่ที่มีพยานรู้เห็นร่องรอยของคิริฮาระก็อยู่กึ่งกลางระหว่างอาคารโยชิเดะไฮท์ ซึ่งเป็นที่อยู่ของนิชิโมโตะ ฟูมิโยะกับตึกร้างซึ่งเป็นสถานที่ที่พบศพพอดิบพอดี

การคาดคะเนช่วงเวลาคิริฮาระเสียชีวิตคือตั้งแต่ห้าโมงจนถึงสองทุ่ม ฉะนั้นถ้าฟูมิโยะนั่งไกวชิงช้ารอ จากนั้นจึงตรงดิ่งไปยังที่เกิดเหตุ ย่อมมีความเป็นไปได้ว่าเธออาจก่ออาชญากรรม แต่ความคิดข้างมากของเหล่าทีมสืบสวนสอบสวนเห็นว่าความน่าจะเป็นนี้มีโอกาสเกิดขึ้นต่ำ ด้วยความที่การคะเนช่วงเวลาการตายกว้างเกินไป และไม่น่าจะถึงสองทุ่ม ซึ่งเมื่อดูจากอาหารที่ยังไม่ถูกย่อยค้างค้ำภายในกระเพาะอาหารแล้ว ย่อมเป็นเครื่องยืนยันได้อย่างดี ทั้งยังแบ่งซอยเวลาออกมาได้อย่างละเอียด ข้อเท็จจริงมีความน่าจะเป็นสูงมากที่การฆาตกรรมจะเกิดในช่วงหกโมงถึงหนึ่งทุ่ม

นอกจากนี้ยังมีมูลฐานซึ่งใช้อนุมานช่วงเวลาการตายได้ว่าอย่างช้าที่สุดคิริฮาระก็ไม่น่าจะเสียชีวิตหลังทุ่มครึ่ง นั่นคือความมืดภายในบริเวณที่เกิดเหตุ ภายในห้องซึ่งพบศพไร้อุปกรณ์ให้แสงสว่างใดๆ หากเป็นช่วงกลางวันคงไม่เท่าไร แต่พอดตกกลางคืนนี้สิ ภายในห้องคงมืดมิดจนมองไม่เห็นอะไรเลย ทว่าช่องว่างที่พอให้แสงจากตึกฝั่งตรงข้ามสอดส่องเข้ามา ทำให้ภายในห้องสลัวสว่าง และสว่างพอที่จะแยกแยะใบหน้าของอีกฝ่ายได้

ว่าเป็นใคร หากสายตาคุ่นชินกับความมืด หน้าซ้ำตึกซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามจะดับไฟตอนทุ่มครึ่ง ถึงแม้ความน่าจะเป็นของการฆาตกรรมอาจเกิดขึ้นได้ในทางกายภาพ ถ้าฟุมิโยะได้เตรียมไฟฉายไปด้วย ทว่าเมื่อคิดไปถึงแง่ชาวนบีบุญญาของคิริฮาระ เขาย่อมต้องระมัดระวังตัวอย่างดี เมื่อตกอยู่ภายใต้สภาวะการณ์ผิดปกติ

ทั้งที่ประเด็นนี้น่าสงสัยเหลือเกิน แต่ไม่ว่าอย่างไร ตัวฟุมิโยะเองมีโอกาสลงมือสังหารคิริฮาระน้อยมาก

ท่ามกลางความเคลือบแคลงในตวณิชิโมโตะ ฟุมิโยะบางเบาลงบรรดาที่มสืบสวนสอบสวนกลุ่มอื่นก็ได้เบาะแสมาใหม่ เป็นข้อมูลเกี่ยวกับโรงรับจำนำ ‘คิริฮาระ’ เจ้าหน้าที่ที่ความหาตัวผู้มาใช้บริการ ‘คิริฮาระ’ ช่วงเย็นของวันที่คิริฮาระ โยซุเกะถูกฆาตกรรมมาจนได้ โดยกวาดไล่รายชื่อผู้มาใช้บริการในช่วงนี้จากบัญชีรายชื่อของทางร้าน

คนผู้นี้อาศัยอยู่ทางทิศใต้ห่างจากโอเอะไปหลายกิโลเมตร เธออยู่ในเมืองทะเลสีมิ หญิงวัยกลางคนใช้ชีวิตเพียงลำพัง นับตั้งแต่สามี่ด่วนจากไปด้วยโรคภัยเมื่อสองปีก่อน ทำให้เธอได้มาเยือน ‘คิริฮาระ’ เป็นครั้งคราว การที่เธอต้องดั้นด้นมาใช้บริการโรงรับจำนำที่ห่างไกลจากบ้านตัวเอง คงเพราะไม่เออยากให้คนรู้จักมาเห็นตัวเองเดินเข้าเดินออกโรงรับจำนำกระมัง ในวันศุกร์วันเกิดเหตุ เธอถือนาฬิกาซึ่งซื้อมาเป็นคู่คนละเรือนกับสามี่ มายัง ‘คิริฮาระ’ ประมาณบ่ายห้าโมงครึ่ง

แต่จากคำบอกเล่าของเธอ แม้ทางร้านจะยังเปิดให้บริการ ทว่าประตูกลับลงกลอน เธอจึงลองกดออกเพื่อเรียกคนที่อยู่ภายในร้าน หากไว้ใจแวกรหาขานรับ เธอจึงเดินออกมาจากร้านอย่างช่วยไม่ได้ แล้วเตรีซื้อเครื่องปรุงอาหารสำหรับมือเย็นตรงตลาดสดในละแวกนั้น ก่อนกลับเธอได้แวะไปยัง ‘คิริฮาระ’ อีกครั้ง ตอนนั้นเวลาประมาณหกโมงครึ่ง

เช่นกันเวลานั้นประตูก็ยังคงลงกลอน คราวนี้เธอตัดใจกลับบ้าน โดยไม่กดออกเหมือนครั้งก่อน นาฬิกาเรือนคู่ถูกแปรเปลี่ยนเป็นเงินสดที่โรงรับ

จํานำแห่งอื่นหลังจากนั้นสามวัน เนื่องจากที่บ้านไม่ได้บอกรับหนังสือพิมพ์ เธอจึงไม่รู้ว่าคิริฮาระ โยซุเกะถูกฆ่า กระทั่งเจ้าหน้าที่สืบสวนมาขอเข้าพบ และแน่นอน จากข้อมูลชิ้นนี้ เป็นธรรมดาที่ทีมสืบสวนสอบสวนพ่วงความสงสัยไปที่คิริฮาระ ยาเอโกะและมัดสึอุระ อิชามู ด้วยวันนั้นพวกเขาให้การว่าเปิดโรงรับจํานำจนถึงหนึ่งทุ่ม

ซาซางากิพร้อมกับโคงะ และตำรวจอีกสองนายมุ่งหน้าสู่ ‘คิริฮาระ’ ทันที

มัดสึอุระซึ่งกำลังเฝ้าร้านถึงกับตาโต “มีอะไรอะไรวะ”

“คุณนายอยู่หรือเปล่า” ซาซางากิถาม

“ครับ อยู่ข้างใน”

“ช่วยตามให้หน่อยสิ”

มัดสึอุระส่อสีหน้าหวาดระแวง ก่อนจะหันไปแจ้งบานเลื่อนตรงด้าน หลัง “คุณตำรวจมาขอพบนะ”

สิ้นเสียงดังกุกกัก บานเลื่อนก็เปิดอ้าออก ยาเอโกะปรากฏกายในชุดเสื้อถักกับกางเกงยีนส์ เธอขมวดคิ้ว แล้วทอดสายตาทาบทับเจ้าหน้าที่ตำรวจ “มีอะไร”

“ขอเวลาสักครู่ได้ไหม พอดีมีเรื่องอยากรสอบถามหน่อย” ซาซางากิตอบ

“ก็ได้... มีอะไรก็ว่ามา”

“อยากจะขอเชิญคุณไปกับพวกเราหน่อย” นายตำรวจคนหนึ่งที่มาด้วยกันเอ่ยขึ้น “แค่รบกวนกาแฟใกล้ๆ นี้เอง คงไม่รบกวนเวลามากมายอะไร”

ยาเอโกะผุดความไม่พอใจขึ้นบนสีหน้าเล็กน้อย ค่ะ เธอตอบ แล้วหยิบรองเท้าแตะขึ้นสวม ซาซางากิเบิกตาจ้องไม่กะพริบ จนจับได้ว่ายาเอโกะแอบเหลือบไปทางมัดสึอุระ ในแววตาแสดงความรู้สึกคล้ายไรท์ที่ฟัง

ซาซางากิและโคเงะยังคงอยู่ในร้าน ส่วนตำรวจอีกสองนายพา ยาเอโกะเดินออกไป

คล้อยหลังพวกเขา ซาซางากิจึงเดินเข้าไปใกล้เคาน์เตอร์ “พวกเรา มีเรื่องอยากสอบถามคุณมัดสึอุระด้วยเหมือนกัน”

“เรื่องอะไร” มัดสึอุระวางตัวใหม่ พลางผุดรอยยิ้มประจบประแจง

“เรื่องวันเกิดคดีความ หลังจากที่ทางเราสืบหาข้อมูลมา ปรากฏว่าเบาะแสที่เราได้ขัดแย้งกับคำให้การของคุณ” ซาซางากิจึงใจพูดจาให้ ชัดถ้อยชัดคำ

“ขัดแย้งนั้นหรือ” รอยยิ้มไม่จริงใจเมื่อครู่ของมัดสึอุระเปลี่ยนเป็น กระด้างขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด

ซาซางากิทำความเข้าใจคำให้การของลูกค้าหญิงซึ่งอาศัยอยู่ที่ทะเลสีมิ ขณะได้ยินเรื่องราวจากปากตำรวจ รอยยิ้มบางๆ บนใบหน้ามัดสึอุระก็ หายวับไปทันที

“เรื่องนี้หมายความว่ายังไงกัน คุณเป็นคนบอกเองไม่ใช่หรือว่าวัน นั้นร้านเปิดจนถึงหนึ่งทุ่ม แต่ช่วงห้าโมงครึ่งจนถึงหกโมงครึ่งประตูร้านกลับ ล็อก ทั้งที่น่าจะมีคนอยู่ภายใน ประเด็นนี้ไม่ว่าจะคิดยังไงก็แปลกอยู่ดี หรือ ไม่จริง” ซาซางากิจึงลึกลงไปในนัยน์ตาคืออีกฝ่ายขณะพูด

มัดสึอุระเป็นฝ่ายเลี้ยวหลบสายตานั้นเสียเอง นัยน์ตาสีดำลือก ลังมองเพดาน

“เอ่อ เวลานั้น” เขาพูดขึ้นหลังยกมือขึ้นกอดอก แล้วตบมือแปะ ครั้งหนึ่ง “นั่นสิ ช่วงเวลานั้นนะเอง คิดออกแล้วละ ผมเข้าไปในโกดังเก็บ ของนะครับ”

“โกดังเก็บของหรือ”

“โกดังเก็บของที่อยู่ด้านโน้เงาะ ถ้าจำไม่ผิดก่อนหน้านี้ก็เคยพูดไป แล้วหนหนึ่ง สงสัยตอนนั้นผมกำลังเก็บของอยู่ โดยเฉพาะของมีค่าจาก บรรดาข้าวของที่ลูกค้าเอามาจำหน่ายไว้ล่ะครับ ถ้าผมมีตาหลังมองคนเดิน

เข้าออกร้านได้ก็คงดีสิ แต่มีมันไม่มี อีกอย่างที่นี่มันก็เหมือนโกดังเก็บของ อันแข็งแกร่งเมื่อลองกลอนเอาไว้ เพื่อตรวจตราให้แน่ใจ ผมจึงต้องเข้าไปข้างใน ถ้าอยู่ภายในตู้นิรภัยละก็ แม้แต่เสียงออกดึกก็ไม่ได้ยินหรอก”

“ช่วงนั้นไม่มีใครอยู่เฝ้าหน้าร้านแทนเลยหรือ”

“ปกติจะเป็นท่านประธาน แต่ช่วงนั้นผมต้องเฝ้าร้านคนเดียว เวลาเข้าไปในตู้นิรภัยก็จะลงกลอนตรงประตูหน้าร้านเอาไว้”

“แล้วคุณนายกับลูกชายล่ะ”

“ทั้งสองคนอยู่ในห้องรับแขก”

“ถ้าอย่างนั้นทั้งคุณนายและลูกชายก็น่าจะได้ยินเสียงออกดึกประตูทางเข้าไม่ใช่หรือ”

“เอ้อ เรื่องนั้น” มัตสึอุระอ้าปากค้างอยู่ครั้งหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อหลังจากนั่งเฝ้าบอญหลายวินาที “เพราะกำลังดูโทรทัศน์อยู่ในห้องข้างใน พวกเขาเลยไม่ได้ยินเสียงออกดึกละมัง”

ซาซางากิจ้องใบหน้าซึ่งปูดโปนด้วยกระดูกโหนกแก้ม แล้วหันไปพูดกับโคงะ “ลองไปกดออกดูซิ”

ครับ โคงะรับคำสั่ง และพุ่งพรวดออกไปนอกประตูร้านทันที ไม่ถึงชั่วอึดใจ เสียงออกดึกดังก้องกังวานเหนือศีรษะ ความดังของมันกล่าวได้ว่า แสบแก้วหูไม่น้อยทีเดียว

“เสียงดังไม่ใช่เล่นนี่” ซาซางากิพูด “ถึงจะนั่งจ่อจอโทรทัศน์มากขนาดไหน เป็นไปไม่ได้ที่ทั้งสองคนจะไม่ได้ยินเสียงออกเลย”

มัตสึอุระนิ้วนินว่าเขากลับพยายามฝุดรอยยิ้มเจื่อนๆ ขึ้นมากลบ “คุณนายเป็นคนประเภทไม่ยอมหยิบจับงานค้างงานขายเลยแม้แต่นิดเดียว ถึงลูกค้าจะมาเต็มร้านแค่นั้น เธอก็ไม่เคยออกมาแม้แต่จะทักทายหนูตัวเองก็เหมือนกัน ไม่เคยอยู่ช่วยเฝ้าร้านเลยสักครั้ง และตอนนั้นถึงพวกเขาจะได้ยินเสียงออก แต่ก็ทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่แบบนี้แหละ”

“อืม ไม่ใ้ใจว่าเสียงออกจะดังสักแค่ไหนสินะ”

ไม่เห็นรู้สึกเลยว่าทั้งยาเอโกะหรือแม้แต่เด็กชายเรียวจิจะเป็นคนอยู่
นิ่งเฉยได้ จนถึงขนาดไม่ยอมช่วยเหลืองานของทางร้านเลย

“เอ้อ คุณตำรวจ นี่ผมตกเป็นผู้ต้องสงสัยไปแล้วหรือนี่ เห็นว่าผม
เป็นคนลงมือฆ่าท่านประธาน...”

“เปล่าๆ” ซาซางากิโบกมือ “มันเป็นพื้นฐานของการสืบสวนอยู่แล้ว
ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลละเอียดดยิบย่อยสักแค่ไหน ถ้าเกิดมันขัดแย้งกันขึ้นมา
เราก็ต้องตามสืบต่อ และตอนนี้ทางเราก็เข้าใจแล้วว่าเวลานั้นทำไมถึงต้อง
ปิดประตูร้าน ข้อมูลนี้ช่วยได้มากเลยละ”

“จั้นหรือ แต่ก็เอาเถอะ ผมไม่ว่าอะไรหรอกนะ ถ้าจะตั้งแง่สงสัย
ในตัวผมแบบนั้น” มัตสึอุระเอ่ยเป็นเชิงบ่น ขณะเผยฟันเหลืองอ้อยให้เห็น
น้ำเสียงเจือความไม่พอใจ

“ตำรวจไม่ได้สงสัยใครเป็นพิเศษหรอก เพียงแต่ต้องสืบเสาะหา
ข้อมูลให้ชัดเจนก็เท่านั้น ถึงจะช่วยมองรูปคดีออกมาได้ ตกกลางไปในวันนั้น
พอจะมีหลักฐานยืนยันว่าอยู่ที่ร้านตอนหกโมงถึงหนึ่งทุ่มบ้างหรือเปล่า”

“หกโมงถึงหนึ่งทุ่ม... ถ้าเป็นพยานบุคคลก็มีแต่คุณนายกับหนูเรียว
เท่านั้นแหละ”

“กรณีจะยกเอาพยานบุคคลขึ้นมากล่าวอ้าง จะต้องเป็นบุคคล
ภายนอกที่ไม่เกี่ยวข้องกับคุณโดยสิ้นเชิง”

“พูดอย่างกับว่าพวกเราได้ร่วมมือกันสังหารอย่างนั้นแหละ”
มัตสึอุระเหลือกตา

“ขึ้นชื่อว่าตำรวจ ย่อมต้องคิดถึงความเป็นในหลายๆ ด้าน”
ซาซางากิตอบรับนิ่งๆ

“อย่างกับผมเป็นไอ้จิ้ง ถึงลงมือฆ่าท่านประธานไป แล้วผมจะได้
อะไรขึ้นมา ถึงท่านประธานจะออกไปข้างนอกบ่อยก็จริง แต่ไม่เคยแอบ
หยิบจับทรัพย์สินของบ้านหลังนี้ออกไปเลยสักอย่าง”

ซาซางากิไม่ตอบ เพียงผุดรอยยิ้มบางๆ รับคำ มัตสึอุระเริ่มอารมณ์

ซุ่น เขาคิดว่าคงไม่เลวนักหากจะปล่อยให้มัดตี้อูระหลุดปากอะไรออกมา
ในยามนี้ ทว่ามัดตี้อูระกลับไม่ได้สำรองเรื่องไร้สาระออกมามากไปกว่านั้น

“หกโมงถึงหนึ่งทุ่มอย่างนั้นหรือ คงได้คุยโทรศัพท์อยู่เหมือนกัน”

“โทรศัพท์หรือ คุยกับใคร”

“คนในสมาคมเดียวกันนะ โทร.มานัดแนะว่าเดือนหน้าจะแวะเข้า
มาหา”

“คุณมัดตี้อูระเป็นคนโทร.ไปนัดเองหรือ”

“เอ่อ เปล่าครับ ทางฝ่ายโน้นเป็นคนโทร.เข้ามา”

“ประมาณกี่โมง”

“สายแรกประมาณหกโมง หลังจากนั้นอีกสามสิบนาทีก็มีอีกสาย
โทร.เข้ามา”

“หมายความว่ามีคนโทร.เข้ามาสองสายงั้นสิ”

“ถูกต้อง”

ขณะนี้ภายในหัวของซาซางากิกำลังจัดระบบแกนของเวลา หาก
คำพูดของมัดตี้อูระเป็นความจริง นั่นหมายถึงเขามีพยานอ้างที่อยู่
ช่วงหกโมงถึงหกโมงครึ่ง จากข้อมูลลองคิดว่าเขาจะมีโอกาสลงมือก่อ
อาชญากรรมใหม่

คำตอบคือ เป็นไปได้ยาก เขาสรุปความน่าจะเป็นเสร็จสรรพ

ซาซางากิถามถึงที่อยู่ของเพื่อนในกลุ่มเดียวกับมัดตี้อูระ ซึ่งเป็น
คนโทรศัพท์เข้ามาหา มัดตี้อูระหยิบสมุดเก็บนามบัตรออกมา แล้วค้นหา
ตอนนั้นเอง ประตูดตรงตึ้นบันไดก็ซบับ เผยให้เห็นใบหน้าเด็กชาย
ตรงช่องว่างที่ประตูแง้มออก

เมื่อประสานสายตาเข้ากับซาซางากิ เรียวจิถึงกับลนลานปิดประตู
ทันที เสี่ยงทำร้ายขึ้นไปตามขั้นบันไดแล้วกระแทกโศด

“ลูกชายก็อยู่ด้วยหรือนี่”

“ว่าไงนะครับ อ้อ เพิ่งกลับมาจากโรงเรียนเมื่อคืนนี่เอง”

“ขอขึ้นไปข้างบนหน่อยได้ไหม” ชาซางากิขึ้นบันไดไปทางบันได
“ชั้นสองนะหรือ”

“ใช่”

“อืม... ตามสบายเลยครับ”

ชาซางากิหันไปส่งโค้งะ “ถ้าบันทึกที่อยู่ของคนทีโทรศัพท์เข้ามา
เสร็จแล้ว ช่วยไปดูโกดังเก็บของให้ด้วยนะ” พูดจบเขาก็ถอยรถเข้า

ประตูถูกเปิดออก สายตาเหลือบขึ้นไปตามชั้นบันได ความมืดสลัว
อบอวลกับกลิ่นปูนปลาสเตอร์ พื้นผิวชั้นบันไดซึ่งทำจากไม้ถูกถากกร่อน
ด้วยร่องเท้ามานานหลายปี จนกลายเป็นร่องรอยดำดำ เขายกมือยันผนัง
แล้วไต่ขึ้นไปอย่างระมัดระวัง

เมื่อพื้นบันไดขึ้นมาชั้นสอง มีทางเดินอยู่ตรงกลางคั่นห้องสองห้อง
ซึ่งหันหน้าเข้าหากัน ด้านหนึ่งเป็นบานเลื่อนฟุซุมะ อีกด้านเป็นบานเลื่อน
โซจิ ตรงสุดทางเดินมีประตูอีกบาน แต่คงเป็นห้องเก็บของหรือไม้กั้นน้ำ

“หนูเรียวจิ ฉันเป็นเจ้าของที่ตำรวจ ขอเข้าไปคุยด้วยหน่อยได้ไหม”

ชาซางากิยืนตรงระเบียบทางเดินแล้วส่งเสียง

“รู้วีแววการขานรับอยู่ครู่ใหญ่ ขณะที่ชาซางากิกำลังจะสูดลม
หายใจเข้าปอด แล้วส่งเสียงออกไปอีกครั้งนั่นเอง แกร๊ก! เสียงหนึ่งดังขึ้น
แว่วมาจากด้านหลังบานฟุซุมะ

ชาซางากิเลื่อนบานฟุซุมะออก เรียวจินั่งหันหน้าเข้าโต๊ะ เห็นเพียง
แผ่นหลังของเด็กชาย

“ขอเวลาสักเดี๋ยวนะ”

ชาซางากิสืบเท้าเข้าไปในห้อง ที่นี้เป็นห้องแบบญี่ปุ่นขนาดหกเหลี่ยม
อีกฟากหนึ่งของห้องเป็นทิศตะวันตกเฉียงใต้ จึงไม่แปลกหากแสงอาทิตย์
จะสาดส่องเข้ามาภายในห้องนี้ทางหน้าต่างอย่างเต็มเปี่ยม

“ผมไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น” เรียวจิพูดขึ้น ทั้งที่ยังนั่งผินหลังให้

“เปล่าๆ ถึงจะรู้หรือไม่รู้ก็ไม่เป็นไร ฉันแค่มาสอบถามดูเท่านั้น ขอ

นั่งตรงนี้ก็แล้วกันนะ” เนื่องจากบนพื้นเสื่อทาตามิมีเบาะรองนั่งเพียงเบาะเดียว ซาซางากิจึงขออนุญาตจากเด็กชาย หลังจากนั้นไปที่เบาะ

เรียวกิจิเอียวหันมาพอกแค้เหลือบมองด้วยหางตา เชิญ... เด็กชายตอบ

ซาซางากินั่งทำขัดสมาธิ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเด็กชายซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ “เรื่องคุณพ่อ คงทำให้เธอขมขื่นไม่น้อย”

เรียวกิจิยังคงไม่ปริปากตอบ นั่งหันหลังให้เหมือนเดิม

ซาซางากิกวาดสายตาไปรอบห้อง เมื่อเทียบกับห้องหับที่เคยเห็นมา ถือได้ว่าเก็บกวาดเป็นระเบียบและสะอาดสะอ้านทีเดียว สำหรับห้องของเด็กประถมศึกษาแล้ว รู้สึกออกจะเรียบง่ายไปหน่อย บนผนังไม่มีแม้แต่โปสเตอร์ของยามาจูกิ โมโมเอะ³³ หรือซากุระดะ จุนโกะ³⁴ แบบจำลองรถชูเปอร์คาร์ก็ไม่มีประดับตกแต่ง บนชั้นหนังสือไม่มีการ์ตูนสักเล่ม หากแต่ที่วางเรียงรายเต็มชั้นกลับเป็นหนังสือวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กอย่างหนังสือสารานุกรม ‘โครงสร้างรถยนต์’ และ ‘โครงสร้างภายในโทรศัพท์’

สายตาไปสะดุดเข้ากับกรอบรูปซึ่งแขวนอยู่บนผนัง ภายในกรอบใส่กระดาษสีขาวซึ่งถูกตัดแต่งเป็นรูปเรือใบ ศิลปะการตัดกระดาษชิ้นนี้ละเอียดลออขนาดสามารถตัดออกมาเป็นเชือกเส้นเล็กเส้นน้อยที่เชื่อมผืนผ้าใบเข้าด้วยกัน ถือเป็นงานประณีตทีเดียว ซาซางากิคิดไปถึงศิลปะการตัดกระดาษแบบญี่ปุ่นที่เคยเห็นตามสถานที่ที่แสดงผลงานด้านศิลปะ ทว่าเรือใบลำนี้เป็นผลงานแสดงถึงความประณีตละเอียดอ่อนกว่านั้นมากนัก “ยอดเยี่ยมจริงๆ นี่เธอเป็นคนทำหรือ”

เรียวกิจิมองกรอบรูปด้วยหางตา แล้วพยักหน้าเบาๆ

โอ... ซาซางากิอุทานเสียงสูงด้วยความแปลกใจ เป็นกิริยาที่แสดงออกมาอย่างไม่คิดจะเสแสร้ง “งานนี้ไม่ธรรมดาเลยนี่ เอาไปขายได้เลยไม่ใช่หรือ”

³³ ชื่อจริงคือมิอุระ โมโมเอะ (17 มกราคม ค.ศ. 1959 จนถึงปัจจุบัน) เป็นนักร้องและนักแสดง

³⁴ นักร้องและนักแสดงหญิงชาวญี่ปุ่น (14 เมษายน ค.ศ. 1958 จนถึงปัจจุบัน)

“ที่บอกว่ามีเรื่องอยากจะถามนะ มันเรื่องอะไร” เรียวจิกถามกลับ
ท่าทางเด็กชายไม่ค่อยชอบสนทนากับชายวัยกลางคนที่ไม่รู้จั๊กมักคุ้น

“วันนั้นเธออยู่บ้านตลอดหรือเปล่า”

“วันนั้น”

“วันนั้น”

“วันที่คุณพ่อของเธอจากไปยังไงละ”

“อ้อ... ใช่ครับ ผมอยู่บ้าน”

“ช่วงราวๆ หกโมงถึงหนึ่งทุ่มเธอทำอะไรอยู่หรือ”

“หกโมงถึงหนึ่งทุ่ม”

“อืม นึกไม่ออกอย่างนั้นหรือ”

เด็กชายส่ายหน้าครั้งหนึ่งก่อนจะตอบ “ดูทีวีอยู่ข้างล่าง”

“ดูคนเดียว”

“ผมดูกับคุณแม่”

อืม... ซาซางากิพยักหน้า น้ำเสียงเด็กชายไร้ความหวาดหวั่นดังแล

“โทษทีเถอะ ช่วยหันหน้ามาคุยกันทางนี้หน่อยจะได้ไหม”

เรียวจิกถอนใจ แล้วค่อยๆ หมุนเก้าอี้หันมา ซาซางากิเผลอ
จินตนาการไว้ว่าเมื่อเด็กคนนี้หันหน้ามา เขาคงจะถูกสายตาต่อด้านดูต้น
จ้องมองมาแน่ ทว่าในสายตาของเด็กชายซึ่งบัดนี้หลุบตมอดำตรวจกลับ
ไร้ซึ่งเค้าแววชัดขึ้น กล่าวได้ว่าดวงตาของเขาคล้ายสารอนินทรีย์ ไม่มีชีวิต
ชีวาเอาเสียเลย ประหนึ่งนักวิทยาศาสตร์กำลังเฝ้าสังเกตการณ์อะไรบางอย่าง
คงกำลังจับตามดูปฏิบัติการของฉันอยู่กระมัง ซาซางากิรู้สึกเช่นนั้น

“ดูรายการอะไร” ซาซางากิพยายามข่มน้ำเสียงไม่ให้กระโชกขณะ
ถาม

เรียวจิบอกชื่อรายการทางโทรทัศน์ เป็นละครทีวีสำหรับเด็ก

ซาซางากิลองถามถึงเนื้อหาละครที่ออกอากาศในเวลานั้นดู หลัง
เรียวจิงั้นเงยไปครู่หนึ่ง เขาก็เปิดปาก เขาอธิบายว่าละครเรื่องนี้ถึงจะ

ทำออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม ดูแล้วเข้าใจง่าย แต่ถึงจะไม่ได้ดูรายการทีวี
รายการนี้ ก็เดาเนื้อหาทั้งหมดได้อยู่ดี

“ดูทีวีจนถึงกี่โมง”

“ทุ่มครึ่งละมัง”

“หลังจากนั้นล่ะ”

“ก็กินข้าวเย็นกับคุณแม่”

“งั้นหรือ คงเป็นกังวลมากสินะ ที่ไม่เห็นคุณพ่อกลับมาอย่างนั้น”

อ้อ เรียวจิตอบแผ่วเบา จากนั้นก็ระบายลมหายใจเอื่อยๆ สายตา
ทอดเหม่อพันกรอบหน้าต่าง ซาซางากิเองก็มองตามสายตานั้นออกไปด้าน
นอกเช่นกัน ผืนฟ้ายามโพล้เพล้ถูกย้อมแดงฉาน

“โทษที่ที่มารบกวน ยังไงก็ตั้งใจเรียนด้วยละ” ซาซางากิลุกยืน เดิน
เข้าไปตบไหล่เด็กชาย

ซาซางากิกับโคงะกลับไปยังกองบัญชาการสืบสวนสอบสวน แล้ว
หารือกันถึงเนื้อหาที่ได้จากการสอบปากคำกับตำรวจนายอื่นๆ ที่ไป
สอบถามยาเอโกะมา และผลที่ได้ทางตำรวจไม่เจอพิรุณหรือข้อขัดแย้งใด
ระหว่างคำให้การของมัตสึอุระกับยาเอโกะ อย่างที่มัตสึอุระพูดไว้ ตอน
ลูกค้าผู้หญิงคนนั้นมาที่ร้าน เธอกับเรียวจิตูกชายคูโทรัทสน์ด้วยกันในห้อง
รับแขกซึ่งอยู่ลึกเข้าไปภายใน ซึ่งดูเหมือนยาเอโกะจะยืนยันกรานในเรื่องนี้
อย่างแข็งขัน จำไม่ได้แน่ชัดนักว่าเธอได้ยืนยันเสียงออกหรือเปล่า และด้วย
ความที่การต้อนรับลูกค้าไม่ใช่ธุระกงการอะไรของเธอ ยาเอโกะจึงไม่ได้
ใส่ใจเท่าไรนัก นี่คือนี้อาสาส่วนคำให้การของเธอ ระหว่างที่ฉันกำลังดูทีวี
อยู่ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเจ้ามัตสึอุระเขาทำอะไร ส่วนเนื้อหาของละคร
โทรัทสน์ที่ได้ดู เธอก็บอกกับทางตำรวจโดยไม่ต่างจากคำพูดของเรียวจิ

หากประเด็นนี้มีผู้เกี่ยวข้องเพียงยาเอโกะกับมัตสึอุระแล้วละก็ ไม่ใช่
เรื่องยากหากจะตรวจสอบเบื้องต้นเบื้องหลังของคำพูด แต่ก็มีเรียวจิตูกชาย
ของเธอเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เรื่องราวจึงต่างออกไปจากเดิม พวกเขาคงไม่ได้บันทึก

แต่งเรื่องโกหกเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือก ความคิดนี้แผ่เข้มข้นทุกองคฺูอากาศ
ภายในกองบัญชาการสืบสวนสอบสวน

ไม่นานเรื่องนี้ก็ถูกพิสูจน์ให้กระจ่าง โทรศัพท์สายที่มัตสึอุระพาดพิง
ถึงถูกตรวจสอบแล้วว่าได้โทร.เข้ามาที่ ‘คิริฮาระ’ ตอนหกโมงกับตอน
ประมาณหกโมงครึ่งในวันนั้นจริง กรรมการของสมาคมโรงรับจำนำเป็น
ผู้ยืนยันให้การว่า ผู้ที่รับโทรศัพท์ของเขาคือมัตสึอุระจริง

การสืบสวนย้อนกลับมายังจุดเดิมอีกครั้ง คราวนี้ตำรวจสืบพยาน
อย่างต่อเนื่องไม่ลดละ โดยพุ่งเป้าไปยังลูกค้าที่สนิทสนมกับร้าน ‘คิริฮาระ’
มีเพียงกาลเวลาเท่านั้นที่เคลื่อนผ่านไปอย่างมั่นคง ในวงการเบสบอลมือ
อาชีพ ที่มีโยมิอุริไจแอนท์ได้แชมป์ติดต่อกันเป็นครั้งที่เก้าของเจลีก เอซากิ
เรโอะ³⁵ ได้รับรางวัลโนเบลสาขาฟิสิกส์ จากการที่ประดิษฐ์คิดค้นเอซากิ
ไดโอด (หลอดอิเล็กทรอนิกส์) ได้สำเร็จ นอกจากนี้ ด้วยผลกระทบจากสงคราม
ตะวันออกกลาง ราคาน้ำมันดิบในญี่ปุ่นจึงถีบตัวขึ้นสูงเป็นประวัติการณ์
ลงบอกเหตุอะไรบางอย่างที่กำลังจะเกิดเข้าครอบงำไปทั่วญี่ปุ่น

ขณะบรรยายภาคในกลุ่มสืบสวนสอบสวนกำลังร้อนรน เบาะแส
ใหม่อีกประการหนึ่งถูกส่งเข้ามายังกองบัญชาการสืบสวนสอบสวน นั่น
คือข้อมูลจากเหล่านายตำรวจที่ตามสืบจากสถานการณ์รอบกายของ
นิชิโมโตะ ฟูมิโยะ

6

‘คิคุยะ’ คือร้านอุด้งซึ่งตรงทางเข้าประดับด้วยประตูไม้ระแนงทำมา
จากไม้ขาว³⁶ แลดูน่ารักกระจุมกระจิม ผืนผ้ามู่ลี่ที่แขวนอยู่ตรงประตูพื้นสี
กรมท่าตัดกับตัวหนังสือสีขาวบ่งบอกชื่อร้าน ดูท่าคงขายดีไม่หยอก เพราะ

³⁵ Leo Esaki นักฟิสิกส์ชาวญี่ปุ่น (12 มีนาคม ค.ศ. 1925 จนถึงปัจจุบัน)

³⁶ ไม้ที่ยังไม่ได้เคลือบเงาหรือลงแว็กซ์

มีลูกค้าเข้ามาใช้บริการตั้งแต่เที่ยงกระทั่งเลยบ่ายโมงไปแล้วยังไม่มียี่แววว่าเสียงผีเท้าลูกค้าจะจางหายไป

พอบ่ายโมงครึ่ง มีรถตู้คันหนึ่งเข้ามาจอดทิ้งช่วงห่างจากร้านไปเล็กน้อย ด้านข้างตัวรถแผ่นดินสีฟ้า บริษัท ‘อะเกสะโซจิ’ ด้วยตัวหนังสือสไตลท์กอธิก

ชายผู้หนึ่งก้าวลงจากเบาะที่นั่งคนขับ ท่อนบนสวมเสื้อถักไหมพรมสีเทา รูปร่างท้วมเตี้ย อายุคงราวสี่สิบ ถัดจากเสื้อถักไหมพรมเข้าไปอีกชั้นเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวพร้อมผูกเนกไท ชายผู้นั้นเร่งฝีเท้ามุ่งสู่อำเภอ ‘คิคุยะ’ อย่างร้อนรน

“ตรงเวลาพอดีเป๊ะ พอบ่ายโมงครึ่งปั๊บ ก็โผล่หน้ามาให้เห็นปั๊บ” ซาซากากิเปล่งเสียงประทับใจ ขณะสายตาเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนี้เขากำลังนั่งอยู่ภายในร้านกาแฟซึ่งตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามร้าน ‘คิคุยะ’ จากร้านนี้เขามองทะลุผ่านกระจกออกไปภายนอกได้

“ถ้าจะให้พูดละก็ ตอนนี่เจ้านั่งกำลังนั่งกินเทมปุระอยู่ดังอยู่ในร้านนั่นแหละ” เจ้าของเสียงคือนายตำรวจคาเนมุระซึ่งนั่งอยู่เยื้องกับซาซากากิ เมื่อตำรวจผู้นี้หัวเราะ เป็นที่รู้กันดีว่าจะได้เห็นพื้นหน้าของเขาหลุดลอบไปซีหนึ่ง

“เทมปุระอยู่ดังจริงเหวอ”

“พนันกันมัยละ ฉันทเคยเข้าไปนั่งในร้านด้วยกันกับเจ้านั่งไม่รู้กี่ครั้งแล้ว และไม่ว่าครั้งไหนก็เห็นเจ้าเทราซากิสั่งเทมปุระอยู่ดังทุกที”

“โฮ มันไม่เนียนกันเลยหรือยังงัย” ซาซากากิตวัดสายตากลับไปยัง ‘คิคุยะ’ ตามเดิม เพราะพูดถึงอยู่ดังแท้ๆ เชียว ถึงเพ็งนี้ก็ขึ้นมาได้ว่าตัวเองท้องกิวขนาดไหน

แม้มิชิโมโตะ ฟุมิโยะจะถูกรตรวจสอบแล้วว่ามีพยานอ้างที่อยู่พร้อมสรรพ ทว่าความเคลือบแคลงสงสัยในตัวเธอยังถือว่าไม่กระจ่างชัดสมบูรณ์ เธอเป็นคนสุดท้ายที่เจอกับคิริฮาระ โยซุเกะก่อนเขาจะเสียชีวิต ประเด็นนี้

เองที่สะกิดใจบรรดาทีมสืบสวนอยู่ไม่วาย

สมมติว่าหญิงผู้นี้มีส่วนพัวพันกับการสังหารคริสตาระแล้วละก็ ประการแรกที่ต้องคำนึงถึงคือ เธอย่อมมีผู้สมรู้ร่วมคิด ซึ่งหญิงม่ายอย่าง พุมิโยะอาจมีผู้รักหนุ่มมาติดพันอยู่ก็ได้... และผลจากการสืบสวนที่ดำเนิน ไปอย่างต่อเนื่องโดยยึดสมมติฐานดังกล่าวเป็นแกน ในที่สุดเหล่าเจ้าหน้าที่ ตำรวจก็ได้ทราบข่าว ทาดาโอะว่ายวนมาติดอวน

เทรซาคิเลี้ยงชีวิตด้วยการทำธุรกิจขายส่งพวกเครื่องสำอาง อุปกรณ์สำหรับใช้ในร้านเสริมสวย แชมพู รวมไปถึงผงซักฟอกและน้ำยา ซักล้าง ไม่เพียงแต่ขายส่งสินค้าให้ร้านขายปลีกเท่านั้น เขายังรับออเดอร์สั่ง ซื่อสินค้าโดยตรงจากลูกค้า ทั้งยังวิ่งรอกส่งสินค้าด้วยตัวเองอีกต่างหาก แม้ จะจดทะเบียนบริษัทด้วยชื่อ ‘อะเกสะโซจิ’ แต่ไม่มีพนักงานอื่นใดในบริษัท

สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องจับตามองเทรซาคิ เพราะสืบข้อมูล ได้จากการสอบถามผู้คนในละแวกโยชิตะไฮที่ซึ่งนิชิโมโตะ พุมิโยะอาศัย อยู่ มีแม่บ้านผู้หนึ่งที่พักแถวนั้นเคยเห็นผู้ชายขับรถตู้สีขาวเข้าออกห้องพัก พุมิโยะหลายครั้ง ดูเหมือนบนตัวรถตู้จะมีชื่อบริษัทที่ไหนสักแห่งเขียนเอาไว้ แม่บ้านคนนี้กล่าวว่า เธอมองตัวหนังสือบนรถตู้ไม่ค่อยถนัดถนี่เท่าใดนัก จึงบอกไม่ได้ว่ารถตู้เป็นของบริษัทอะไร

พวกตำรวจจึงจับตามองแถวโยชิตะไฮที่ไม่ว่างตา ทว่ากลับไร้แว้ว ว่ารถตู้เจ้าปัญหาจะมาปรากฏให้เห็นแม้สักครั้ง ไม่นานก็ตรวจเจอรถตู้ที่มี รูปร่างลักษณะคล้ายรถตู้ดังกล่าวในอีกสถานที่หนึ่ง ชายคนนี้จะขับรถตู้ สีขาวมากินมื้อกลางวันที่ร้าน ‘คิคุยะ’ ทุกวัน และร้านนี้ก็เป็นร้านที่พุมิโยะ ทำงานอยู่

จากชื่อบริษัท ‘อะเกสะโซจิ’ ทำให้สืบประวัติพื้นเพชายผู้นี้ได้ไม่ยาก “อ๊ะ ออกมาแล้ว” โคงะอุทาน เขาเป็นคนเห็นเทรซาคิเดินออกมา จากร้าน ‘คิคุยะ’

แต่เทรซาคิไม่ได้เดินตรงกลับไปยังรถตู้ในทันที เขายืนนิ่งอยู่หน้า

ร้าน พฤติกรรมเช่นนี้เป็นไปอย่างที่พวกนายตำรวจคาเนมุระรายงานเอาไว้ไม่มีผิด

จากนั้นชั่วอึดใจ คราวนี้ฟูมิโยะเดินออกมาจากร้านอีกคน ท่อนบนสวมเอี๊ยมกันเบื่อนสีขา

หลังจากพูดคุยกับเทราชากิสองสามคำ ฟูมิโยะก็กลับเข้าร้าน ส่วนเทราชากิก็เดินดุ่มไปยังรถของตัวเอง ทั้งสองแลดูไม่ได้ยี่หระว่าจะมีใครมาเห็นหรือเปล่า

“เอาละ ไปกันเถอะ” ซาซางากิบิดดัดแปลงไฟตรงปลายบุหรี่ปิซซี่ที่ตนคืบสวบลงบนจานเขี่ย แล้วผลະลูกจากเก้าอี้

ขณะเทราชากิเปิดประตูรถออก โคงะก็วิ่งเข้าไปร้องทักพอดี เทราชาภิเบิกตาโพลงอย่างคนตื่นตระหนก ก่อนจะหันไปทางซาซางากิกับคาเนมุระสีหน้าชายหนุ่มกระด้างขึ้น

เมื่อตำรวจบอกว่ามีเรื่องอยากจะสอบถามสักเล็กน้อย เทราชาภิก็โอนอ่อนตามแต่โดยดี ฝ่ายเจ้าหน้าที่ได้แนะนำให้หาร้านเหมาะๆ ที่ไหนสักแห่งเพื่อนั่งคุย แต่ชายหนุ่มกลับบอกให้นั่งคุยในรถก็ได้ เหตุนี้ภายในรถตู้ขนาดเล็กจึงอัดแน่นด้วยผู้ชายสี่คน เทราชาภินั่งตรงเบาะคนขับ ข้างกันเป็นซาซางากิ ส่วนโคงะและคาเนมุระนั่งคุมเชิงตรงเบาะหลัง

คำถามแรกที่ซาซางากิยิงใส่คือ รู้อะไรเกี่ยวกับคดีเจ้าของสถานธนานุเคราะห์แถบพื้นที่โอเอะถูกฆาตกรรมหรือเปล่า เทราชาภิพยักหน้า ทั้งที่สายต่ายังคงจับจ้องไปเบื้องหน้า

“เห็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์นะ ว่าแต่คดีนี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับผมอย่างนั้นหรือ”

“สถานที่สุดท้ายที่คุณศิริฮาระวะะไปก่อนถูกสังหารคือบ้านของคุณนิชิโมโตะ ฟูมิโยะ และเราก็แน่ใจว่าคุณน่าจะรู้จักกับคุณนิชิโมโตะเป็นอย่างดี”

เทราชาภิกลืนน้ำลายดังเอือก ท่าทางกำลังครุ่นคิดว่าจะตอบคำถาม

อย่างไรดี

“คุณนิชิโมโตะ... ก็คือผู้หญิงที่ทำงานในร้านคูล์ดิงนั่นยังโงะ อิม จะว่ารู้จักก็รู้จักอยู่หรอกนะ...”

“พอดีพวกเรากำลังสงสัยอยู่ว่าคุณนิชิโมโตะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีที่เกิดขึ้นหรือเปล่า”

“คุณนิชิโมโตะเนี่ยนะ บ้ากันไปใหญ่แล้ว” เทราซากิตวัดยิ้มตรงมุ่มปาก

“อ้อ ความคิดนี้ฟังดูไร้สาระมากนักรหรือ”

“ก็ใช่ละสิครับ ผู้หญิงคนนี้ไม่มีทางไปข้องเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมได้แน่ๆ”

“แต่เอ... เมื่อกี้ได้ยินว่ารู้จักกันแค่ผิวเผินไม่ใช่หรอ แล้วทำไมต้องออกปากปกป้องนิชิโมโตะ ทั้งที่ไม่ใช่คนสนิทติดเขื่อกันด้วยเล่า”

“ผมไม่ได้ปกป้องอะไรเธอสักหน่อย”

“มีพยานยืนยันว่าเห็นรถตู้สีขาวไปจอดแถวโยชิตะไฮท์หลายครั้ง ซึ่งคนขับรถตู้คันนั้นเป็นผู้ชาย มักเข้าออกห้องหับของนิชิโมโตะอยู่เสมอ นี่ คุณเทราซากิ ผู้ชายคนนั้นก็คือคุณนั่นแหละ”

จากคำพูดของซาซากิ เทราซากิฉายความสับสนว่าุ่นใจออกมาให้เห็นอย่างแจ่มชัด เขาแลบลิ้นเลียริมฝีปากก่อนจะเอ่ย “ผมไปหาเธอด้วยเรื่องงาน”

“งานนั้นหรอ”

“ผมก็แค่ไปส่งพวกเครื่องสำอางหรือไม่ก็น้ำยาซักล้างตามที่ได้รับออเดอร์มาก็เท่านั้นเอง”

“คุณเทราซากิเลิกโกหกซะทีเถอะ เรื่องแบบนี้พวกเราสืบเดียวเดียวก็ได้ความกระจ่างแล้ว จากคำบอกเล่าของพยานผู้พบเห็นบอกว่าคุณเที่ยวไปหาเธอที่ห้องออกจะบ่อยไม่ใช่หรือ ความจริงเครื่องสำอางกับน้ำยาซักล้างมันเป็นสินค้าที่ใช้หมดเร็วจนถึงขนาดต้องคอยเอาสินค้าไปส่งถึงขนาด

นั่นเชียวหรือ”

เทรซาคิกยกมือขึ้นกอดอก ปิดเปลือกตา คงกำลังเค้นสมองว่าตนควรจะทำเช่นไรดี

“นี่คุณเทรซาคิก ถ้าขึ้นคุณโกหกต่อไป คุณก็ต้องโกหกไปตลอด ไม่มีที่สิ้นสุด และพวกเราก็จะยังคงสะกดรอยตามเพื่อจับตาพฤติกรรมของคุณไม่วางตา เพราะเรารู้ว่าสักวันคุณต้องแอบหาโอกาสไปนัดเจอกับ นิชิโมโตะ ฟูมิโยะแน่ ถ้าเรื่องมันกลับกลายไปเป็นอย่างนั้นแล้วคุณจะทำยังไง หรือคุณตัดสินใจจะไม่เจอหน้าเธออีกเลยตลอดชีวิต อีกอย่างพวกเราคิดว่าคุณตั้งใจทำแบบนี้ไม่ได้หรอก ฉะนั้นให้พูดความจริงออกมาดีกว่า ตกลงคุณมีความสัมพันธ์พิเศษๆ กับนิชิโมโตะใช่ไหม”

กระนั้น เทรซาคิกยังคงนิ่งเงียบต่อไป ซาซางากิไม่ได้บรีปากพูดอะไรไปมากกว่านั้น เพราะตัดสินใจสังเกตกิริยาท่าทางของเทรซาคิน่าจะเป็นการดีกว่า

เทรซาคิกทอดถอนใจ ก่อนจะลืมหาวขึ้น

“ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหนนี่ ผมเองก็ยังโสด ส่วนสามีของเธอก็ตายจากไปตั้งนานกาลแล้ว”

“นั่นหมายความว่าพวกคุณมีความสัมพันธ์กันฉันฐัสาว”

“ผมคบกับเธอแบบจริงจังนะ” เทรซาคิกแย้งเสียงแหลม

“เริ่มคบกันมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“จำเป็นจะต้องบอกรายละเอียดลักษณะขนาดนั้นเชียว”

“ต้องขอโทษด้วย เราถามเพื่อใช้เป็นหลักฐานอ้างอิง” ซาซางากิพูดรอยยิ้มอย่างเป็นมิตร

“ตั้งแต่ช่วงประมาณครึ่งปีก่อนหน้านี้” เทรซาคิกตอบด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

“ไปไหนมาไปถึงได้เจอกัน”

“ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษหรอก ก็แค่ในช่วงที่เจอหน้ากันที่ร้านบ่อยๆ

มันเลยสนิทกันไปเอง”

“เวลาคุณนิชิโมโตะเอ่ยถึงศิริฮาระ มักพูดถึงในแง่ไหน”

“ผู้ชายคนนั้นเป็นแค่เจ้าของโรงรับจำนำที่เธอเที่ยวไปใช้บริการบ่อยๆ เท่านั้นเอง”

“ไม่เคยได้ยินเลยเหรอ ที่บางครั้งเขาก็มาที่ห้องคุณนิชิโมโตะ”

“เคยได้ยินว่าเขาไปที่ห้องนั้นหลายครั้งอยู่เหมือนกัน”

“ตอนที่ได้ยินเรื่องนี้ คุณคิดเห็นว่ายังไง”

เทราซากิขมวดคิ้วส์อารมณ์ไม่พอใจกับคำถามของซาซากิ
“หมายความว่าไง”

“คุณไม่คิดบ้างหรือว่าศิริฮาระมีแรงจูงใจอะไรสักอย่าง หรือเปล่าถึงขนาดต้องไปที่ห้องพักของลูกค้า”

“ถึงผมจะคิดแบบนั้น ก็ไม่เห็นจะมีความหมายอะไรนี่ อย่างแรกเลยคือคุณฟูมิโยะไม่มีทางเอาไอ้หมอนั้นเป็นคนรักแน่”

“แต่ท่าทางนิชิโมโตะได้รับความช่วยเหลือก็อยู่ไกลจากศิริฮาระหลายเรื่องอยู่เหมือนกันนะ อาจถึงขั้นรับเงินมาจุนเจือครอบครัวก็เป็นได้ เหตุนี้ทางเราจึงคิดว่าเกิดฝ่ายชายบังคับโดยใช้กำลังขึ้นมา ก็คงเป็นเรื่องยากหากฝ่ายหญิงจะปฏิเสธ”

“เรื่องนี้ผมไม่เคยได้ยินเลย ตกลงคุณตำรวจต้องการจะบอกอะไรกับผมกันแน่”

“ไม่มีอะไรมากหรอก แค่จินตนาการปะติดปะต่อเรื่องราวเข้าหากันธรรมดาๆ ว่ามีผู้ชายเข้าออกบ้านผู้หญิงที่ตัวเองกำลังคบหาอยู่บ่อยๆ โดยฝ่ายหญิงเองก็เป็นหนี้บุญคุณชายคนนั้น ยากที่จะสลัดหลุด ไม่นานนัก ชายคนนั้นเริ่มบังคับเรียกร้องถึงความสัมพันธ์ที่มันเกินเลยมากยิ่งขึ้น พอคุณล่วงรู้ถึงสถานการณ์ดังกล่าว ในฐานะคนที่เป็นแฟนตัวจริงของนิชิโมโตะ ก็น่าจะไมโหดกับเรื่องนี้บ้างไม่ใช่หรือ”

“คุณตำรวจกำลังจะบอกว่า ด้วยเหตุนี้ผมก็เลยพลังมือฆ่าคนด้วย

อารมณ์โมโหขึ้นลิ ออย่ามาสรุปอะไรไร้สาระแบบนั้นเลยครับ ผมไม่เคยมีความคิดอะไรอย่างนั้น” เสียงเทรซาคิเริ่มดังขึ้น สะท้อนก้องภายในรถตู้ อันคับแคบ

“บอกแล้วไงว่าเป็นแค่จินตนาการธรรมดาๆ เท่านั้นเอง ต้องขอโทษด้วยก็แล้วกัน หากทำให้คุณไม่พอใจ ว่าแต่ช่วงประมาณหกโมงถึงหนึ่งทุ่มของวันศุกร์ที่ 12 เดือนนี้คุณทำอะไรอยู่ที่ไหน”

“ถามหาพยานอ้างอิงที่อยู่สินะ” เทรซาคิกลอกตาขึ้นข้างบน

“คงจันแหละ” ซาซางากิหัวเราะแหะ คงเป็นผลพวงจากละครโทรทัศน์เกี่ยวกับวงการตำรวจสืบสวนได้รับความนิยมกระมัง คำว่าพยานอ้างอิงที่อยู่ถึงได้แพร่หลายในหมู่คนทั่วไป

เทรซาคิหยิบสมุดจดนัดหมายเล่มเล็กๆ ออกมา แล้วกางตารางวันที่ออกดู

“ช่วงหัวค่ำวันที่ 12 ผมไปหาโทโยนากะ พอดีมีธุระเรื่องไปส่งสินค้าให้ลูกค้านะ”

“ประมาณกี่โมง”

“ตอนที่ผมไปถึงบ้านโทโยนากะ คิดว่าคงราวๆ หกโมงพอดี”

หากสิ่งที่เขาพูดเป็นความจริง ย่อมหมายความว่าเทรซาคิมีพยานอ้างอิงที่อยู่พร้อมมูล เจ้าหมอนี้ก็หลุดรอดข้อกล่าวหาไปได้อีกคนหนึ่งอีกแล้ว หรือนี้... ซาซางากิคิด

“แบบนี้ก็ส่งสินค้าให้เรียบร้อยแล้วจันสิ”

“เปล่า พอดีมีเรื่องผิดพลาดเกิดขึ้นนิดหน่อยนะ” จู่ๆ เทรซาคิก็นิ่งกับกัดฟันกรอด “พอดีปลายทางไม่มีใครอยู่บ้าน ผมเลยต้องเหินบานามบัตรเอาไว้ตรงประตู แล้วกลับออกมาทั้งอย่างนั้น”

“แบบนี้ก็หมายความว่าทางนั้นเขาไม่รู้ว่าคุณไปส่งของที่บ้านตอนหกโมงจริงหรือเปล่านะสิ”

“วันนั้นผมตั้งใจโทรศัพท์ไปบอกลูกค้าอยู่แล้วว่าจะไปส่งสินค้าใน

วันที่ 12 แต่ดูเหมือนจะสื่อสารไม่ค่อยตรงกันสักเท่าไร”

“แบบนี้ท้ายที่สุดแล้วก็เท่ากับว่าคุณกลับมาโดยไม่ได้เจอใครเลย”

“มันก็ใช้อยู่หรอก แต่ผมเสียบนามบัตรทิ้งเอาไว้นะ”

ซาซางากิพยักหน้า พยายามคิดว่าเรื่องแบบนี้อะไรก็เกิดขึ้นได้
เมื่อถามที่อยู่ของบ้านลูกค้าซึ่งเธอซาซากิไปส่งของ พร้อมเบอร์
โทรศัพท์ติดต่อเรียบร้อย ซาซางากิก็ปล่อยตัวไป

พอรายงานผลการสืบสวนต่อกองบัญชาการสืบสวนสอบสวนเสร็จ
นาคาสึกะได้ถามถึงความคิดเห็นของซาซางากิ

“ความเป็นไปได้ห้าสิบห้าสิบล้าง” ซาซางากิบรรยายความรู้สึก
ของตนออกมาตามตรง “พยานอ้างที่อยู่ก็ไม่มี แถมยังมีแรงจูงใจมา
สนับสนุน ถ้าเขาร่วมมือกับนิชิโมโตะ ฟุมิโยะละก็ การลงมือฆาตกรรมจะ
ราบรื่นขึ้นมาก แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่ยังดีใจสงสัย ถ้าหากเป็นการก่อเหตุ
อาชญากรรมโดยคนกลุ่มหนึ่งแล้ว พฤติกรรมหลังก่อเหตุมันดูไม่รอบคอบ
เกินไปหน่อย ปกติแล้วคนร้ายมักคิดว่าไม่ควรติดต่อคนใดคนหนึ่งในกลุ่ม
จนกว่าเรื่องราวจะสงบลงไม่ใช่หรือ และเช่นเดียวกัน ทำไมเธอซาซากิถึง
ไม่กบดานไปเสีย แต่เขากลับเที่ยวมานั่งกินคุดังที่ร้านซึ่งฟุมิโยะทำงานอยู่
ทุกวัน ประเด็นนี้แหละที่ยังขบคิดไม่แตกเสียที”

นาคาสึกะนั่งฟังความคิดเห็นของผู้ใต้บังคับบัญชา ริมฝีปากปิด
สนิทยักไค้งเป็นหลักฐานระบุว่าตอนนี้เขากำลังยอมรับความสมเหตุ
สมผลในกระบวนการคิดของลูกค้าผู้นี้

การสืบสวนสอบสวนเกี่ยวกับเธอซาซากิยังคงดำเนินต่อไป ชายหนุ่ม
ใช้ชีวิตเพียงลำพังในแมนชั่นย่านฮิราโนะ แม้จะเคยมีประวัติการแต่งงานมา
แล้ว แต่เมื่อห้าปีก่อนเขาและภรรยาต่างยินยอมพร้อมใจหย่าจากกันทั้งคู่

เสียงจากลูกค้าในธุรกิจของเขาค่อนข้างดีทีเดียว การดำเนินงาน
รวดเร็ว ไม่มีปัญหาไหนที่เขาจะแก้ไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นราคาสินค้ายังถูก
แสนถูก บรรดาเจ้าของร้านขายปลีกต่างเป็นปลื้ม และแน่นอนบริบททาง

สังคมเหล่านี้ใช้เครื่องยืนยันว่าเขาจะไม่มีโอกาสล้างมือจนตัวเองกลับกลายเป็นฆาตกร ทีมสืบสวนสอบสวนได้ฟังความสำคัญข้อมูลที่ว่า เขาพยายามส่งของด้วยจักรยานอยู่เสมอ เพื่อให้ลูกค้าเกิดภาพพจน์ที่ดีต่อทั้งตัวเองและบริษัท

“จริงอยู่ว่าเราซากิอาจคิดฆ่าคิริฮาระที่มาตามตื้อฟูมิโยะคนรักของตัวเอง แต่ตอนนั้นเขาน่าจะมีโอกาสได้เห็นเงินสดจำนวนล้านเยนที่คิริฮาระถืออยู่ในมือก็เป็นได้” นายตำรวจผู้หนึ่งที่สืบเสาะสภาพคล่องในการดำเนินธุรกิจของเทรซาก็ออกความเห็นในที่ประชุมทีมสืบสวน และตำรวจฝ่ายสืบสวนสอบสวนนายอื่นๆ ก็เห็นด้วยกับความคิดนี้ไม่น้อย

ประเด็นที่เทรซาก็ไร้พยานอ้างที่อยู่ถูกตรวจสอบแล้วโดยสมบูรณ์ ตำรวจสืบสวนได้ไปสืบข้อมูลที่บ้านลูกค้า ซึ่งเทรซาก็กล่าวอ้างว่าตนได้เสียบนามบัตรเอาไว้ตรงประตู ผลที่ได้คือ ในวันนั้นคนในครอบครัวทั้งหมดได้เดินทางไปบ้านญาติ จึงไม่มีใครอยู่บ้านเลยกระทั่งเกือบห้าทุ่ม และมีนามบัตรของเทรซาก็ถูกเสียบเอาไว้จริง แต่ก็ไม่มีสิ่งใดพอจะยืนยันได้ว่าเขามาที่บ้านหลังนี้ตอนไหน หน้าที่คุณแม่บ้านหลังนั้นยังตั้งคำถามกลับเมื่อได้ยินเจ้าหน้าที่ตำรวจถามว่าเทรซาก็จะมาส่งของที่บ้านวันที่ 12 ไม่ใช่หรือ “ฉันไม่เห็นจำได้สักนิดว่านัดแนะกันวันที่ 12 ตั้งแต่เมื่อไหร่ ได้ยินแค่ว่าเขาจะมาที่บ้านช่วงราวๆ นั้นเท่านั้นเอง” นอกจากนี้เธอยังเอ่ยอีกว่า “ถ้าจำไม่ได้ รู้สึกคุณเทรซาก็โทรศัพท์มาบอกว่าวันที่ 12 ติดธุระไม่ใช่หรือไงนะ”

เบื้องลึกของคำให้การครั้งนี้มีความหมายสำคัญแฝงอยู่ นั่นคือเทรซาก็ทราบดีว่าวันนั้นจะไม่มีใครอยู่ จึงแอบเอานามบัตรไปทิ้งไว้หลังจากลงมือสังหารคิริฮาระ เพื่อสร้างหลักฐานการอ้างที่อยู่ให้กับตัวเอง

บัดนี้อาจกล่าวได้ว่าภาพในหัวของทีมสืบสวนที่มีต่อเทรซาก็กลายเป็นสีเทาหม่นจนแทบจะเป็นสีดำสุดลึกลงไปเสียแล้ว

ทว่ายังขาดหลักฐานอยู่อย่าง ในบรรดาเส้นขนซึ่งถูกเก็บหลักฐานมาจากสถานที่เกิดเหตุ ไม่มีเส้นใดตรงกับเทรซาก็เลย รวมทั้งลายนิ้วมือของ

เขาก็ไม่ปรากฏในดีกร้าง ไร้พยานรู้เห็นที่พอจะมาให้ปากคำได้อย่างมีน้ำหนัก ถ้านิชิโมโตะ พุมิโยะร่วมมือกับเทรซาคิวางแผนฆ่าคนจริงละก็ พวกเขาต้องใช้สื่อกลางอะไรบางอย่างเพื่อร่วมมือกัน แต่จนถึงตอนนี้ตำรวจกลับยังความหาว่องรอยหรือหลักฐานใดไม่เจอ แม้ตำรวจหัวโหมงบินสูงบาง นายในกองสืบสวนได้ออกความเห็นให้เข้าจับกุมเทรซาคิเอาไว้ก่อน จากนั้นจึงค่อยสอบปากคำ ซึ่ครั้นคนร้ายจะหลุดปากสารภาพออกมาเอง แต่ทว่าสถานการณ์ตอนนี้ยังไม่เอื้อให้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อออกหมายจับได้

7

เดือนวันผันผ่านไปอย่างไร้ความคืบหน้า บรรดาทีมสืบสวนหลายคนที่อยู่โยงเฝ้าจับตาดูตามจุดต่างๆ ก็เริ่มทยอยกันกลับบ้าน ซาซางากิเองก็ไม่ได้ลงเช่น้ำในอ่างอุ่นๆ ที่บ้านตัวเองมาเนิ่นนาน เขาอาศัยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์หน้าสถานียาโอะของรถไฟสายคินเทตสึกับภรรยาสองคน คัตสึโกะอายุมากกว่าสามปี ทั้งสองไม่มีทายาทแม้สักคน

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะหลับสบายบนฟูกของตัวเอง แต่กลับต้องเผยอเปลือกตาตื่นด้วยเสียงกระแทกกระทึกอะไรบางอย่าง คัตสึโกะกำลังเร่งร้อนผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า เข็มนาฬิกาเพิ่งจะเคลื่อนผ่านเลขเจ็ดไปได้เล็กน้อย

“อะไรกัน จะรีบออกไปไหนแต่เช้าแบบนี้” ซาซางากิถามขึ้นทั้งที่ตัวยังอยู่บนฟูก

“อู๊ย ฉันเสียงดังจนปลุกให้คุณตื่นหรือคะ ขอโทษค่ะ พอดีจะไปซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อสักหน่อย”

“ซื้อของหรือ เวลาแบบนี้เนี่ยนะ”

“รีบไปแต่เช้าแบบนี้แหละดี จะได้ไม่ต้องต่อคิวยาว ชื่นชั๊กซ้าเดี่ยว

ก็ไม่ทันคนอื่นเขาพอดี”

“เดี๋ยวไปซื้อไม่ทัน... ตกลงกำลังจะออกไปซื้ออะไรกันแน่น”

“ก็ตั้งใจเอาไว้ว่าจะซื้อกระดาษชำระ”

“กระดาษชำระ”

“เมื่อวานก็ไปมาเหมือนกัน แต่เขากำหนดว่าหนึ่งคนซื้อได้หนึ่งถุง
ความจริงฉันก็อยากให้คุณไปด้วยอยู่หรอก”

“ทำไมถึงเอาแต่ซื้อกระดาษชำระมาตุนไว้แบบนี้ล่ะ”

“ตอนนี้ฉันไม่ว่างมานั่งสารยาบให้คุณฟังหรอกค่ะ ต้องออกไปแล้ว”

คัตสึโกะสวมชุดเสื้อถักไหมพรมแบบคาร์ดิแกน เมื่อคว้ากระเป๋าต๋างค้ได้
ก็ผลุบหายออกไปจากบ้านทันที

ซาซากากิจับต้นสนปลายไม้ถูก ช่วงนี้ในสมองอัดแน่นไปด้วยเรื่อง
การสืบสวนสอบสวน เลยพลอยทำให้เขาไม่ได้ใส่ใจกับความเป็นไปของ
สังคมโลกแม้แต่นิด ได้ยินมาว่าปริมาณน้ำมันดิบไม่เพียงพอต่อความ
ต้องการ แต่เขากลับไม่เข้าใจเอาเสียเลยที่ว่าทำไมต้องรีบร้อนออกไปซื้อ
กระดาษชำระมากมายขนาดนั้น แถมคนยังต้องเข้าคิวซื้อตั้งแต่ไก่ให้ขนาด
นั้นกันเลยทีเดียว

เขาปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง ขณะในหัวตั้งใจว่าจะถามภรรยาให้รู้
เรื่อง ทันทึที่เธอลับมาถึง

เสียงกริ่งโทรศัพท์แผดก้องขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน เขาบิดเลือดย
ร่างกายอย่างเกียจคร้านบนฟูก ก่อนเอื้อมมือไปคว้าเครื่องโทรศัพท์สีดำ
ซึ่งวางอยู่ใกล้ๆ หมอน รู้สึกปวดแปลบตรงศีรษะนิดๆ เปลือกตาเผยอขึ้น
แค่ครึ่งหนึ่ง

“ฮัลโหล ซาซากากิครับ”

สิบวินาทีหลังจากนั้น เขาถึงกับตืดตึงลุกขึ้นมาจากที่นอน อาการ
ง่วงงุนเมื่อครู่ปลิวหายเป็นปลิดทิ้ง

โทรศัพท์สายนี้ถูกต่อสายเข้ามาเพื่อแจ้งข่าวกับเขาว่า เทราซากิ

ทาดาโอะเสียชีวิตแล้ว

เทราซากิเสียชีวิตบนทางด่วนสายฮันชิน แถวโมริงุจิ โอซาก้า เขาหักเลี้ยวไม่พ้นโค้ง รถจึงกระแทกขี้นเข้ากับกำแพงอย่างจัง ผลสรุปออกมาอีกรอบเดิมคือคนขับหลับใน

ตอนเกิดอุบัติเหตุภายในรถตู้บรรทุกสุนัขและน้ำยาซักล้างเอาไว้จำนวนมาก เจ้าหน้าที่ตำรวจเพิ่งมาทราบทีหลังว่าเทราซากิวิ่งออกไปหัวจนไม่ได้หลับไม่ได้นอน เพื่อกันจำนวนสินค้าเอาไว้ให้ลูกค้าของตัวเอง แม้จำนวนจะน้อยนิดก็ตามที ซึ่งในเวลานี้ผู้คนกำลังแตกตื่นในการออกไปซื้อสินค้ามาถุกตุน ไม่เว้นแม้กระทั่งกระดาษชำระ

พวกเขาซากิเข้าตรวจค้นห้องพักของเทราซากิ โดยมีจุดประสงค์เพื่อความหาหลักฐานที่โยงใยสู่การฆาตกรรมคิริฮาระ โยซุเกะได้ หากแต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่างานนี้หนักหนาสาหัสเกินกว่ากำลังจริงๆ เพราะถึงแม้เจ้าหน้าที่ตำรวจจะค้นพบหลักฐานใดก็ตาม แต่ทว่าฆาตกรไม่ได้ดำรงอยู่บนผืนพิภพนี้อีกแล้ว

ไม่นาน หนึ่งในทีมสืบสวนสอบสวนก็ค้นพบของสำคัญซึ่งถูกเก็บเอาไว้ในรถตู้ นั่นคือไฟแช็กยี่ห้อดันิฮิลล์ รูปทรงแนวตั้ง รับกับสไตลล์เหลี่ยมมุมซึ่งทีมสืบสวนทุกคนจำได้ดีว่าเป็นไฟแช็กรูปร่างลักษณะเดียวกันกับที่หายไปจากกระเป๋ากางเกงของคิริฮาระ โยซุเกะ

ทว่ากลับตรวจไม่พบลายนิ้วมือของคิริฮาระ โยซุเกะบนไฟแช็กอันนี้แต่อย่างใด หากให้ระบุโดยละเอียดคือบนไฟแช็กไม่มีลายนิ้วมือของใครเลย ดูเหมือนจะถูกเช็ดด้วยวัสดุจำพวกผ้าออกไปจนหมด

ตำรวจนำไฟแช็กอันนี้ไปให้คิริฮาระ ยาเอโกะดูด้วย แต่สิ่งที่ได้คือเธอส่ายหน้าใส่เจ้าหน้าที่อย่างลำบากใจ ถึงจะคล้ายกันก็จริง แต่ก็ไม่ได้เหมือนกันจนถึงขนาดยืนยันว่าเป็นไฟแช็กอันเดียวกันได้

นิชิโมโตะ ฟุมิโยะถูกตำรวจเรียกตัวอีกครั้ง เพื่อสอบปากคำใหม่ แต่เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจอารมณ์ร้อน ประกอบกับความขมขื่นเครียดของประสาท สถานการณ์จึงกลับกลายเป็นว่าเธอถูกตำรวจบีบบังคับให้สารภาพ เหตุนี้ตำรวจฝ่ายสืบสวนจึงใช้คำให้การจากปากฟุมิโยะเป็นเครื่องยืนยันให้แน่ใจได้ว่าไฟแช็กที่ค้นเจอในรถตู้่นั้นเป็นของคิริฮาระจริง

“การที่ไฟแช็กอันนี้ไปอยู่ในมือของเทรซาคิ ไม่ว่าจะคิดยังไงก็ยังไม่แปลกอยู่ดี คุณเป็นคนขโมยจากกระเป๋าของผู้เสียหาย แล้วเอาไปให้เทรซาคิ หรือเทรซาคิเป็นคนขโมยไฟแช็กอันนี้ไปด้วยตัวเอง สรุปล่มมันยังไงกันแน่ หา” ตำรวจฝ่ายสืบสวนชูไฟแช็กให้ดู แล้วไล่ต้อนให้นิชิโมโตะ ฟุมิโยะจนมุม

แต่นิชิโมโตะ ฟุมิโยะกลับให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา ลักษณะท่าทีของเธอหนักแน่น ปราศจากความหวาดหวั่น ทั้งที่เธอน่าจะช็อกเมื่อทราบข่าวว่าเทรซาคิเสียชีวิต ทว่าสีหน้าท่าทางของเธอไร้ซึ่งอาการลงเลจจนเจ้าหน้าที่ตำรวจจับความรู้สึกส่อพิรุณอะไรไม่ได้

ต้องเข้าใจผิดอะไรสักอย่าง พวกเราอาจหลงเข้ามาผิดทางก็ได้... ซาซางากิคิด ขณะยืนฟังตำรวจสอบปากคำฟุมิโยะอยู่ใกล้ๆ

8

เมื่อมองหน้าแรกของหนังสือพิมพ์กีฬา ในหัวทางวะ โทชิโอะเพลอหวนคิดไปถึงการแข่งขันเมตซ์เมื่อคืน ความไม่พอใจผุดพรายขึ้นในห้วงความรู้สึกอีกครั้ง

ก็ช่วยไม่ได้หากทีมโยมิอุริใจแฉกจะแพ้ แต่ปัญหามันอยู่ตรงที่เนื้อหาการแข่งขันต่างหาก

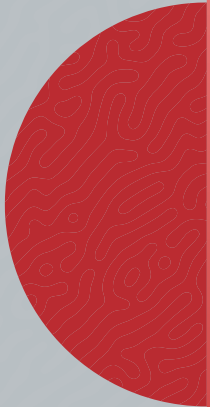
คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ อิงานชิโนะ เคโอะ ได้ที่

 DaifukuPUB

จากคดียาเสพติดของโรงรับจำนำในปี ค.ศ. 1973
ก่อเกิดเรื่องราวโยงโยงซับซ้อนตามมาไม่ขาดสาย
จนมาบรรจบในปี ค.ศ. 1992 ความสัมพันธ์ที่มองไม่เห็น
ทุกตัวอักษรเปิดเผยตัวผู้ต้องสงสัย และสาเหตุอันเป็น
องค์ประกอบขบถย่อยของคดีไม่มีสิ้นสุด ดุจผู้เขียนละเลงสี
บนชิ้นส่วนที่ออกแบบอย่างประณีต แล้วบรรจง
ต่อลงบนผ้าใบพื้นกว้างอย่างแม่นยำ

มหากาพย์ยาวนาน 19 ปีตีแผ่สภาพจิตใจของ
ศิริฮาระ เรียวจิ บุตรชายผู้เสียชีวิต และ นิชิโมโตะ ยูกิโอะ
บุตรสาวผู้ต้องสงสัย เส้นทางเดินของเด็กชายและเด็กหญิง
ช่างต่างกันอย่างสิ้นเชิง ดังทางคู่ขนานที่ไม่มีวัน
มาบรรจบกัน

จนเมื่อพลิกถึงหน้าสุดท้าย รับประทานได้ว่าชะตากรรม
ของตัวละครทั้งหลายจะทำให้ผู้อ่านตกตะลึงเยินเยียบ
ระคนตื่นเต้นจนต้องรู้สึกราวว่าผลงานชิ้นเอกของ
อิงาชิโนะ เคโงะ เล่มนี้ สิ้นเกินไปเสียด้วยซ้ำ

นดลองอ่าน

@booktime

8 858720 703259